Kaui Hart Hemmings

Descendenții

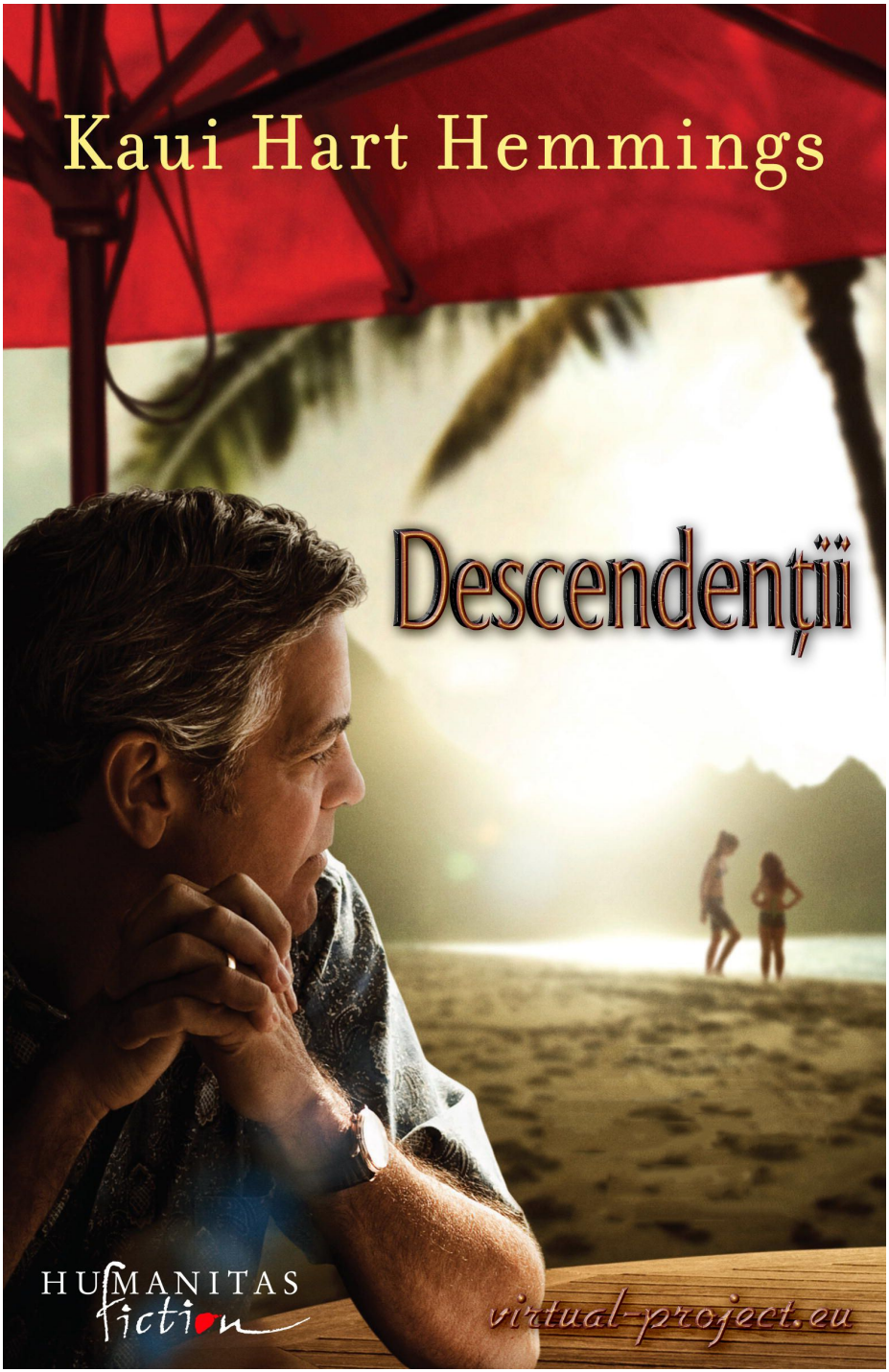

HUMANITAS fiction

virtual-project.eu

KUAI HART HEMMINGS

DESCENDENȚII

Original: The Descendants (2007)

Traducerea:
NADINE VLĂDESCU

virtual-project.eu

EDITURA
HUMANITAS
fiction

2012

Kaui Hart Hemmings, scriitoare americană, s-a născut și a copilărit în Hawaii. A studiat la Colorado College din Colorado Springs, pe care l-a absolvit în 1998, și la Sarah Lawrence College din New York. A urmat, de asemenea, programul de scriere creativă Wallace Stegner Fellow-ship de la Stanford University. Povestirile ei au apărut în publicații prestigioase precum Zoetrope, Best American New Voices și Best American Nonrequired Reading. Este autoarea volumului de proză scurtă *House of Thieves* (2005), bine primit de critică. Notorietatea internațională și-a câștigat-o cu romanul *Descendenții* (The Descendants), publicat în 2007 și ecranizat în 2011, în regia lui Alexander Payne. Filmul a fost încununat cu Premiul Oscar pentru cel mai bun scenariu adaptat și cu două premii Globul de Aur pentru cel mai bun film (dramă) și, respectiv, pentru cel mai bun actor de dramă (George Clooney). Kaui Hart Hemmings a mai scris scenariile filmului de televiziune *Shelly Fisher* (1999) și al filmului de lung-metraj *Breaking Waves* (2011).

Partea întâi

RĂZBOAIELE MINORE

1.

Soarele strălucește, mierlele indiene ciripesc, palmierii se unduiesc… așa, și? Mare scofală. Mă aflu în spital și sunt sănătos. Inima îmi bate așa cum ar trebui. Creierul meu trimite mesaje sonore și clare. Soția mea stă așezată în capul oaselor pe patul de spital ridicat în unghi drept, poziționată în felul în care dorm oamenii în avioane, cu corpul țeapăn și capul înclinat într-o parte. Își ține mâinile în poală.

— Nu putem s-o întindem în pat? întreb eu.

— Stai așa, zice fiica mea Scottie. Îi face mamei ei o poză, cu un Polaroid. Își face vânt cu fotografia și eu apăs butonul de pe laterala patului, ca să cobor trunchiul soției mele. Ridic degetul de pe buton când ajunge aproape de orizontală.

Joanie e în comă de douăzeci și trei de zile și în cele ce urmează va trebui să iau câteva decizii în funcție de verdictul doctorului. De fapt, trebuie doar să aflu ce are doctorul de spus despre starea lui Joanie. Nu trebuie să iau nicio decizie, pentru că ea are un testament biologic[{1}]. Ca întotdeauna, ia singură deciziile.

Astăzi este luni. Doctorul Johnston a spus că vom vorbi marți și programarea asta mă neliniștește, ca și cum ar fi vorba despre o întâlnire romantică. Nu știu cum să mă port, ce să spun, cu ce să mă îmbrac. Repet răspunsuri și reacții, dar nu am găsit decât replicile care se potrivesc cu scenariile optimiste. N-am repetat și planul B.

— Așa, vezi, zice Scottie. Scottie este numele ei adevărat. Joanie s-a gândit c-ar fi fain să o numească după tatăl ei, Scott. Mă văd silit să nu fiu de acord.

Mă uit la fotografie, unul dintre instantaneele alea comice pe care le face toată lumea celor care dorm. Nu știu de ce ni se par așa de amuzante. *Sunt multe lucruri care ți se pot face în timp ce dormi.* Asta pare să fie mesajul. *Uite cât ești de vulnerabil, de câte lucruri nu ești conștient.* Totuși, din poza asta îți dai seama că ea nu doarme. Joanie are o perfuzie și o chestie numită tub endotraheal care-i iese din gură și intră într-un ventilator care o ajută să respire. E hrănită printr-un tub și i se administrează suficiente medicamente cât pentru un sat întreg din Fiji. Scottie ține evidența vieții noastre pentru orele ei de studii sociale. Iat-o pe Joanie în Queen's Hospital, în a patra zi de comă, comă care a înregistrat zece puncte pe scala Glasgow{2} și a primit un loc III pe scala Rancho Los Amigos{3}. Participa la o cursă și a fost aruncată dintr-o barcă cu motor care gonea în larg cu optzeci de noduri la oră, dar eu cred că își va reveni.

— Reacționează neintenționat la stimuli într-o manieră nespecifică, dar, ocazional, reacțiile ei sunt specifice, deși inconsecvente.

Asta mi-a spus neurologul ei, o femeie tânără căreia i se zbate ușor ochiul stâng, cu un mod repezit de a vorbi care descurajează orice întrebare.

— Reflexele ei sunt limitate și adesea aceleași, oricare ar fi stimulii cu care este confruntată, spune ea.

Nimic din toate astea nu-mi sună bine, dar sunt asigurat că Joanie rezistă încă. Simt că va fi bine și că într-o bună zi va reuși să funcționeze normal. În general, nu mă înșel legat de chestiile astea.

— Pentru ce se întrecea? m-a întrebat neurologul.

Întrebarea m-a nedumerit.

— Ca să câștige, bănuiesc. Ca să treacă prima linia de sosire.

•

— Fă să dispară chestia asta, îi spun lui Scottie. Ea termină de lipit fotografia în albumul ei cu colaje, după care închide televizorul apăsând pe butonul telecomenzii.

— Nu, vreau să spun asta. Arăt înspre lucrurile care se văd

prin fereastră – soarele și copacii, păsările din iarbă, care sar după firimiturile aruncate de turiști și de cucoanele nebune. Fă să dispară totul. E oribil.

La tropice deprimarea e o chestie dificilă. Pun pariu că în orașele mari poți să te plimbi pe stradă boscorodind și nimeni n-o să te întrebe ce s-a întâmplat sau n-o să te încurajeze să zâmbești, dar aici toată lumea are atitudinea asta, cum că suntem norocoși că trăim în Hawaii; paradisul bate tot. Eu zic că paradisul poate să se ducă dracului.

— Dezgustător, zice Scottie. Trage draperia peste fereastră, făcând totul să dispară.

Sper că nu și-a dat seama că mă uit la ea cu un ochi critic și că sunt complet îngrijorat de ceea ce văd. E sensibilă la orice și ciudată. Are zece ani. Ce fac oamenii toată ziua la vârsta de zece ani? Își trece degetele peste geamul ferestrei și mormăie: „Aș putea să iau gripă aviară de pe chestia asta”, după care își face mâna cerc în jurul gurii și scoate niște sunete ca și cum ar cânta la trompetă. E nebună de legat. Cine știe ce-i trece prin căpșorul ăla al ei și, vorbind de cap, e clar că ar avea nevoie de-o tunsoare ca lumea sau măcar de-o pieptănătură. Are șomoioage de fire încurcate în creștetul capului. *Unde se tunde oare*? mă întreb. *Oare s-a tuns vreodată*? Se scarpină în cap, după care își privește unghiile. Poartă un tricou pe care scrie: „NU SUNT GENUL ĂLA DE FATĂ. DAR POT FI!” Sunt mulțumit că nu e prea drăguță, dar îmi dau seama că asta s-ar putea schimba.

Mă uit la ceas. E un cadou de la Joanie.

— Limbile ceasului strălucesc pe întuneric și cadranul e din sidef, mi-a spus ea.

— Cât a costat? am întrebat-o eu.

— Cum de știam că ăsta o să fie primul lucru pe care-o să-l zici?

Îmi era limpede că o rănisem, că-mi alesese cu mult efort cadoul. Îi place să dăruiască lucruri, să fie atentă la oameni, astfel încât să le facă un cadou care să le transmită că și-a făcut timp să-i cunoască și să-i asculte. Cel puțin asta pare că face. Nu trebuia să întreb cât a costat. Voia doar să-mi arate

că mă cunoaște.

— Cât e ceasul? întreabă Scottie.

— Zece și jumătate.

— E încă devreme.

— Știu, zic.

Habar n-am ce să fac. Ne aflăm aici nu numai pentru că am venit s-o vedem și pentru că sperăm că Joanie a făcut progrese în timpul nopții trecute, începând să reacționeze la lumină, la sunete și la injecțiile dureroase, ci și pentru că nu avem unde altundeva să ne ducem. Scottie e la școală toată ziua și apoi vine Esther s-o ia, dar săptămâna asta am simțit că ar trebui să-și petreacă mai mult timp aici, cu mine, așa că n-am lăsat-o să mai meargă la școală.

— Ce vrei să facem acum? o întreb.

Își deschide albumul cu colaje, un proiect care pare să-i ocupe tot timpul.

— Nu știu. Să mâncăm.

— De obicei ce faci la ora asta?

— Sunt la școală.

— Și dac-ar fi sâmbătă? Atunci ce-ai face?

— Aș fi pe plajă.

Încerc să-mi aduc aminte de ultima dată când Scottie s-a aflat doar în grija mea și ce-am făcut atunci împreună. Cred că era pe când avea un an, un an și jumătate. Joanie a trebuit să zboare în Maui pentru o ședință foto și n-a reușit să găsească o bonă, iar părinții ei n-au putut să vină, din nu știu ce motiv. Eram în mijlocul unui proces și lucram de acasă, dar trebuia neapărat să-mi termin treaba, așa că am pus-o pe Scottie în cadă, cu un săpun alături. M-am uitat să văd ce se întâmplă. A stropit în jur și a încercat să bea din apa din cadă, după care a găsit săpunul și s-a întins să-l apuce. Dar nu ajungea la el și a încercat din nou, cu fețișoara plină de nedumerire, iar eu m-am strecurat în hol, unde îmi instalasem un computer și o stație cu difuzor prin care s-o aud. O auzeam râzând, așa știam că nu se înecase. Mă întreb dacă ar mai merge chestia asta: s-o las în cadă cu o bucată alunecoasă de săpun la îndemână, marca Irish Spring.

— Putem să mergem pe plajă, zic. Mama te-ar duce la club?

— Păi da. Unde altundeva?

— Atunci ne-am înțeles. După ce vorbești cu ea și vine asistenta, trecem pe acasă și-apoi mergem acolo.

Scottie scoate o fotografie din album, o mototolește și-o aruncă. Mă întreb ce poză era, poate aceea cu mama ei în pat, probabil că nu cea mai nimerită amintire de familie.

— Aș vrea… spune Scottie. Ce vreau eu?

Ăsta e unul dintre jocurile noastre. Din când în când, ea numește un loc unde ar vrea să fim, altul decât cel în care ne aflăm în momentul ăsta al vieții noastre.

— Aș vrea să fim la dentist, se hotărăște ea.

— Și eu. Aș vrea să ni se facă radiografii dentare.

— Și mama să facă un tratament de albire, spune ea.

Chiar mi-aș dori să fi fost cu toții în cabinetul doctorului Branch, îmbătându-ne cu heliu și simțind cum ne amorțesc buzele. O obturație de canal ar fi o minunăție în comparație cu treaba asta. Sau orice altă procedură medicală, pe bune. De fapt, aș dori să fiu acasă, lucrând. Trebuie să iau o hotărâre legat de cel care se alege cu pământul aflat în posesia familiei mele încă din 1840. Vânzarea asta include toate terenurile familiei mele și trebuie neapărat să studiez toate datele problemei până la întâlnirea pe care o voi avea cu verii mei peste șase zile. Ăsta este termenul nostru limită. Ne vom întâlni la ora două, în casa Vărului Șase, în șase zile de-acum înainte. Ne vom pune de-acord asupra unui cumpărător. Faptul că am amânat atâta vreme să mă gândesc la asta e o dovadă de lipsă de responsabilitate din partea mea, dar familia mea face deja lucrul ăsta de ceva vreme. Am întors spatele moștenirii noastre, așteptând să apară altcineva și să ne preia atât averea, cât și datoriile.

Mă tem că Esther va fi cea care va trebui s-o ducă pe Scottie la plajă și sunt gata să i-o spun, dar apoi mă răzgândesc, pentru că mi-e rușine. Soția mea e în spital, fiica mea are nevoie de părinții ei și eu trebuie să lucrez. Iar o las în cadă.

O văd cum se uită lung la maică-sa. Stă cu spatele la perete

și-și tot mototolește tivul fustei.

— Scottie, dacă n-ai de gând să spui nimic, atunci am putea la fel de bine să plecăm.

— OK, zice ea. Hai să mergem.

— Nu vrei să-i spui mamei tale ce mai e nou pe la școală?

— N-o interesează niciodată ce mai e nou pe la școală.

— Dar activitățile tale extrașcolare? Ai o agendă mai încărcată decât a președintelui. Arată-i albumul cu colaje. Sau ce era chestia aia pe care ai suflat-o în sticlă zilele trecute?

— Un bong, spune ea.

Mă uit la ea cu atenție înainte să-i răspund. Nu pare să aibă aerul că a spus ceva remarcabil. Nu știu niciodată dacă are habar despre ce vorbește.

— Interesant, zic. Ce este un bong?

Dă din umeri.

— Un tip de liceu m-a învățat cum se face. Zicea că aș putea pune pe el chipsuri, salsa și orice alt fel de mâncare la care m-aș putea gândi. E un fel de platou.

— Și mai ai… bongul ăsta?

— Oarecum, spune ea. Dar domnul Larson mi-a spus să-l transform într-o vază. Aș putea s-o umplu cu flori și să i-o dau ei. Arată înspre mama ei.

— Ce idee grozavă!

Se uită la mine sceptică.

— Nu trebuie să te entuziasmezi ca o cercetașă din alea, zău.

— Scuze, zic.

Mă rezem de spătarul scaunului și mă uit la toate găurile din tavan. Nu știu de ce nu-mi fac griji, dar pur și simplu nu-mi fac. Știu că Joanie va fi bine, pentru că ea întotdeauna o scoate la capăt. Se va trezi, și Scottie va avea iar o mamă și vom putea vorbi despre căsnicia noastră, iar eu voi putea să-mi las suspiciunile deoparte. Voi vinde terenul și-i voi cumpăra lui Joanie o barcă, lucru care o va șoca și-o va face să-și dea capul pe spate și să râdă.

— Data trecută tu erai cel din pat, zice Scottie.

— Îhî.

— Data trecută m-ai mințit.

— Știu, Scottie. Iartă-mă.

Se referă la cascadoria mea din spital. Am avut un accident de motocicletă minor. Am căzut pe pistă și-am zburat peste ghidoane într-o grămadă de praf roșu. Acasă, după pățanie, le-am povestit lui Joanie și lui Scottie ce se-ntâmplase, dar am insistat că n-aveam nimic și că nici nu-mi trecea prin minte să mă duc la spital. Scottie m-a supus la niște mici teste ca să-mi demonstreze că bat câmpii. Joanie s-a prins și ea în joc. S-au jucat de-a hoții și vardiștii cu mine.

— Câte degete vezi? m-a întrebat Scottie, ridicând ceea ce-mi păreau a fi degetul mic și degetul mare.

— Prostii, am zis. Nu voiam să fiu pus la încercare astfel.

— Răspunde la ce te-ntreabă, a spus Joanie.

— Două?

— OK, a spus Scottie îngrijorată. Închide ochii, atinge-ți nasul și stai într-un picior.

— Prostii, Scottie. Oricum nu pot face chestia asta, și tu mă tratezi ca pe un șofer beat.

— Fă ce-ți spune, a țipat Joanie. Întotdeauna țipă la mine, dar ăsta este pur și simplu modul în care vorbim noi unul cu celălalt. Țipetele ei mă fac să mă simt neajutorat și iubit. Atinge-ți nasul și stai într-un picior.

Am rămas nemișcat, în semn de protest. Știam că ceva era în neregulă cu mine, dar nu voiam să mă duc la spital. Voiam să las orice era în neregulă cu corpul meu să-și urmeze cursul. Eram curios. Nu prea reușeam să-mi țin capul drept.

— Sunt în regulă.

— Ești un mincinos ordinar, a zis Joanie.

Avea dreptate, evident.

— Ai dreptate, am zis. Parcă și vedeam scena: „Sunteți rănit”, urma să-mi spună doctorul și-apoi avea să-mi prezinte nota de plată de o mie de dolari, pe puțin, să facă lucruri inutile și să-mi dea sfaturi exagerat de grijulii, pe care nu poți pune bază, despre cum să evit un proces, și-apoi precis trebuia să negociez cu companiile de asigurări, care aveau să piardă documentele intenționat, ca să se sustragă de la plată, și

spitalul avea să mă trimită la recuperatorii de credite și eu aveam să parlamentez toate chestiile astea la telefon cu oameni care nu-și luaseră nici măcar bacalaureatul. Sunt sceptic până și-n ziua de azi că am făcut ce trebuia.

Neuroloaga care vorbește prea repede și neurochirurgul nostru spun că tot ce trebuie să facă e să mențină nivelul de oxigen constant și să-i controleze umflătura de pe creier. Nu pare mare lucru; să ții pe cineva îmbibat în oxigen n-ar trebui să necesite prezența unui chirurg. I-am transmis gândurile mele despre doctori lui Joanie, în timp ce mi-am frecat tâmpla dreaptă.

— Uită-te la tine, mi-a spus ea. Mă uitam la un tablou de pe peretele nostru, un tablou cu un pește mort, și încercam să-mi aduc aminte de unde-l cumpărasem. Am încercat să citesc numele artistului: Brady Churkill? Churchill?

— Nici măcar nu vezi bine, a spus ea.

— Atunci cum aș putea să mă văd pe mine?

— Taci, Matt. Pregătește-te odată și urcă-n mașină.

M-am pregătit și am urcat în mașină.

A reieșit că-mi vătămasem nervul al patrulea, un nerv care-ți unește ochii de creier, ceea ce explica faptul că vedeam lucrurile în ceață.

— Puteai să mori, îmi spune Scottie acum.

— Nici pomeneală, zic. Nervul al patrulea? Cine are nevoie de el?

— Ai mințit. Ai zis că erai bine. Ai zis că-mi vedeai degetele.

— N-am mințit. Am ghicit corect. În plus, pentru un timp, am avut fete gemene. Două Scottie.

Strânge din ochi, evaluându-mi subterfugiul.

Îmi aduc aminte că, atunci când eram în spital, Joanie mi-a pus vodcă în jeleul de fructe. Și-a pus peticul meu de pe ochi, s-a întins în patul de spital și-a tras un pui de somn alături de mine. A fost frumos. A fost ultimul lucru cu adevărat frumos pe care l-am făcut împreună.

Am bănuiala asta sâcâitoare că este – sau că a fost – îndrăgostită de un alt bărbat. Când au primit-o în spital, i-am

căutat prin portofel cardul de asigurări și am găsit un bilețel scris pe o bucățică de hârtie albastră care părea menită pentru mesajele clandestine. Pe bilețel scria: *Mă gândesc la tine. Ne vedem la Indigo.*

Biletul putea să fie vechi de ani de zile. Ea găsește întotdeauna chitanțe din vacante de demult, cărți de vizită din timpul unor negoțuri de care-am și uitat, resturi de bilete folosite, de la filme precum *Waterworld* sau *Glory*. Ar putea fi și din partea vreunuia dintre prietenii ei homosexuali care sunt modele. Ăștia zic întotdeauna chestii de-astea siropoase și culoarea bilețelului era un albastru Tiffany feminin. La vremea aia am respins bănuiala și-acum încerc să uit de biletul ăla, deși în ultima vreme mă trezesc gândindu-mă la comportamentul ei ciudat și la felul cum flirtează – cum bea în neștire și la ce poate să ducă băutura, și la toate serile petrecute în oraș cu fetele –, și când mă gândesc la lucrurile astea, o aventură pare posibilă, dacă nu chiar inevitabilă. Uit că Joanie este cu șapte ani mai tânără decât mine. Uit că are nevoie de apreciere constantă și de distracție. Are nevoie să se simtă dorită și eu sunt adesea prea ocupat ca s-o laud, s-o distrez sau s-o doresc. Cu toate astea, nu pot să mi-o imaginez având o aventură. Ne cunoaștem de mai bine de douăzeci de ani. Ne înțelegem reciproc și așteptările noastre unul de la celălalt nu sunt prea mari. Îmi place ceea ce avem și știu că și ei îi place. Bănuielile mele nu pică bine acum.

Scottie încă își mai îngustează ochii uitându-se la mine.

— Puteai să crăpi, zice ea.

Mă întreb ce-are a face accidentul meu cu toate astea. De la un timp, Scottie îmi tot scoate în evidență defectele, șiretlicurile și minciunile. Mă ia la întrebări. Eu sunt candidatul de rezervă. Eu sunt tata. Ea și Esther încearcă să mă pregătească pentru rolul care-mi revine, cred, dar eu le spun că totul e în regulă. Eu nu sunt decât dublura, starul se va întoarce în curând.

— Ce altceva mai vrei? o întreb.

Stă pe jos cu bărbia rezemată de perna scaunului.

— Să mâncăm, zice ea. Sunt moartă de foame. Și-un suc.

Vreau să beau un suc.

— Aș vrea să vorbești cu ea, zic. Vreau să faci asta înainte să plecăm. Îți aduc eu un suc. Te las singură cu ea. Puteți să vorbiți doar voi între voi.

Mă ridic în picioare, întinzându-mi brațele deasupra capului. Mă simt aiurea în timp ce mă uit în jos la Joanie. Eu mă pot mișca în voie.

— Vrei ceva dietetic?

— Crezi că sunt grasă? mă întreabă Scottie.

— Nu, nu cred că ești grasă, dar Esther te îndoapă cu zahăr, și eu o să te pun puțin la detoxifiere, dacă ești de acord. Se mai schimbă lucrurile pe-aici.

— Ce-i aia detoxifiere?

Își ridică brațele subțiri deasupra capului și se întinde. Am observat că îmi copiază unele gesturi și cuvinte.

— E ceea ce ar fi trebuit să facă sora ta, mormăi eu. Mă-ntorc imediat. Să nu pleci nicăieri. Vorbește cu ea.

2.

Ies în hol, unde e liniște. În zona recepției centrale sunt asistente și recepționere și vizitatori care așteaptă ca asistentele și recepționerele să-și ridice privirea și să-i bage în seamă. De fiecare dată când trec pe lângă saloanele în care se află alți pacienți, îmi propun să nu mă uit înăuntru, dar nu mă pot abține; arunc o privire în salonul vecin cu al lui Joanie. Este salonul pacientului ăluia care e un tip popular și, în general, e plin de rude, prieteni, baloane, ghirlande și flori, ca și cum ar fi o mare realizare pentru el că e bolnav. Astăzi e singur. Apare desculț din baie, ținându-și strâns halatul. Se vede că în afara spitalului e genul de bărbat mare și tare, dar halatul îl face să pară fragil. Se uită la o felicitare de pe masă, după care o așază la loc și-și târâie picioarele până la pat. Urăsc felicitările cu urări de sănătate. E ca și cum i-ai ura cuiva să aibă un zbor plăcut. Nu prea poți face mare lucru în

privința asta.

Îmi continui drumul spre holul central și o văd pe Joy venind înspre mine, împreună cu o altă asistentă. Joy e un nume care exprimă toată bucuria din ființa ei.{4}

— Domnule King, spune ea, cum vă simțiți astăzi?

— Minunat, Joy, tu?

— Bine, bine.

— Bine, zic.

— V-am văzut astăzi numele în ziar, spune ea. Ați luat o hotărâre? Toată lumea o așteaptă.

Cealaltă asistentă îi dă un ghiont:

— Joy!

— Ce? Eu și cu domnul King suntem așa. Își pune degetul mijlociu peste degetul arătător.

Merg înainte înspre magazin. „Vezi-ți de treaba ta, domnișoară”, mă gândesc. Încerc din răsputeri să par nepăsător. E jenant cât de multe cred străinii că știu despre mine și cât de mulți oameni, verii mei în special, așteaptă să vadă ce voi face. Dacă ar ști cât de puțin m-am gândit la asta. După ce Curtea Supremă a confirmat ierarhia pentru împărțirea fondului, făcându-mă cel mai mare acționar al său, tot ce-am vrut să fac a fost să mă ascund. E prea multă responsabilitate pentru un singur om, și poate că mă simt puțin vinovat să am atâta control. De ce eu? De ce depind atâtea lucruri de mine? Și ce au făcut oamenii dinaintea mea ca eu să pot avea atâtea? Poate că subscriu ideii că în spatele fiecărei mari averi se află o mare crimă. Nu așa se și spune?

— La revedere, domnule King, spune Joy. Vă anunț dacă apare ceva în ziar mâine.

— Foarte bine, Joy. Mulțumesc.

Văd că ceilalți pacienți sunt atenți la sporovăiala mea cu Joy. De ce mă bagă în seamă? Poate că numele meu le sporește invidia – felul în care sună: „Domnul King”, ca și cum eu am cerut să mi se spună așa în Spitalul Queen, ca un fel de glumă. Pacienților nu le place că sunt cineva, dar oare nu-și dau seama că nimeni nu vrea să fie cineva într-un spital? Vrei să devii anonim, să vii, să pleci și să fii uitat.

•

Magazinul ăsta mic e plin de lucruri care arată că ne pasă: bomboane, flori, jucării de pluș. Astea sunt lucrurile care ne fac să ne simțim iubiți. Mă duc la frigiderul din spate să iau sucurile dietetice. Sunt mândru de regula mea, „sucuri – fără – zahăr”. N-am avut niciodată o regulă atât de strictă față de copiii mei, în afară de „Nu, nu poți avea chestia asta”.

Înainte să plec, mă uit la felicitări. Poate e vreuna pe care Scottie să i-o poată da mamei ei și care să vorbească în numele ei. *Fă-te bine. Trezește-te. Te iubesc. Nu mă mai lăsa cu tata.*

Sunt și ilustrate aici și mă uit la scenele din Hawaii: lava izbucnind dintre stâncile de pe Insula Mare, surferii care țâșnesc dintr-un val la Pipeline, jetul de apă al unei balene undeva aproape de coasta Maui, flăcările care ies din gura dansatorului de la Centrul Culturii Polineziene.

Întorc suportul de fier și dau peste ea: Alexandra. Am mai văzut poza asta. Mă uit în jur ca și cum aș face ceva interzis. Un bărbat trece prin spatele meu și eu mă mișc în așa fel încât să acopăr fotografia fiicei mele. Când Alexandra avea cincisprezece ani, poza pentru felicitările Isle Cards, ale căror texte spuneau chestii ca: *Viața e o plajă a naibii de fierbinte.* Costumele întregi au devenit bikini. Aceștia s-au făcut și mai mici, bikini de ață dentară. Ea și mama ei mi-au zis de ședințele astea foto numai după ce pozele apăruseră deja, după care am pus capăt micuței ei cariere de fotomodel, dar din când în când mai văd câte una dintre ilustratele astea în Longs. Cele mai multe se găsesc în magazinele din Waikiki, unde nu se duce nimeni, așa că uit că trupul fiicei mele se află încă acolo, de unde este cumpărat, timbrat și trimis către locuri ca Oklahoma sau Iowa – *îmi doresc să fi fost și tu aici* pe o parte, Alex pe cealaltă. Suflând bezele sau scăldându-se în soare în poziții nefirești.

Mă uit după vânzător, dar nu mai e nimeni pe-aici în afară de mine. Caut și alte ilustrate cu ea, dar nu există decât astea cinci bucăți. Poartă o pereche de bikini albi, stă călare pe o placă de surfing, în timp ce o persoană care nu apare în poză

o stropește cu apă și ea se apără cu mâinile. Are gura larg deschisă și râde. Capul îi e dat pe spate. Bustul ei e suplu și sclipește de la picăturile de apă. De fapt, poza asta e preferata mea, dac-ar fi să aleg una, pentru că cel puțin aici râde și zâmbește și face un lucru obișnuit pentru o persoană de vârsta ei. În celelalte poze arată mai matură, sexy și exasperată. Arată de parc-ar ști tot ce se poate ști despre bărbați și asta o face să pară și agasată, și plină de vino-ncoace în același timp. E o privire pe care nu vrei s-o vezi pe chipul fiicei tale.

Când am întrebat-o pe Joanie de ce-a lăsat-o să pozeze, mi-a zis: „Pentru că eu cu asta mă ocup. Și vreau ca ea să respecte munca pe care o fac eu”.

— Tu pozezi pentru cataloagele de modă și reclamele din ziare. Ce nu e de respectat aici?

Mi-am dat seama imediat că ăsta nu era chiar lucrul cel mai potrivit pe care să-l fi zis.

•

O chinezoaică intră în magazin și se așază în spatele casei de marcat.

— Hotărât? mă întreabă.

Poartă o rochie largă, hawaiiană, cu umerii goi, peste o pereche de pantaloni bleumarin din poliester. Arată de parcă a scăpat de la nebuni.

— De ce vindeți chestiile astea? o întreb. Într-un magazin de cadouri. Pentru bolnavii care vor să se însănătoșească. Astea nu sunt felicitări de însănătoșire grabnică.

Ia ilustratele din mâna mea și le întoarce pe-o parte și pe alta.

— Ele toate la fel. Place la tine cumpărat toate aceeași felicitare?

— Nu, zic. Vă întreb de ce vindeți felicitările astea într-un magazin de cadouri aflat într-un spital.

E clar că această conversație nu duce nicăieri. Va fi un meci verbal confuz și belicos într-o engleză stâlcită.

— Ce, nu place fetele la tine sau ce?

— Nu, zic. Mie îmi plac *femeile*. Nu minorele. Uite. Iau o felicitare pe care scrie: *Fă-te bine, bunicule*. Asta este o

felicitare în regulă. O ridic pe cea cu fiica mea. Asta nu e în regulă. Nici măcar nu e o felicitare. E o ilustrată.

— Ăsta magazinul meu. Și printre oamenii din spital sunt și albi. Ei sunt răniți aici, apoi ei se fac bine și vor suvenir pentru înapoi pe continent.

— Vor un suvenir al excursiei lor la spital? Auzi, las-o baltă. Ține.

Ia ilustratele din mâna mea și se îndreaptă către suportul de metal cu ele în mână.

— Nu, zic. Le cumpăr. Pe toate. Și sucurile astea două.

Face o pauză. Pare dezorientată, ca și cum și-ar fi imaginat altfel întreaga conversație, dar nu spune un cuvânt și nu-mi aruncă nicio privire în timp ce-mi bate bonul. Îi dau banii, îmi dă restul.

— Și o pungă, vă rog, zic. Îmi întinde o pungă de plastic și eu o acopăr pe fiica mea cu ea. Mulțumesc.

Dă din cap, dar nu se uită la mine. Își face de lucru la casă. Se pare că reușesc mereu să mă iau la harță cu câte o chinezoaică în vârstă.

Mă întorc în rezerva 612, la cealaltă fiică nebună a mea. Mă simt ciudat ducând în mână cópii ale lui Alex și e ciudat să mă gândesc că ea a fost aici în tot timpul ăsta și eu de-abia acum am salvat-o.

Joanie și Alex au probleme. Așa se exprimă Joanie de câte ori o întreb ceva. O să-i treacă, zice Joanie, dar eu am fost întotdeauna de părere că și lui Joanie ar trebui să-i treacă. Altădată făceau totul împreună, și bănuiesc că Joanie era o mamă distractivă, pentru că era tânără, și grozavă și la modă, dar cam pe vremea când Alex a încetat să mai fie fotomodel relația dintre ele s-a răcit. Alex s-a îndepărtat de ea. Joanie s-a implicat mai mult în cursele de ambarcațiuni. Alex a început să se furișeze afară din casă. Apoi s-a apucat de droguri. A fost ideea lui Joanie s-o trimită la internat pe durata anului școlar trecut, dar apoi, în ianuarie, Alex urma să vină acasă și să se întoarcă la vechea școală. De Crăciun s-a întâmplat ceva, un fel de ceartă cu maică-sa, și dintr-odată a început să-i placă internatul și s-a întors acolo de bunăvoie. Le-am întrebat pe

amândouă din ce cauză s-au certat, de ce s-a întors Alex la internat, dar ele nu-mi dau niciodată un răspuns limpede, și oricum Joanie a fost cea care a luat întotdeauna hotărârile legate de școală și de toate celelalte privitoare la fetele noastre, pe bune, așa că am lăsat-o baltă.

— Trebuie s-o apuce pe calea cea bună, a zis Joanie. Se întoarce la internat.

— Pân-aici, a zis Alex. Mama și-a pierdut mințile. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu ea, și nici tu n-ar trebui.

Atâta teatralitate și-atâta tensiune între ele două… și e trist, pentru că mi-e dor de Alex și de relația pe care o aveam cu ea odată. Uneori mă gândesc că, dacă ar muri Joanie, Alex și cu mine ne-am descurca. Am înflori. Avem încredere unul în celălalt și ne iubim așa cum ne iubeam și înainte. Ar putea să se întoarcă acasă și n-ar tăbărî nimeni pe ea cu cicăleala. Dar sigur că nu cred cu adevărat că, dacă soția mea ar muri, viețile noastre ar fi mai bune – ce lucru groaznic la care să te gândești – și bineînțeles că nu cred că Joanie este cauza tuturor problemelor lui Alex. Sunt convins că și eu am avut partea mea de vină. Nu am fost părintele cel mai atent. Până acum am fost într-o stare de inconștiență prelungită, dar încerc să mă schimb. Și cred că fac o treabă bună.

•

Rămân în picioare în ușa rezervei soției mele și-o văd pe Scottie cum se joacă șotronul pe linoleum, marcându-și pătratele cu padelele de lemn cu care se consultă bolnavii în gură.

— Mi-e foame, zice. Putem pleca? Mi-ai adus sucul?

— Ați vorbit?

— Da?

Știu că minte pentru că de fiecare dată când minte răspunde ca și cum ar pune o întrebare.

— Bine, zic. Hai să mergem acasă.

Scottie se îndreaptă spre ușă, fără să-i arunce mamei ei nicio privire. Înșfacă sucul din mâinile mele.

— Poate ne întoarcem mai târziu, o asigur eu inutil. Mă uit la soția mea, la zâmbetul de-abia schițat de pe chipul ei, ca și

cum ar ști ceva ce eu nu știu. Mă gândesc la bilețelul albastru. Mi-e greu să nu mă gândesc la el.

— Ia-ți la revedere de la mama.

Scottie ezită, după care își continuă drumul.

— Scottie!

— Pa! strigă ea.

O apuc de braț. Aș putea să țip la ea pentru că vrea să plece, dar nu fac asta. Își smulge brațul din strânsoarea mea. Mă uit în jur să văd dacă ne urmărește cineva, pentru că în zilele noastre nu cred că ai voie să apuci un copil de braț și să-l ții cu forța. S-au dus zilele bătăii la fund, amenințărilor și zahărului. Acum există chestii ca terapie, antidepresive și îndulcitorul Splenda. Îl văd pe doctorul Johnston în capul holului, îndreptându-se către noi. Se oprește din vorbit cu ceilalți doctori și-mi face semn să aștept. Își ridică palma: Stop. Fața lui e plină de solicitudine, dar nu zâmbește. Mă uit în spate, și-apoi din nou la el. Pasul i se accelerează și eu strâng din ochi, făcându-mă, nu știu de ce, că nu-l recunosc. Și mă gândesc: *Și dacă mă înșel*? *Dacă Joanie n-o s-o scoată la capăt*?

— Scottie, zic. Pe-aici.

O iau în cealaltă direcție, îndepărtându-mă de doctorul Johnston, și ea se întoarce și mă urmează.

— Mergi mai repede, îi zic.

— De ce?

— E un joc. Hai să ne întrecem. Mergi iute. Ia-o la fugă. O tulește, cu rucsacul bălăngănindu-i-se pe spinare și eu o urmez, mergând repede, după care încep să alerg ușor și, pentru că doctorul Johnston este tatăl unui prieten de-al meu și a fost prieten și cu tatăl meu, mă simt de parc-aș avea din nou paisprezece ani și-aș fugi de cei mari.

Îmi aduc aminte cum am aruncat odată cu ouă în casa doctorului Johnston, în chip de festă jucată fiului lui, Skip. Noi trei – Blake Kelly, Kekoa Liu și cu mine – am luat-o la fugă, cu doctorul Johnston pe urmele noastre la volanul camionetei sale. Aproape că a trecut peste noi cu mașina, și, când am cotit-o pe-o alee, a coborât din mașină și a luat-o

după noi pe jos, barându-ne drumul în cele din urmă. Ținea în mână o sacoșă Foodland și ne-a spus că aveam de ales: ori îi suna pe părinții noștri, ori îl ajutam să scape de surpriza din tofu a soției lui. Am ales ultima variantă și el a băgat mâna-n sacoșă și ne-a plătit-o cu vârf și îndesat. Am plecat de-acolo cu surpriza din tofu în păr, în urechi, peste tot. Și-n ziua de azi ne mai zice: „Băieții de soia”, hohotind isteric și strigându-ne: „Bau!”, ceea ce încă mă mai face să tresar. Nu și în ultimul timp însă. N-a mai făcut asta de ceva vreme.

Alerg de-a lungul coridorului împreună cu fiica mea, simțindu-mă ca și cum aș fi în altă țară. Peste tot în jur, oamenii vorbesc o engleză stâlcită și se holbează la noi de parc-am fi niște prostănaci albi și nebuni, chiar dacă suntem din Hawaii. Dar nu arătăm ca niște localnici și nu părem hawaiieni adevărați, pentru că nici măcar nu vorbim ca ei.

Doctorul Johnston a zis de ziua de marți. Atunci am stabilit să ne întâlnim și-atunci o să mă și prezint la întâlnire. Deocamdată nu vreau să știu nimic. Sunt prea multe lucruri de care trebuie să mă ocup acum. Mă uit bine în jur. Douăzeci și trei de zile. Asta a fost lumea mea: oameni care se uită unii la alții încercând să ghicească de ce sunt aici și copertele revistelor pe care se văd cele mai sănătoase persoane în viață. Văd trenulețul în miniatură, în caseta sa de sticlă, făcând ture încete în jurul unei coaste în miniatură, de-a lungul căreia cetățeni în miniatură stau țepeni pe plaje. Fug de diagnostic. Voi fi gata pentru el mâine.

3.

Îi spun lui Esther că ar trebui s-o lase mai moale cu untura. Nu e nevoie să adauge untură în orezul lui Scottie, în mâncarea cu pui sau în fasole. Îi spun că n-a citit blogurile. Eu am citit blogurile. Știu ce ar trebui să mănânce Scottie.

Am prins gusturi domestice. Particip la treburile gospodărești, la deciziile legate de hrana lui Scottie, de orarul

ei de somn, de hainele cu care are voie să se îmbrace, de ce anume poate să privească la televizor sau să facă. Folosesc expresii ca „gata, pauză” și „ciclu complet” și îi zic să verifice „Lista de treburi casnice” de pe ușă, o invenție a mea: o ușă pe care sunt afișate îndatoririle ei săptămânale. Sunt destul de amuzante responsabilitățile astea, și cred că Joanie va fi plăcut impresionată.

— E grăsime bună, zice Esther. Ea așa de slăbănoagă. Asta grăsime bună.

— Nu, zic. Unele grăsimi sunt bune, dar nu și grăsimea aia. Arăt înspre substanța albă din tigaie, care se topește încet precum ceara. Am aflat de pe site-urile pentru părinți că siropul de porumb, nitrații și grăsimile hidrogenate sunt rele și că soia e bună; la fel și produsele ecologice și cerealele integrale. Am mai aflat și că Scottie are nevoie de o nouă doză de vaccin împotriva tusei convulsive și meningitei și că există un vaccin împotriva HPV, care determină apariția negilor genitali și poate duce la cancerul cervical. E recomandat ca o măsură preventivă pentru adolescente, înainte de începerea vieții sexuale. Când am citit asta, am fost așa de speriat, încât am participat la o dezbatere online despre vaccinare, doar ca să fiu aspru admonestat de către *MamaluiTaylor*.

De ce să nu le protejăm cât de bine putem?!

Da, TataluiScottie, le-aș vaccina și împotriva singurătății și a dezamăgirilor în dragoste dacă s-ar putea, TYVM[{5}], *și nu-i tot aia*!

Negii genitali nu sunt emoții! *Sunt negi și putem să-i stârpim.*

A trebuit s-o întreb pe Scottie ce înseamnă TYVM pentru că, acum că am început să fiu la curent cu activitățile ei, am observat că își trimite tot timpul mesaje de pe telefon cu prietenele ei, sau cel puțin sper că e vorba de prietenele ei și nu de vreun pervers îmbrăcat doar într-un halat de baie.

— *Thank you very much,* a spus Scottie și, dintr-un motiv

sau altul, faptul că nu m-am prins de chestia asta m-a făcut să mă simt încolțit de-a binelea. E nebunie curată câte chestii trebuie să știe un tată din ziua de azi. Eu sunt produsul unei școli de gândire care spune că absența unui tată e un lucru de la sine înțeles. Și-acum îi văd pe toți bărbații ăștia cu genți pline de scutece și imprimeuri camuflaj și cu bebelușii atârnați la piepturile lor ca niște statui minuscule de la prova unei corăbii. Pe când eram eu un tată tânăr, îmi aduc aminte că fetele mă cam deranjau, așa mici cum erau, și mă deranja și felul în care toată lumea alerga de colo-colo ca să le facă lor toate poftele. Uneori, s-o văd pe Alex în cărucior mă irita – își scotea câte un picioruș pe deasupra barei de siguranță și se afunda în scaun. Joanie îi aducea câte ceva și ea dădea din cap, după care Joanie încerca iar și iar, până când unul dintre daruri se întâmpla să funcționeze și Alex i-l smulgea din mâini. Mă uitam la Alex, satisfăcută în sfârșit de gustarea ei, convins că exista o persoană matură înăuntrul ei, care își bătea joc de noi toți. Scottie arăta doar cu degetul înspre diverse lucruri și mârâia sau țipa. Mi se părea că locuiesc în casă cu membrii familiei regale. I-am spus lui Joanie că aveam să aștept până mai creșteau ca să mă apropii de ele, și ele au crescut, și au tot crescut fără știrea mea.

•

Ca de obicei, Esther fredonează. Bucătăria noastră este măricică și cu toate astea pare mică de câte ori ne aflăm amândoi înăuntru. Ea e o femeie mică și rotundă, fără nicio idee despre cum arată; abdomenul ei mă atinge întotdeauna în treacăt pe coapsă sau pe burtă. Tai morcovii și țelina în felii pe care Scottie să le poată înmuia într-un bol cu sos. Îmi dau seama că Esther și cu mine ne aflăm într-un fel de război al mâncării, fiecare încercând să hotărască cu o mână de bucătar de fier prânzul copilului meu.

— Ai vorbit cu familia ta?

— Nu încă, spune ea.

În urmă cu doar o săptămână, i-am spus lui Esther că n-o să mai avem nevoie de serviciile ei, deși mă simt îngrozitor pentru chestia asta, dar ea susține că familia ei e plecată din

casa lor din San Diego și că ea nu are cheile.

— Sunt încă în vacanță? o întreb.

— Da, spune ea.

— La Jersey Shore, ai zis?

— Da. La Jersey Shore.

— Ce drăguț.

Mă aplec să ridic bucățile de legume pe care le-am scăpat pe jos și Esther trece prin spatele meu. Îi simt abdomenul atingându-se de fundul meu.

— Oricum, nu ești pregătit, spune ea. Sunt multe lucruri ce nu ți le-am spus.

Își tot folosește experiența pe care a acumulat-o cu Scottie de-a lungul anilor ca pe o putere pe care o eliberează treptat ca să-și prelungească șederea aici. Eu îi permit asta pentru că nu pot să neg faptul că ne este de mare ajutor și că o iubește foarte mult pe Scottie. Metoda ei e genială – chiar n-am nevoie să mă învețe alte lucruri înainte să plece. Mă simt de parcă aș pleda din nou la bară – tocesc bine materia, îmi umplu capul de reguli, învăț logica și limbajul unei adolescente. Esther mă învață ce lucruri îi plac lui Scottie: consolele de jocuri Xbox, dansul, revista SMART, untul de migdale, hamburgerii, Jay-Z, Jack Johnson, să facă liste de cântece pe iPod, să dea mesaje pe telefon, și îmi spun că trebuie să știu toate astea, pentru că Joanie s-ar putea să fie slăbită pentru o vreme, ieșită din mână, dar nu îmi spun nicio clipă că trebuie să învăț obiceiurile acestei creaturi pentru că Joanie ar putea să moară.

— Să continuăm? întreb.

Esther oftează de parcă lucrul ăsta ar obosi-o, dar eu știu că ședințele noastre de studiu îi fac plăcere. Are ocazia să fie profesoara angajatorului ei și să-mi prezinte fetița pe care o cunoaște așa de bine, și mai are și ocazia s-o creeze pe Scottie așa cum ar vrea ea să fie.

— Place la ea citit *Jane* și ascultat muzica, spune Esther în timp ce amestecă în oala ei cu grăsime și fasole. Bucătăria miroase ca un atac de cord. Înainte îi plăcea MySpace, dar acum face albume de colaje. Place la ea *Dog, cățelul vânător de*

recompense. Place masat la ea spate.

— Masajul la spate?

— Da, când ea copil, eu masat spate la ea până ea dormea. Și acum mai fac asta când ea trezit cu coșmar.

Împunge în conținutul oalei cu o lingură de lemn.

— Coșmar? De ce să aibă ea coșmaruri?

Asta este o întrebare prostească. Mama ei e pe moarte, cu creierul în ultimul și cel mai de jos stadiu, iar eu nu vreau să recunosc că asta are un efect psihologic profund asupra lui Scottie.

— Nu știu, spune Esther. N-am spus încă la tine despre coșmarurile la copii. E lucru obișnuit. Ajungem la el săptămâna viitoare.

Chiar îmi place de Esther și nu vreau să plece. Doar că nu-mi convine ideea că avem o bonă mexicană. N-am crezut niciodată că Scottie ar avea nevoie de o dădacă, din moment ce Joanie n-a lucrat niciodată cu adevărat și mie nu-mi place să cheltuiesc bani pe cineva care să aibă grijă de copilul meu. Mai ales acum că am preluat eu frâiele casei și ea se ocupă în special de curățenie și de gătit. De când petrecem mai mult timp unul în compania celuilalt, a început să aibă replici iuți și să le arunce cu o sincronizare comică, astfel încât a devenit prototipul servitoarei mexicane spumoase și istețe din seriale. Dar eu trebuie să mă gândesc la ce este mai bine pentru familia mea, și nu la modul în care este percepută ea, lucru de care m-am făcut vinovat toată viața, încercând să demonstrez cât sunt eu de important, și nu doar descendentul unor persoane importante.

Am probleme cu moștenirea. Fac parte dintr-una din acele familii din Hawaii care fac bani pe seama norocului și a morților. Întâmplător, stră-străbunica mea era prințesă. Membrii unei mici monarhii au hotărât care pământ le aparținea și ei i-a revenit o mare parte din el. Stră-străbunicul meu, un om de afaceri alb, se descurca și el binișor. Era un bun evaluator de terenuri și un bancher priceput. Toți descendenții lor, precum și descendenții misionarilor ajunși în Hawaii, descendenții proprietarilor de plantații de zahăr și-așa

mai departe, beneficiază încă de pe urma acestor vechi tranzacții. Noi stăm deoparte și urmărim cum trecutul rostogolește milioane în poala noastră. Bunicul, tatăl meu și cu mine ne-am atins foarte rar de banii pe care i-am făcut de pe urma depozitului nostru. Nu mi-a plăcut niciodată că suma pe care o dețin este o informație de ordin public. Sunt avocat și mă folosesc numai de banii pe care-i câștig de pe urma meseriei mele, și nu și de cei pe care i-am moștenit. Tatăl meu îmi spunea mereu că așa este corect și că în cele din urmă voi avea mai mulți bani pe care să-i las moștenire copiilor mei. Oricum, nu-mi plac moștenirile. Cred că toată lumea ar trebui să pornească de la zero.

Mă gândesc la Joy și la zâmbetul ei cunoscător. Poate că ar trebui să mă uit în ziarul de azi, dar bănuiesc că ea citea știrile despre beneficiari, despre cât de mulți bani avem și presupunerile despre decizia pe care trebuie s-o luăm săptămâna asta, sau mai bine zis decizia pe care o voi lua eu, din moment ce votul meu contează cel mai mult. Eu dețin cam o optime din depozit, în timp ce celorlalți le revine doar a douăzeci și patra parte. Sunt sigur că sunt pur și simplu încântați de asta.

— În regulă, îi zic lui Esther. Poți să mai aștepți cu informațiile despre coșmaruri, dar continuă să mă informezi în legătură cu celelalte lucruri. Îmi închipui c-o să lucrez puțin la capitolul fiica mea în timp ce pregătim prânzul, după care, după-amiază, să mă apuc de portofoliul familiei King. O să aleg un cumpărător și-o să termin odată cu toată povestea asta.

— Ea place genții le și jeanșii marca Seventween cu talie joasă.

Aruncă orezul, fasolea și carnea de pui pe o foaie aburindă de tortilla. Aranjez legumele pe o farfurie, lângă un sendviș cu carne de curcan. În jurul farfuriei așez trei boluri umplute cu trei sosuri diferite: sos alb de smântână, sos picant de mango și unt de migdale. Esther aruncă o privire înspre untul de migdale de parcă ar fi un argument folosit împotriva ei.

— Și? o întreb.

— Și… nu știu. Atâtea lucruri de aflat la tine. Ea place multe lucruri, dar tu trebuie știi și ce nu place ea. Trebuie luni de zile ca să explicat la tine. Și chiar după ce soția ta vine înapoi, ea nu știut multe.

O auzim pe Scottie apropiindu-se pe hol și Esther își coboară tonul vocii.

— Ea place eu citit *Mama Gâscă.*

— Cartea ei preferată de când era mică?

— Da. Îi face mare bucurie. Uneori îi citesc același cântecel de multe ori la rând. O face așa de fericită. O face să râdă tare, cu poftă.

Mă întreb dacă Scottie nu regresează spre stadiul infantil, din moment ce îi plac cântecelele de leagăn pentru că o întorc într-un timp al fericirii și inocenței.

— Ar trebui să citească romane pentru adolescenți, șoptesc.

— Ea citit orice vrea ea, îmi șoptește Esther drept răspuns.

— Nu. Eu cred că are nevoie de cărți cu mesaje morale și lecții despre cum să se descurce cu feminitatea ei, nu cărți despre femei singure care nu se pot împiedica să aibă copii și care trăiesc vieți haotice încălțate cu botine cu șiret.

O vedem pe Scottie și tăcem. Esther împinge farfuria ei înspre scaunele din jurul mesei. O împing și eu pe a mea și Scottie se așază pe un scăunel, uitându-se la amândoi și-apoi la mâncarea din fața ei.

Scottie taie o bucată de enchilada. Cu cealaltă mână, tastează sau trimite un mesaj uneia dintre prietenele ei.

Esther se uită la mine și zâmbește.

— Ea place untura.

4.

Chiar în clipa când sunt pe punctul de a mă duce în camera mea ca să mă apuc de lucru, Esther îmi spune că a sunat doamna Higgins, care vrea să o sun imediat înapoi. Șterge aragazul și se folosește de o unghie ca să înlăture o pată

încăpățânată, mormăind. Pot să jur că face asta special ca să mă facă să-mi pară rău de ea.

— Cine e doamna Higgins?

— Mama lui Lani.

— Cine e Lani? întreb.

— Probabil că prietena lui Scottie. Sun-o. Ia o înghițitură zdravănă dintr-un pahar cu apă și-apoi expiră zgomotos.

— N-ai putea s-o suni tu? Știi că am de lucru la chestia aia.

— Am vorbit deja cu ea. Voia să vorbească la domnul King.

— Ce i-ai zis?

— Am zis că doamna King e bolnavă. Și-atunci ea a cerut vorbit la tine.

— Grozav, zic. O să vrea s-o ajut la organizarea vreunei vânzări de prăjituri, să iau pe cineva cu mașina sau să mă ofer voluntar pentru vreo serată dansantă.

Asta e problema într-o situație de criză. Soția mea e în comă, dar asta nu împiedică viața să continue bine mersi. Trebuie să mă ocup mai departe de școala lui Scottie, am ore de lucru de facturat și depozitul ăsta de bani de care trebuie să aibă grijă cineva.

Esther iese din bucătărie cu găleata plină de produse de curățat și eu o sun pe doamna Higgins de la telefonul din bucătărie. Toate vasele din care am mâncat la prânz au dispărut. Oala mare, neagră stă răsturnată pe uscător. Podeaua bucătăriei e strălucitoare și alunecoasă. Pot să-mi văd chipul în luciul suprafețelor din bucătărie.

La telefon răspunde o voce de femeie, care spune „bună ziua” aproape cântând. Îmi place când oamenii răspund așa la telefon. Sau când o femeie răspunde astfel.

— Bună ziua, sunteți doamna Higgins?

— Da? zice ea.

Operatorii de marketing prin telefon trebuie că sunt înnebuniți după ea.

— Bună, sunt Matt King și v-am sunat înapoi. Sunt tatăl lui Scottie. De fapt, nici măcar nu știu dacă fiica dumneavoastră este colegă cu fiica mea, am presupus doar că…

— Da, Lani este colegă de clasă cu Scottie, spune ea.

Cadența dulce din vocea ei a dispărut.

— Îmi pare rău, dar soția mea nu se simte bine și nu vă poate suna chiar ea, eu vă pot ajuta cu ceva?

— Păi, spune ea, să vedem. Cu ce să încep?

Bănuiesc că asta este o întrebare retorică, dar ea pare să aștepte ca eu să-i spun cu ce să înceapă.

— Cred că ar trebui să începeți cu începutul, zic.

— Foarte bine, spune ea. Iată care este începutul. Se pare că fiica dumneavoastră îi trimite fiicei mele mesaje telefonice în care îi spune lucruri îngrozitoare, și eu aș dori ca ea să înceteze.

— O! Ce fel de lucruri?

— Îi spune Lani Purcelușa și Lani Moo.

Lani Moo este vaca din desenul animat al unei reclame la produsele lactate ale unei companii locale.

— Aha, zic. Îmi pare rău pentru asta. Copiii își găsesc uneori porecle unii altora, bănuiesc. E o formă de afecțiune. Mă uit la ceas. Mă gândesc la Joanie cumpărându-mi-l.

— Îi scrie: *Ce cămașă frumoasă.* Sau: *Ce pantalonași drăguți.*

— Asta e frumos, zic.

— E sarcasm cibernetic! țipă ea și eu îmi iau receptorul de la ureche, nu pentru că țipătul ar avea un ton ascuțit, ci pentru că e unul jos și răgușit, ca al unei lupoaice care își apără puiul.

— Dar poate că nu e, hm, sarcasm cibernetic, ci un compliment sincer.

— Scrie S.C. la sfârșitul mesajului. Asta vine de la *sarcasm cibernetic.* Și îi mai spune fetei mele Lanikai, dând de înțeles că ar avea dimensiunea unui cartier întreg.

Nu spun nimic. Ba chiar aproape că zâmbesc, pentru că e o chestie isteață.

— De asemenea, continuă ea, fiica dumneavoastră a spus că îi e frică să fie partenera lui Lani la cățărarea pe zid de la școală pentru că nu dorește să cadă în crevasa fundului fiicei mele. Chestia asta nici măcar nu are vreo noimă.

Sunt gata să spun că poate Scottie face aluzie la faptul că adâncitura fundului lui Lani este mai mare decât a celor mai

multor funduri, asemenea unei crevase, din cauza mărimii expandate a restului corpului ei. E o continuare logică a glumei despre greutatea ei, dar mă abțin.

— Asta e ceva îngrozitor, zic.

— Așa, vedeți, spune doamna Higgins. Stați să vă povestesc și ultima ei ispravă: *Știm cu toții că vara asta ți-a crescut părul pubian.* Asta e. Pur și simplu, îi trimite mesaje ca acestea. Fără niciun motiv. Fiica mea nu o deranjează cu nimic.

Îmi vine în minte imaginea lui Scottie în timp ce mânca de prânz și mă întreb dacă nu cumva îi trimitea mesaje lui Lani chiar de-aici din bucătărie.

— Îngrozitor, zic din nou. Și nu e deloc un lucru obișnuit pentru ea. E o fată foarte drăguță. Mă tem că mama ei nu se simte prea bine și poate că asta este cauza. Poate că ăsta este felul ei de a face față situației.

— Nu dau doi bani pe povestea din planul secundar, domnule King.

— Uau, zic.

— Eu știu doar că fiica mea vine acasă de la școală în lacrimi. Și da, se dezvoltă puțin mai devreme decât ceilalți copii și e foarte sensibilă la creșterea asta, și poate că nu se îmbracă de la Neiman's Kids sau de la oricare alt magazin de unde-i cumpărați dumneavoastră haine lui Scottie.

— Sigur, sigur, zic. Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău.

N-am citit niciun blog despre porecle și Esther nu m-a pregătit deloc pentru asta. Am fost dus de nas de Scottie. *Cine ești tu de fapt*? îmi vine s-o întreb.

— Scottie e cea căreia ar trebui să-i pară rău. Vreau să vină la noi acasă și să-și ceară scuze și mai vreau și să fie certată.

— O să vorbesc cu ea, zic. O să rezolv problema. Mă tem că suntem foarte ocupați săptămâna asta cu, hm, povestea din planul secundar, dar îmi pare rău cu-adevărat și voi vorbi cu Scottie imediat.

— Ăsta e un început bun, spune ea. Dar doresc să-și ceară scuze de la Lani. Și vreau să nu-i mai scrie niciodată.

— Dar poate să scrie și lucruri bune! aud o voce de undeva din fundal.

— De fapt, aș vrea să vină chiar astăzi, ori va trebui să înaintez problema directorului școlii. Nu puteți să vă cumpărați ieșirea și din chestiunea asta.

— Poftim? Despre ce vorbiți?

— E alegerea dumneavoastră, domnule King. Să-i spun lui Lani că veniți chiar acum, sau doriți ca dumneavoastră și fiica dumneavoastră să rezolvați problema asta la școală?

Îmi notez adresa lor. Fac promisiuni. Viața continuă bine mersi.

5.

În drum spre familia Higgins, care locuiește în apropiere, în Kailua, o învăț pe Scottie ce să spună. Trebuie să intrăm și să plecăm repede.

— Trebuie să spui că îți pare rău, și să fie pe bune. Eu trebuie să mă întorc la lucru, așa că fără prosteli.

Ea tace. I-am luat gadgetul cu care dădea mesaje și-și ține palmele deschise în poală, cu degetele în aer.

— De ce să-i spui lucrurile alea? De ce să fii așa de rea cu cineva? Cum de poți tasta toate cuvintele alea?

— Nu știu, spune ea, cu iritare în voce.

— Ai făcut-o să plângă. De ce să vrei să faci pe cineva nefericit?

— Nu știam că e așa de sensibilă. Uneori îmi răspunde *lol*{6}, așa că m-am gândit că n-o să fie chiar așa o fraieră.

— Ce înseamnă *lol*?

— *Laughing out loud,* mormăie ea.

— Trimiți mesajele astea de una singură?

Nu răspunde. Trecem de magazinele de antichități și de reprezentanța auto unde e plin de camioane-gigant. În timp ce cotim înspre zona cu magazine mai noi, ne uităm amândoi la puștii care se dau cu skateboardurile pe sub banian{7}. Întotdeauna ne uităm la ei; probabil că toți cei care trec pe-aici fac asta atunci când o cotesc spre strada Kailua.

— Stai pur și simplu acolo și scrii chestii răuvoitoare, după care îți vezi de treaba ta?

— Nu.

— Așa… Atunci cum?

— Le scriu cu Reina. O fac să râdă și-apoi ea le arată lui Rachel și lui Brooke și altora ceea ce am scris.

— Știam eu că toată povestea asta are de-a face cu ea. Știam eu.

Reina Burke. În vârstă de doisprezece ani. O văd la club îmbrăcată în bikini tanga și dată cu ruj; are un aer plin de sânge-rece pe care n-ar trebui să-l aibă nicio fată de doisprezece ani. Îmi amintește de Alexandra – frumoasă și precoce, gata să-și abandoneze copilăria ca pe un obicei prost.

— De-acum încolo nu mai ai voie să te vezi cu ea, zic.

— Dar, tata, deja mi-am făcut planuri cu ea și cu mama ei pentru joi!

— Tu ai planuri cu mama ta.

— Mama nu poate nici măcar să deschidă ochii! spune ea. N-o să-i mai deschidă niciodată.

— Bineînțeles că-i va deschide. Ai înnebunit? Se uită fix înainte. Trebuie să-ți petreci timpul cu mama ta, nu cu vreo altă mamă.

— Poate să vină și Reina la spital? Nu mă mai întâlnesc cu nimeni de când nu mai merg la școală.

Mă surprinde faptul că vrea ca o prietenă a ei să vină la spital, dar mă gândesc că, dacă Reina va fi acolo, atunci poate că Scottie va interacționa cu Joanie. N-o să stea pur și simplu să se holbeze în gol dacă e și prietena ei de față.

— Bine, zic. Îți ceri scuze de la fata asta. Te porți frumos cu ea și azi, și în toate zilele de-acum înainte și Reina poate să vină joi.

— Păi, am nevoie de Blackberry ca s-o anunț pe Reina și să-i spun chestii drăguțe lui Lani Moo.

— Poți să pui mâna pe telefonul fix, pentru numele lui Dumnezeu, și nu-i mai zice așa lui Lani.

Traversăm cartierul Kailua, care a fost reamenajat de curând astfel încât să arate ca oricare centru comercial dintr-o

suburbie arătoasă a Americii. E plin de turiști, care nu prea veneau în orașul nostru înainte. Știu că, atunci când voi vinde pământul, cumpărătorul îl va transforma în ceva aidoma locului ăstuia, deși îmi place felul în care arată centrul comercial, și lui Joanie îi place și ei. Ea adoră restaurarea urbană.

— Putem să ne luăm câte un *smoothie*? întreabă Scottie.

— Nu.

— Putem să ne luăm hamburgeri?

Asta chiar că sună bine.

— Nu.

— Aoleu, spune-mi că nu vrei un Monster Double acum pe loc.

— Tocmai ce-ai mâncat, Scottie.

— Bine. Atunci un milkshake cu unt de arahide.

Îmi lasă gura apă.

— Încetează, Scottie. Răspunsul e nu la toate.

Traficul e tot mai aglomerat și noi ne târâm înspre semafor. O familie trece prin dreptul nostru mergând pe iarbă, tatăl ducând pe cap un caiac galben din plastic. Toată lumea din familie, cei doi copii și părinții, precum și încă doi alți adulți poartă tricouri mov pe care scrie REUNIUNEA FAMILIEI FISCHER.

— Fraieri, spune Scottie.

Îi depășim și ne oprim, după care ne depășesc ei. Semaforul din fața noastră se face verde și traficul începe să se miște din nou. În timp ce trecem prin dreptul lor, Scottie scoate capul pe geam și le strigă: „Fraierilor!” Tatăl întinde repede brațul ca să-și protejeze soția și copiii, ca și cum ar vrea să-i împiedice să-și ia zborul.

— Scottie! zic. Ce-a fost asta?

— Am crezut c-o să te facă să râzi.

Mă uit la familia Fischer în oglinda retrovizoare. Tatăl gesticulează frenetic către fiul cel mare, care își scoate tricoul și dă cu el de pământ. Îmi simt tâmplele pulsând.

— Ridică geamul, zic.

— Nu-l ridic. Nu suntem în anii ’20.

— Atunci apasă pe buton, fă ce-oi face, Isuse! Și să știi că mai sunt și mașini la care geamul se ridică manual. Sunt modele de pornire. Nu e nimic rău în asta.

— Întoarce aici, spune Scottie.

— Știi unde locuiește?

— Mă invită la ziua ei de naștere… ăăă… cam în fiecare an.

— Încetează să-mi mai spui câte-n lună și-n stele, de parcă ar trebui să fiu la curent cu toate.

— E casa aia de-acolo, spune ea.

— Care?

— Asta de-aici.

Apăs tare pe pedala de frână și opresc în dreptul bordurii rotunde. Îmi ridic privirea spre o casă care seamănă cu oricare alta din cartierul Enchanted Lakes: o ușă de la intrare pe care n-o folosește nimeni, ușa cu plasă de lângă garaj, deschisă, papucii de cauciuc și pantofii așezați pe un preș din cauciuc. Ne dăm jos din mașină și, în timp ce străbatem aleea, o întreb despre Lani:

— Deci erați prietene?

— Mda, până la petrecerea de anul trecut, când m-a încuiat pe-afară și a trebuit să stau aici o zi-ntreagă, în timp ce toată lumea râdea înăuntru. (Îmi arată o masă din garaj. Ăsta e un alt lucru comun în Enchanted Lakes: nimeni nu folosește garajele pentru mașini. În schimb, le folosesc pentru mâncatul afară și pentru depozitat frigiderele în plus.) Se credea așa de tare, dar apoi am devenit eu populară și ea a început să arate nasol și s-a răsturnat lumea.

— Norocul, zic. S-a răsturnat norocul.

Doamna Higgins e în spatele ușii cu plasă. O deschide și noi intrăm. Îi strâng mâna și o salut și, pentru că ea încă ține ușa deschisă, mă aflu foarte aproape de ea, astfel încât pare că suntem pe punctul de a ne săruta sau de a ne lua la bătaie.

— Vă mulțumesc că ați venit pe la noi, zice ea pe un ton înțepat, ca și cum mi-ar face o mare favoare spunându-mi asta.

— Desigur.

Sunt extraordinar de tentat să-i spun că soția mea e în comă, dar mi-am promis de la bun început să nu mă folosesc niciodată de chestia asta ca de o scuză sau ca de o victorie.

Se uită la pantofii noștri și eu mă uit la picioarele ei și-mi dau seama că ar trebui să mă descalț, lucru pe care îl urăsc. Îmi scot pantofii și rămân în șosetele negre. Una din ele e cu o nuanță mai închisă decât cealaltă. Scottie face câțiva pași alergând, după care se lasă să alunece pe parchet și plesnește un balon din guma de mestecat. Aș vrea să-i spun să înceteze să mai mestece gumă. Pare un gest insolent. Doamna Higgins ne conduce în living, unde văd o fetiță care stă picior peste picior pe canapea și care trebuie să fie Lani. Are o coafură afro de fată albă cu păr castaniu, umflată și moale, și un nas cu vârful în vânt care te duce cu gândul la porecla ei, Lani Purcelușa. Poți să-ți dai seama că ține la Scottie, pentru că i se luminează chipul, își descrucișează picioarele și se repede spre ea.

Mă uit la mama ei, o versiune subțire a persoanei de pe canapea, ceea ce îmi dă speranță, și văd că Lani are ochii de un albastru frumos și pielea albă și netedă. În câțiva ani ar putea deveni splendidă – sau nu.

— Scottie, zic, ai ceva să-i spui lui Lani?

— Îmi pare rău, spune Scottie.

— Grozav, zic. Păi, ne-a făcut plăcere să vă vedem.

— Scottie, spune doamna Higgins, lucrurile pe care le-ai spus au fost pur și simplu diabolice.

Mă uit la fiica mea, încercând să-i transmit din privire mesajul: *Las-o să spună ce-are de zis.*

— Nu știu ce s-a întâmplat în viața ta și te-a făcut să devii așa o fetiță răutăcioasă.

— Ei, de-ajuns, zic. Și-a cerut scuze. Copiii sunt răi. Sunt răi ca să le arate celorlalți copii că n-ar trebui să se ia de ei, nu-i așa?

— Trebuie să învețe să se poarte în lumea virtuală la fel cum se poartă și în lumea reală, spune doamna Higgins.

— Sunt de acord.

— Trebuie să știe că nu e voie să se certe în lumea virtuală.

Asta este una dintre regulile de conduită ale școlii.

— Înțelegi lucrul ăsta, Scottie?

Mă așez în genunchi, astfel încât să mă aflu la nivelul ochilor ei, chestie despre care Esther mi-a spus că a învățat-o dintr-o emisiune despre dădacele militante. Trebuie să le vorbești privindu-i în față, de la nivelul lor.

Scottie dă din cap în mod exagerat, cu bărbia ridicându-i-se până la cer și-apoi coborându-i în piept.

— Nu înțelege. Doamna Higgins are un zâmbet mânios care nu-mi place. O să continue la fel ca înainte. Sunt sigură de asta.

— Nu, zic. Va fi bine. E ca atunci când Lani a lăsat-o afară pe Scottie la petrecerea de ziua ei. A fost un lucru crud și probabil că ai făcut asta ca să te dai mare, nu? îi zic lui Lani.

Lani dă din cap că da, după care își ia seama și rămâne nemișcată.

— Scottie a stat acolo afară întreaga zi, zic.

— N-am știut asta, spune doamna Higgins.

— Dar mi-ai adus tort, spune Scottie.

— Dar i-ai adus tort, repet eu. Poate că Lani este cea care ar trebui să-și ceară scuze, din moment ce incidentul acesta pare să fi fost catalizatorul poveștii ăsteia… diabolice, ăsta e cuvântul pe care l-ați folosit, cred. *Ai de-a face cu un avocat, cucoană. Pot să continui așa la infinit, chiar și în șosete desperecheate.*

— Îmi pare rău, spune Lani.

Doamna Higgins își ține brațele încrucișate strâns pe piept, supărată de cum tocmai s-a răsturnat lumea, vorba lui Scottie.

Mă bat cu palmele peste coapse.

— Bine. Fantastic. Lani, ar trebui să vii pe la noi. Vino să înoți sau să facem o drumeție sau găsim noi ceva. Sau să faci colaje.

— Bine, spune Lani. Scottie se uită la mine și se-ncruntă, dar știu că-mi va mulțumi pentru asta mai târziu. Ai întotdeauna nevoie de prieteni care să te facă să te simți cu totul superior. Din nou, doamna Higgins, Lani, îmi pare rău pentru zbucium și pentru lacrimi. Sper să vă revăd pe

amândouă în circumstanțe mai bune.

Doamna Higgins se întoarce și se îndreaptă spre ușă.

— SYL[{8}], spune Scottie.

— SYL, spune Lani.

See you later. M-am prins. Ne ducem la ușa din plasă și eu mă uit la Scottie, după vreun indiciu, poate. Chiar atunci când cred că mi-am dat seama cum gândește, mă surprinde cu ceva nou. Chiar dacă am rezolvat micile detalii tehnice ale problemei ăsteia, ea e încă prezentă. Scottie a fost crudă, și eu nu înțeleg chestia asta pe de-a-ntregul. Nu știu dacă este un simptom al adolescenței oricărei fete sau a ceva mult mai complicat.

— Am ceva de lucru acasă, îi spun lui Scottie în timp ce ne încălțăm. Dar Esther spune că trebuie să ajungi la un curs. Un curs de canto sau așa ceva.

— Cursurile de voce sunt niște porcării, spune ea. Poate să mă ducă pe plajă. Așa ai zis.

Mă uit în jur după doamna Higgins ca să ne luăm la revedere. Pun un genunchi în pământ și mă închei la șireturi. Sunt în mijlocul unei mări de pantofi. Doamna Higgins are o mulțime de sandale cu tălpile tocite. Toate au tocuri mici, înalte cât jumătate din înălțimea unui deget mare. Ce rost are un astfel de toc? Din nu știu ce motiv, iau un toc micuț în palmă. Ale lui Joanie sunt uneori de mărimea unei palme întregi.

Dacă Joanie moare înaintea mea, nu știu dacă voi mai putea fi cu o altă femeie. Nu mă pot imagina trecând iar prin toate chestiile preliminare – discuțiile, pălăvrăgeala, cinele împreună. Ar trebui s-o duc în diferite locuri, să-i explic povestea vieții mele, să fac glume, să-mi drămuiesc complimentele, să mă abțin să trag vânturi. Va trebui să-i spun că sunt văduv. Sunt convins că Joanie n-ar avea niciodată o aventură. Pare o bătaie de cap mult prea mare.

Doamna Higgins e în picioare, mă privește de sus. Îi pun pantoful la loc. Se uită lung la mine, cu o privire cumplită; mă tem că ar putea să-mi dea una cu piciorul.

— Noroc cu vânzarea, spune ea și eu mă ridic și dau din

cap.

Îmi dau seama că de fapt nu e supărată pe Scottie pentru ceea ce-a făcut. E supărată pe Scottie pentru că provine din familia din care provine.

— Deci ce se va întâmpla? întreabă ea. De ce primiți iarăși toți banii ăștia?

— Chiar vreți să știți?

Mă ridic și mă întorc cu fața la ea, și ea se dă un pas înapoi.

— Sigur, spune ea.

— Tata, se văicărește Scottie. Vreau să plecăm.

Îmi dreg vocea.

— Ei, bine, zic. Stră-străbunicul meu a fost Edward King. Părinții lui erau misionari, dar el s-a apucat de altceva. S-a făcut bancher și-apoi a devenit directorul financiar al regelui Kalākaua. Administra proprietatea Prințesei Kekipi, ultima descendentă directă a Regelui Kamehameha.

Mă opresc din vorbit. Sper că și-a pierdut interesul, dar ea ridică din sprâncene și așteaptă ca eu să continui.

— Să aduc albumul cu colaje și să i-l arăt? întreabă Scottie.

— Nu, zic.

— Da, spune doamna Higgins.

Scottie deschide ușa de plasă și se duce la mașină.

— Bun, și-apoi ce s-a întâmplat a fost că… Kekipi trebuia să se mărite cu fratele ei, după o tradiție hawaiiană ciudată care aparținea familiei regale. Naspa. Și chiar când erau pe punctul să lege cununia, ea a avut o aventură cu cel care se ocupa de domeniul ei, cu Edward, și s-a căsătorit cu el curând după aceea. Anexarea a avut loc tot la scurt timp după, așa că faptul că s-a măritat cu un om de afaceri alb a fost o mișcare îndrăzneață. Oricum, averea pe care o aveau împreună era mare și, când a mai murit și o altă prințesă, i-a lăsat lui Kekipi trei sute de mii de acri de pământ din Kauai, precum și domeniul ei.

— Kekipi a murit prima. Edward a moștenit totul. Apoi, Edward a înființat un fond, în 1920, și când a murit ne-a rămas nouă totul.

Scottie se întoarce și deschide albumul la prima pagină.

Până s-o prind eu, a apucat să rupă câteva pagini din niște cărți de istorie locală și le-a lipit în album, făcându-l să miroasă ca un trunchi de cedru. Iată-l pe Edward, serios și cu ochii înfundați în orbite. E încălțat cu cizme până la genunchi și pe masa de lângă el i se vede jobenul. Iat-o și pe Kekipi, al cărei nume înseamnă „rebel”, cu chipul ei plat, rotund și cu pielea arămie. Are sprâncenele stufoase. De câte ori mă uit la poza ei, mă gândesc că ne-am fi înțeles amândoi de minune. Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc.

Doamna Higgins se apleacă și se uită la fotografii.

— Și-apoi? întreabă ea.

— Tatăl meu a murit anul trecut, moartea lui însemnând încetarea alimentării fondului și desființarea sa. Și-acum, bogați în terenuri dar săraci în bani, noi, beneficiarii fondului, ne vindem portofoliul… cuiva. Încă nu știu cui.

— Și decizia voastră va avea un impact major asupra pieței imobiliare din Hawaii, spune ea pe un ton fals grav și batjocoritor.

Îmi dau seama că citează ceva ce a citit în ziar. Mă deranjează că probabil știa deja toate lucrurile pe care i le-am spus. Închid cartea lui Scottie.

— Ce noroc!

Doamna Higgins deschide ușa de plasă. Mă uit în jur la banca goală și la masa de picnic și mi-o imaginez pe Scottie șezând aici de una singură.

— Poate Esther să mă ducă la club în loc de cursul de canto? mă întreabă Scottie. Ai zis că o să mergem pe plajă. Poate să mă ducă ea?

Mă uit la doamna Higgins pe deasupra capului lui Scottie.

— Asta este moștenirea mea. Că vă place sau nu.

— Îmi pare rău de moartea tatălui dumneavoastră, spune ea.

— Mulțumesc, zic.

Aștept să văd dacă ne dă semnalul de plecare, dar cum ea nu mai spune nimic, o pornesc cu Scottie spre mașină. Mă simt extenuat, ca și cum tocmai aș fi recitat o predică, dar discursul m-a adus în starea mea mentală optimă. O să mă uit

la portofoliile cumpărătorilor cu imaginea lui Edward și a lui Kekipi în minte. Și-apoi pot să încetez să mă mai gândesc la subiectul ăsta. Mă simt distant, cu mintea la afaceri, în timp ce Joanie zace acolo ca într-un fel de zbor de noapte lung și inconfortabil.

— Poate? Poate Esther să mă ducă la club?

— Sigur, zic.

— E un plan bun.

Ne urcăm în mașină și eu pornesc motorul.

— O să te porți frumos cu Lani? o întreb.

Mi-l amintesc pe Tommy Cook, un băiat palid care avea psoriazis; obișnuiam să-l legăm de un scaun cu corzi de *bungee jumping* și-l lăsam în mijlocul străzii, după care ne ascundeam. Pe Rainbow Drive treceau puține mașini, dar atunci când veneau mă surprindea întotdeauna faptul că șoferii încetineau și se învârteau cu mașinile în jurul scaunului. Niciunul dintre ei nu s-a dat vreodată jos ca să-l ajute pe Tommy; era ca și cum ar fi luat parte la farsă. Nu știu cum de Tommy ne-a lăsat să-l prindem de mai multe ori. Poate că-i plăcea atenția de care avea parte.

— O să încerc, spune Scottie. Dar e greu. Are o față pe care pur și simplu îți vine s-o pocnești.

— Știu ce vrei să spui, zic, gândindu-mă la Tommy, dar îmi dau seama că n-ar trebui să fiu de partea ei. Ce înseamnă asta? o întreb. O față pe care-ți vine pur și simplu s-o pocnești? De unde-ai scos-o pe-asta?

Uneori mă întreb dacă Scottie știe ceea ce spune sau reproduce doar lucruri auzite, asemenea copiilor acelora care învață pe de rost Declarația de Independență.

— Așa zicea mama despre Danielle.

— Înțeleg.

Joanie și-a păstrat răutatea juvenilă și în viața de adult. Trimite poze nereușite de-ale fostelor ei prietene cotidianului *Advertiser* pentru rubrica lor de societate. În viața ei se întâmplă întotdeauna câte o mică dramă sau există câte o prietenă sau un prieten cu care eu nu trebuie să vorbesc sau pe care nu trebuie să-l invit la grătarele pe care le facem, după

care o aud bârfind la telefon despre ultimul scandal, cu o voce scandalizată și încântată. „Fii atentă aici, să mori, nu alta”, o aud spunând. „Pe bune, o să mori când o s-auzi asta.”

De la ea a moștenit Scottie chestia asta? Urmărindu-și mama cum se folosește de cruzime ca sursă de distracție? Mă simt aproape mândru că am făcut deducțiile astea fără ajutorul blogurilor și fără Esther, și de-abia aștept să-i povestesc lui Joanie totul, ca să-i dovedesc că m-am descurcat și fără ea.

6.

Studiez documentația licitațiilor – planurile, ofertele, istoricele, declarațiile de intenție. Sunt în patul nostru și în casă e liniște fără Scottie și Esther. Credeam că pot pur și simplu să aleg un cumpărător, dar nu-i chiar așa de simplu. Vreau să iau hotărârea cea mai bună. Am fotografiile alea în minte și simt că trebuie să aleg și în numele lor. Planurile pentru teren sunt cam aceleași: apartamente, complexe comerciale, terenuri de golf. Unul vrea un Target, altul un Wal-Mart. Unii un Whole Foods, alții un Nordstrom.

Michael Nasser, avocatul nostru, vrea ca noi să acceptăm o ofertă din partea Holitzer Properties. Știu că unii dintre verii mei sunt ofticați pentru că Holitzer nu e cel care a licitat cel mai mult și fiica lui Michael Nasser e măritată cu directorul financiar de la Holitzer. Câțiva dintre verii mei se opun la ceea ce pare a fi o afacere internă, dar eu cred că ar fi bine să alegem un cumpărător care are un trecut prin locurile astea. Îmi aduc aminte că și Joanie s-a gândit la asta. M-a surprins aducând frecvent chestiunea în discuție. Știa multe despre cumpărători și despre cifre, ceea ce m-a șocat. Nu era niciodată interesată de nimic din ce ținea de munca mea. Când încercam să-i vorbesc de cazurile de la birou, își acoperea urechile și scutura din cap.

În multe dintre nopțile când mă întreba cum stăteau

lucrurile cu vânzarea, atât de neobișnuit de interesată, deveneam paranoic; și asta se întâmpla înainte să găsesc biletul. Mă întrebam dacă nu cumva plănuia să divorțeze imediat ce îmi vindeam acțiunile. Dar, dacă lucrurile ar fi stat așa, m-ar fi încurajat probabil să le vând celui care oferea cel mai mult, și nu lui Holitzer.

— Vinde-i-le lui Holitzer odată și treci mai departe, mi-a spus într-o seară. Eram în pat și ea răsfoia o revistă despre bucătării. Ceilalți s-ar putea retrage. Iar Holitzer e localnic. Familia lui e din Kauai și are origini proletare. Holitzer e omul tău.

— De ce insiști în favoarea tipului ăstuia? am întrebat-o.

— Pare pur și simplu o alegere bună. Nu știu.

— Cred că o să merg pe mâna newyorkezilor, am zis, doar așa, ca să-i văd reacția.

— În cazul ăsta, va fi interesant de văzut cum vor decurge lucrurile. A mai dat o pagină. Ce-mi place chiuveta asta, a spus. Ia uită-te.

M-am uitat la chiuvetă.

— E doar un lavoar. N-ai loc să pui nimic lângă el.

— Exact. Înlătură tot ce-i inutil și e ușor de curățat. Uneori, lucrurile care par cel mai puțin practice sunt cele mai rezonabile.

Am văzut cum își țuguia buzele și am râs. Avea felul ăsta de a vorbi despre ceva prin altceva, fără nicio legătură.

— Joanie, i-am zis, ești uimitoare.

•

Mă uit la oferta cea mai mare, făcută de o firmă newyorkeză cotată public și care a oferit aproape o jumătate de miliard de dolari. Mă tem să le dau newyorkezilor atâta pământ. Nu pare corect, și poate că Joanie gândea și ea asta; poate voia ca pământul nostru să încapă pe mâinile cui trebuie.

Mă gândesc la înmormântarea tatălui meu și la toți oamenii care se întreceau care mai de care să prindă un loc în stranele din față, ca și cum moartea lui ar fi fost cea mai tare distracție din oraș.

— Oamenii așteaptă ca eu să mor, mi-a spus el într-o zi. Eram în camera lui din spate; îi plăcea să cotrobăie printre cărțile lui, unde-și ținea articolele decupate din ziare.

— Tu dă-i înainte cu trăitul, i-am zis.

A răsfoit o carte despre Oliver Wendell Holmes, Jr.[9] și a scos un articol dintre paginile ei, ca să mi-l citească: „Rafalele de ploaie s-au întețit exact când Prințesa Kekipi se stingea. Hawaiienii spuneau că atunci când ploaia cădea la moartea sau la înmormântarea unei persoane, *Kulu ka waimaka, uwe 'opu,* ceea ce înseamnă: «Lacrimile cad; norii plâng». Zeii își amestecă lacrimile de afecțiune cu cei care plâng, în semn de simpatie și de aloha[10]".

— În noiembrie plouă întruna, a spus el, punând articolul la loc. Oamenii nu așteptau decât să pună mâna pe pământul ăla. N-au putut, și-acum mă așteaptă pe mine.

E un lucru straniu să știi că oamenii așteaptă să mori, iar acum cei douăzeci și unu de beneficiari nu trebuie să mai aștepte, pentru că tatăl meu s-a dus. Vreau să-i vând lui Holitzer, pentru că e localnic, dar a alege oferta mai mare din partea unui străin ar putea face tranzacția mai ușoară și ar evita eventualele procese. Nu vreau să mai am de-a face cu ele mai încolo.

Mă uit la toate. Încerc chiar să descifrez documente și scrisori din 1920, imaginându-mi care ar fi dorința celor doi oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată. Prințesa, ultima din linia dinastică regală. Străbunicul meu, băiețelul acela alb și plin de viață. Ce scandal trebuie că au produs! Cât trebuie că s-au mai distrat! Ce dragoste și ambiție! Ce vreți voi, porumbeilor și rebelilor? Ce vreți voi acum?

Mă uit peste portofoliul lui Holitzer, văd semnele de exclamare din jurul numelui său și mă gândesc la Joanie umblând prin dosarele mele. Mi-a subliniat anumite pasaje și a umplut marginile paginilor de notițe. Pun degetul pe un emoticon zâmbitor. Apoi mă întind pe partea ei de pat și deschid o cutie din lemn de koa pe care o ține pe noptieră. Singurul lucru dinăuntrul ei este un colier, un lanț de argint cu un pandantiv în formă de inimă. Eu i l-am dat, cu ani în

urmă. Nu-l poartă niciodată. Nu știu ce caut, dar mă ridic și continui să-i umblu prin lucruri – genți, cutii de pantofi, sertare și buzunare. Apoi intru în camera lui Alex. O parte trebuie să-și găsească liniștea.

Mă uit prin sertarele fiicei mele celei mari, poate după hârtiile de divorț. Caut sub chiuveta de la baie, după bazinul de toaletă, între teancurile de prosoape. Dau paginile cărților și sfârșesc prin a mă lăsa distras de lucruri de-ale lui Alex din copilărie: vechi animale de pluș (o maimuță, un viermișor, un ștrumf) și cărți vechi (*Ping, Ferdinand,* cărți pe care mi le amintesc din copilăria mea, multe despre animale cu toane, care aveau probleme psihologice grave). Găsesc poze de-ale lui Alex cu prietenii ei în tabăra de la San Juans, navigând pe Puget Sound, aprinzând focuri de tabără în fața colibelor pieilor roșii. Văd un teanc de albume de sfârșit de an și citesc mesajele copioase în care i se cere fiicei mele să rămână fantastică. Unele se întind pe câte o pagină și sunt scrise într-un cod secret: *Adu-ți aminte de pantalonii ăia scurți și de afurisita de Christine*! *De iedera otrăvitoare și de GăleataBYO*! *Aoleu, astea sunt furnici*??? *Arată cu degetul înspre camionetă*: *ăsta e renul preferat al maică-mii*!

Mi-o imaginez pe Alex la bătrânețe, citind aceste vorbe și neînțelegând nimic din ele. Fetele își petrec o groază de vreme organizând lucrurile din trecut. Mai sunt și tot felul de colaje care amintesc de week-end-urile petrecute de Alex cu prietenii ei, dar mărturiile vremurilor de distracție par să se oprească în primul an de liceu, odată cu plecarea ei la internat. Joanie venea adesea în camera asta, îmi zicea că îi aranjează lucrurile, că poate avea să transforme dormitorul în cameră de oaspeți. Mă uit în cutia de bijuterii în care Joanie a găsit drogurile. Mi-a arătat o punguță resigilabilă din plastic în care se afla o piatră dură, deschisă la culoare.

— Ce-i chestia asta? am întrebat-o. Eu n-am luat niciodată droguri, așa că habar n-aveam ce era. Heroină? Cocaină? Iarbă? Amfetamine? Ce dracu e asta? am țipat la Alex, care a țipat și ea la mine:

— Doar nu mi-am băgat-o-n venă!

O balerină din plastic sare din cutie și se învârte încet pe niște clinchete de clopoței ale căror note sună discordant, deformat. Căptușeala din satin roz a cutiei e murdară și, în afară de un colier din perle negre, aceasta nu conține decât agrafe de hârtie ruginite și elastice în care au rămas fire din părul negru al lui Alex. Zăresc un bilețel înfipt în rama oglinzii și ridic cutia de bijuterii, dând balerina la o parte. Ea se învârte în jurul degetului meu. Pe bilet scrie: *Nu le-aș ascunde în același loc și-a doua oară.*

Pufnesc pe nas. *E bună asta, Alex.* Închid capacul cutiei de bijuterii și dau din cap, pentru că mi-e teribil de dor de ea. Îmi doresc să nu se fi întors niciodată la internat și nu înțeleg de ce și-a schimbat brusc planurile. De ce s-au certat? Ce poate să fi mers așa de rău?

Mă întorc în dormitor, rușinat că i-am cotrobăit prin lucruri. Soția mea era cu adevărat interesată de vânzare. Îl aprecia pe Holitzer. Credea că vânzarea asta avea să ne schimbe viețile. Soția mea avea prieteni pe care îi cunoscuse la Indigo. Homosexualii și manechinele adoră restaurantul ăla. Soția mea păstra tot felul de lucruri. Soția mea avea o viață în afara celei de acasă. Atât de simplu stau lucrurile.

7.

Marți. Astăzi este ziua întâlnirii cu doctorul și nu am de gând să fug. I-am anunțat pe cei de la recepție că sunt aici.

— O recuperare înceată, dar treptată, mi-l imaginez spunându-mi. Când o să iasă din spital, o să aibă nevoie de tine. Va trebui s-o ajuți la cele mai simple lucruri, la activitățile zilnice pe care tu le faci în mod automat. Va avea nevoie de tine. Nevoie de tine.

Scottie și cu mine străbatem holul. Pe tricoul ei scrie DOAMNA CLOONEY și e încălțată cu o pereche de saboți de lemn care fac țoc-țoc la fiecare pas. Spitalul este așa de aglomerat, încât ai crede că au organizat vreo lichidare de

stoc. Scottie pare nerăbdătoare; își tot mișcă buzele și eu cred că repetă ceea ce urmează să-i spună lui Joanie. De dimineață mi-a spus că are o poveste grozavă pentru mama și eu mă bucur foarte mult să aflu asta. Bănuiesc că și eu va trebui să vorbesc cu Joanie. Va trebui să-i transmit tot ce îmi va spune doctorul Johnston.

Când ajungem în salon, observ că avem o vizitatoare. O prietenă a lui Joanie pe care eu nu o cunosc prea bine. A mai fost pe-aici. O cheamă Tia sau Tara. E manechin, colegă cu nevastă-mea. Îmi amintesc o poză de-a ei dintr-o reclamă din ziar. Trebuie că am văzut-o chiar înainte de accident. În reclamă, bea apă dintr-o sticlă și ținea o geantă de rafie într-o mână pe a cărei încheietură se vedea o brățară scumpă cu diamante. N-am citit ce scria dedesubt, așa că nu știu dacă reclama era la brățară, la apă, la geantă sau la cu totul altceva, cum ar fi un nou complex de apartamente sau o asigurare de viață. În poză, stătea lângă un bărbat și trei copii de trei rase diferite, care arătau cu degetul undeva în sus, pe cer. Îmi aduc aminte de asta pentru că am întrebat-o atunci pe Joanie:

— Ăștia ar trebui să treacă drept copiii ei? Nu prea seamănă între ei. La ce e reclama asta?

Joanie s-a uitat la poza din ziar.

— La Hilo Hattie. Le place să arate asiatici, hawaiieni și filipinezi.

— Dar părinții sunt albi. Nu prea înfățișează o familie credibilă.

— Poate că sunt adoptați.

— Asta e-așa o prostie, am zis. Atunci de ce să n-aibă o mamă asiatică și un tată filipinez?

— Pentru că o astfel de căsătorie ar fi imposibilă.

— O mamă hawaiiană și un tată asiatic atunci.

— Le place să folosească adulți albi și copii de culoare.

— Păi, și cum rămâne cu tipul ăla negru? Adică, de ce să n-ai și-un copil negru, atunci?

— Puținii negri care există aici sunt militari. Nu fac parte din publicul-țintă.

Am împăturit ziarul, deranjat de întreaga discuție. Și la ce naiba se uită, la urma urmei?

— La viitorul lor glorios, a spus Joanie, pe un ton sec.

Am început să râd și a râs și ea, și atunci când fetele au intrat în bucătărie și ne-au întrebat ce era așa de amuzant, am răspuns amândoi:

— Nimic.

•

Femeia asta din ziar se așază pe patul lui Joanie și eu nu știu ce să fac. Vreau să plec; în general, nu-mi place să mă aflu aici la un loc cu alți oameni, dar e prea târziu. Ea ne vede și zâmbește, după care apasă pe un buton al telecomenzii și aprinde o lumină.

— Salutare, zic.

— Bună, spune ea.

O văd privind-o pe Scottie într-un fel condescendent, care-mi amintește de felul în care am privit-o eu pe Lani.

— Putem să rămânem și noi? o întreb.

— Desigur, n-o să stau mult. Are în poală o tăviță din care tot apucă diverse pensule identice, până ce se hotărăște la una și începe să o picteze pe Joanie pe față, de jur împrejurul tubului respirator. Înmoaie pensula în gloss și îi tamponează buzele soției mele ca și cum ar fi un pictor francez pointilist. Deși găsesc toată tărășenia absurdă, trebuie să recunosc că lui Joanie i-ar plăcea. Îi face plăcere să fie frumoasă. Îi place să aibă un chip luminos, răpitor – cu cuvintele ei. „Mult noroc”, obișnuiam să-i spun. „Mult noroc cu planurile tale.”

Nu ne purtăm prea frumos unul cu celălalt, așa cred. Și-asta de la bun început. E ca și cum am fi trecut prin criza celor șapte ani de căsnicie chiar din ziua în care ne-am cunoscut. În ziua în care a intrat în comă, am auzit-o spunându-i prietenei ei Shelley că nu sunt bun de nimic și că-mi las șosetele atârnate de toate clanțele din casă. La nunți, ne dăm ochii peste cap când vedem toată iubirea aia care înflorește în jurul nostru și auzim jurămintele despre care știm că se vor metamorfoza în alt fel de promisiuni: jur să nu te sărut atunci când încerci și tu să citești, promit să te las să urmărești

emisiunea aia stupidă de știri despre celebrități, din moment ce ești atât de dezamăgită de propria ta viață.

Fratele lui Joanie, Barry, ne-a îndemnat să facem niște ședințe de terapie de cuplu, așa cum ar face orice pereche normală. Barry este un obișnuit al canapelei psihiatrului, un adept al terapiei săptămânale, al afirmațiilor și punctelor de măsurare a pulsului. Odată, a încercat să ne arate exercițiile pe care le făcea împreună cu prietena lui în timpul ședințelor de psihoterapie. Am fost instruiți să facem schimb de motive, abstracte sau specifice, pentru care rămăseserăm împreună. Am început eu, spunând că Joanie obișnuiește să se îmbete și să pretindă că eu sunt altcineva și să facă și chestia aia cu limba. Joanie a zis că așa era scutită de plata taxelor. Barry a început să plângă. Pe față. Cea de-a doua soție a lui îl părăsise de curând pentru cineva care înțelegea faptul că un bărbat adevărat nu face muncă voluntară.

— Încetează, Barry, a spus Joanie. Vino-ți în fire. Pur și simplu așa funcționăm noi.

Am fost de acord. Când i-a spus lui Shelley că eu nu sunt bun de nimic, i-am simțit zâmbetul din voce și am știut că se prefăcea doar că era iritată. Zău, chiar nu știu ce s-ar face dacă n-ar fi lipsa mea de utilitate, așa cum nici eu nu știu ce m-aș face fără reproșurile ei. Îmi retrag cuvintele. Nu e vorba că nu ne purtăm bine unul cu celălalt; doar că ne simțim suficient de bine împreună ca să știm că sarcasmul și distanța ne mențin pe linia de plutire și-așa nu e niciodată nevoie să fim atenți la pasul următor.

— Sunteți amândoi atât de reci, ne-a spus Barry în seara aceea. Eram la restaurantul Hoku, în Kahala Resort, și Joanie era îmbrăcată cam prea sport, cu o pereche de blugi și o bluză albă cu decolteu adânc. Îmi amintesc cum trăgeam cu ochiul la sânii ei. Se îmbrăca întotdeauna mult prea elegant la restaurantele obișnuite și prea lejer la cele bune. Îmi aduc aminte că atunci ea a comandat pește, snapper{11} roșu, iar eu cotlete de porc cu kiawe{12}.

— Chestia asta e incredibilă, a spus ea după ce a gustat din felul comandat de mine. E grozavă.

Am schimbat farfuriile și ne-am continuat cina, bucurându-ne de mâncare, de priveliștea oceanului și de acel sentiment de mulțumire pe care-l ai atunci când ai ales restaurantul perfect. Mi-am ridicat paharul și ea l-a atins cu al ei, într-un moment de intimitate care însemna recunoașterea faptului că, indiferent ce-ar fi spus Barry, noi doi eram o echipă.

•

Tia sau Tara a încetat să machieze chipul soției mele și-acum se uită dezaprobator la Scottie. Lumina cade pe chipul femeii ăsteia, dându-mi posibilitatea să observ că poate ar trebui să se ocupe mai degrabă de propriul ei machiaj. Are fire albe în sprâncene și anticearcănul ei nu ascunde nimic. Îmi dau seama că pe fiica mea privirea critică a femeii ăsteia o pune în încurcătură.

— Ce e? întreabă Scottie. Eu nu vreau niciun fard.

Se uită la mine cerându-mi s-o apăr, și scena îmi rupe inima. Toate femeile care lucrează ca manechine cu Joanie au tendința asta dementă s-o machieze pe fata mea, cu gândul că astfel îi fac un serviciu. Ea nu e așa de drăguță ca sora ei mai mare sau ca maică-sa, și manechinele astea cred că dacă-i dau cu roșu în obraji o s-o facă să se simtă mai bine în legătură cu soarta feței ei. Sunt ca niște misionare. Fanatice ale rimelului.

— Tocmai voiam să spun că impresia mea e că mamei tale îi plăcea priveliștea asta, a spus Tia sau Tara. E-așa de drăguț afară. Ar trebui să lași lumina să intre înăuntru.

Fiica mea se uită la perdele. Gura ei mică e întredeschisă, își întinde mâna înspre un șomoiog de păr.

— Fii atentă aici, T. Mamei ei nu-i plăcea priveliștea. Mama ei e în comă. Și nu trebuie să fie expusă la lumină puternică.

— Numele meu nu e T., spune ea. Numele meu e Allison.

— Bine, Ali. N-o zăpăci pe fiica mea, te rog.

— Sunt pe punctul de a mă transforma într-o domnișoară remarcabilă, spune Scottie.

— Al naibii să fiu dacă nu.

Îmi aud inima ca pe unul dintre saboții lui Scottie bocănind pe hol. Nu știu de ce m-am enervat așa.

— Scuze, zice Allison. Am crezut că ne-ar prinde bine

puțină lumină.

— Nu, eu îmi cer scuze. N-am vrut să țip așa la tine.

Scotocește prin geantă și scoate un borcănel rotund, evaluându-i fața lui Scottie de parcă e gata să înceapă operația. Îi unge soției mele obrazul cu ceva, se încruntă, după care pune borcanul la loc în geantă și mai scoate unul care arată asemănător, repetă operațiunea, de data asta zâmbind satisfăcută. Eu nu văd nicio diferență. Fardurile sunt unele dintre cele mai misterioase chestii din lume.

— Vrei să stați de vorbă? o întreb pe Scottie. Îi fac semn cu mâna înspre mama ei întinsă pe pat.

Se uită la Allison.

— O să aștept.

Dă drumul la televizor și eu mă simt prost. Mi s-au cam terminat șmecheriile și ideile cu care s-o amuz. De obicei, pot găsi ceva distractiv în orice. O lingură, un pachețel de zahăr, o monedă de douăzeci și cinci de cenți. E sarcina mea să-i distrag atenția. E treaba mea să mă asigur că încă mai duce viața unui copil de zece ani.

Îmi aduc aminte că am adus o banană cu mine, astfel încât ea să aibă ceva sănătos de mâncat. Îi umblu în rucsacul marca Roxy și-mi vine în minte un joc pe care l-am inventat pentru Joanie, care avea aceeași nevoie să fie permanent distrată. Asta se întâmpla înainte să apară copiii, odată când eram la cină și beam vin și ea se uita la mine cu o privire care spunea: *Uită-te ce viață plictisitoare ducem. Uite cum mi-ai distrus tu personalitatea magnetică. Eram o fire vulcanică*; *acum am devenit previzibilă, m-am îngrășat două kilograme și m-am transformat în cineva care stă acasă sâmbătă seara și molfăie bomboane, privindu-și logodnicul cum se îndoapă în timp ce-și înăbușă râgâiturile.* Genul ăla de privire.

De-abia se mutase la mine, în casa în care locuim și-acum. Avea douăzeci și doi de ani și începea să vadă ce însemna viața în Maunawili – casa mare și frumoasă, proprietatea uriașă și luxuriantă și toată treaba care venea odată cu ea. Avem arbori de pâine, bananieri și mangotieri, dar toate chestiile astea putrezesc și fac musculițe. Avem o piscină

sclipitoare, dar la sfârșitul zilei e plină de frunze. Aleea largă, circulară se umple și ea de frunze și s-a crăpat de la rădăcinile banianului gigant. Avem frunze de ceai care se îngălbenesc și trebuie să fie curățate, iarbă Mondo și flori de tiaré, plante și flori albe de iasomie care trebuie udate. Avem flori de pădure moi și uriașe, dar mai avem și gândaci zburători, păianjeni de trestie de zahăr, termite și miriapode care iubesc și florile astea de pădure și grinzile negre.

I-am spus că avem un om bun la toate și o femeie la curățenie care veneau o dată pe săptămână, dar în timpul săptămânii trebuia să avem noi înșine grijă de toate lucrurile. Dacă ea nu mă ajuta, atunci aș fi făcut ce aș fi putut pe lângă serviciul meu cu normă întreagă, dar am avertizat-o că asta nu ar fi fost de-ajuns. Ar fi trebuit să muncească și ea. Nu a fost încântată, așa că uneori îmi arunca privirea asta. M-am ridicat, am luat o banană și mi-am mai turnat un pahar de vin. M-am concentrat la ceea ce făceam, încercând să nu las privirea ei ucigașă să mă afecteze prea tare. Am tăiat banana în rondele, după care am așezat una dintre ele pe un șervet din in. Scopul era să catapultez bucata în aer și s-o fac să se lipească de tavan. Mama mea și cu mine obișnuiam să ne jucăm jocul ăsta după ce ea băuse câteva cocteiluri și eu terminasem de făcut curat în bucătărie. Am aruncat-o în sus. S-a lipit. Joanie s-a uitat la mine, încercând să-și ascundă interesul, dar mi-am dat seama că îi captasem atenția. Știam că va fi nevoită să țină pasul cu mine. Și-a terminat de mestecat îmbucătura, a sorbit îndelung din vin, apoi a pus una dintre feliile de banană pe șervetul ei, s-a așezat bine în poziția de aruncare și a catapultat-o în aer. Nu s-a lipit.

— Zero la unu, a spus ea, și jocul începuse. Am rămas acolo la masă ore în șir, până ce și vinul, și bananele s-au terminat.

Îi arăt lui Scottie jocul pe care obișnuiam să-l joc cu mama ei.

Ea aruncă o privire la ecranul televizorului, se uită la mine, după care se hotărăște să se apropie. O urmăresc cum aruncă în sus o felie de banană, cu vârful limbii ieșindu-i afară din gură. Nu poate s-o facă să se lipească, dar asta n-are nicio

importanță. Râde și-și folosește tot corpul ca să lanseze bucățica de fruct. Când reușește să lipească una, strigă „Gol!”, ceea ce o face pe Allison să-i arunce o privire piezișă. Acum ține în mână coaja, pe care o împiedic s-o arunce, așa că apucă bucata cea mai mare din banana rămasă. S-a entuziasmat puțin cam prea tare ca eu să mă mai simt în largul meu. Asta se întâmplă cam des în ultima vreme, euforia asta spontană și nelalocul ei. Scoate un sunet ca de karate – „Hi-ya!” – și aruncă banana, dar energia ei ciudată face ca bucata să zboare de-a curmezișul camerei, unde se lovește de tavan, după care cade. Peste mama ei. Allison ridică repede pensula de machiaj de pe fața lui Joanie și se trage înapoi. Camera se cufundă în tăcere. Mă uit la bucata de banană de pe cearșaful alb, chiar în centrul corpului lui Joanie. Allison se uită la mine, apoi la banană, holbându-se de parcă ar vedea un rahat.

Scottie arată de parcă a făcut ceva îngrozitor. Îi mai dau o bucată de banană.

— Ține, Scottie. Mai încearcă o dată. O mișcare din încheietură ar trebui să fie de ajuns. Nu-i nevoie să… ne ambalăm.

Nu ia banana. Face un pas înapoi, ținându-se de un colț al cămășii mele. Îi îndepărtez mâna.

— Haide. Nu e mare scofală.

— Nu putem să lăsăm chestia aia pe mama, așa, spune ea.

Mă uit la bucata de banană.

— Atunci ia-o de-acolo.

Nu se clintește.

— Vrei s-o iau eu?

Dă din cap că da.

Mă duc la patul soției mele și ridic banana zdrobită.

— Uite, vezi, nu-i nicio problemă. Așa, zic, dându-i-o lui Scottie. Mai încearcă o dată.

Dar ea nu vrea să se uite la mine. Mă împinge în șold; îi stau în cale. Jocul nostru s-a terminat. Se duce înapoi la scaunul ei și la sentimentul de siguranță pe care i-l dă televizorul. Arunc banana înspre tavan, de care se și lipește,

după care mă așez. Allison se uită la tavan.

— Ce? zic. S-o ia naiba. Pe Allison.

— Ai o manieră ciudată de-a te comporta cu copiii, spune ea. Toată situația asta pe care o creezi.

— Situația pe care o creăm funcționează foarte bine, mersi.

Se uită la Scottie, a cărei atenție e acum distrasă de o emisiune în care niște bărbați participă la un fel de competiție de aruncat cauciucuri.

— Înțeleg, spune Allison. Se întoarce la treaba de a o face pe nevasta mea să arate tulburătoare.

— Părinții n-ar trebui să-și compromită personalitățile, mormăie Scottie.

Asta e o chestie pe care am auzit-o la Joanie, spunându-i-o lui Alex după ce se plânsese că mama ei se îmbrăca astfel încât să pară mai tânără. Joanie i-a răspuns: „Părinții n-ar trebui să-și compromită personalitățile”. Alex a întrebat-o dacă personalitatea ei era aceea a unei prostituate, la care nevastă-mea i-a răspuns: „Aha, da. Da, este”.

— În regulă, Scottie. Haide. Ai ceva de spus. Doctorul o să vină în curând și va trebui să vorbesc cu el între patru ochi, așa că dă-i drumul. Hai s-auzim.

— Nu, spune ea. Vorbește tu.

Mă uit la Joanie și tac, încercând să găsesc ceva interesant de zis.

— Joanie, zic. Vreau să-ți spun niște chestii. Încerc să mă gândesc la lucrurile despre care ar trebui să vorbesc și-mi dau seama că e foarte greu. Ne e dor de tine. De-abia aștept să te întorci acasă.

Scottie nu e deloc impresionată.

— Când ieși din spital, o să mergem la Buzz’s, zic.

Buzz’s este unul dintre restaurantele preferate ale lui Joanie, unde mâncăm adesea. Fără excepție, ea sfârșește prin a ajunge la bar cu niște puștani de studenți sau așa ceva, pentru una sau zece băuturi, iar eu rămân singur la masă, dar asta se petrece în liniște. Îmi place s-o privesc cum interacționează cu oamenii, îmi place magnetismul ei. Îmi plac curajul și egoul ei. Dar mă întreb dacă nu cumva îmi plac

lucrurile astea doar pentru că ea e în comă și s-ar putea să nu mai semene niciodată cu ea cea de dinainte. E greu de spus.

Managerul restaurantului ăluia mi-a mulțumit odată. Mi-a spus că Joanie însuflețește întotdeauna locul și-i face pe oameni să vrea să bea.

Arunc o privire înspre chipul lui Joanie. E frumoasă. Nu e răpitoare, ci pur și simplu frumoasă. Pistruii i se văd prin fardul de obraz și ochii ei închiși sunt străjuiți de gene negre, dramatice. Genele sunt singura trăsătură rămasă puternică pe chipul ei. Toate celelalte și-au pierdut conturul. E drăguță, dar are ceva ireal, ca și cum s-ar afla sub un capac de sticlă sau întinsă în sicriu.

Cu toate astea, îi sunt recunoscător lui Allison pentru ceea ce a făcut. Îmi dau seama că singura mea însărcinare de-acum înainte este să o fac pe Joanie fericită. Să-i dau tot ce-și dorește, iar ceea ce-și dorește ea este să fie frumoasă.

— Allison, zic. Îți mulțumesc. Sunt sigur că Joanie e fericită.

— Nu e fericită, spune Allison. E în comă.

O privesc șocat și puțin încântat.

— O, Doamne, spune Allison, și începe să plângă. Nu-mi vine să cred că am spus asta. Încercam doar să vorbesc ca tine. Să ți-o plătesc. O, Doamne.

Își strânge instrumentele de înfrumusețare, scăpând pe jos câteva pensule. Mă duc lângă ea și ridic pensulele căzute, dar ea mi le smulge din mână și pleacă, smiorcăindu-se.

— Ai milă, zic. Sunt un ticălos.

— Un ticălos, zice Scottie.

— Da, zic. Asta-s eu.

— Ești un ticălos de tată. Ca un ticălos din filme, doar că mai bătrân.

— Ai milă, zic.

Mă uit la soția mea. *Am nevoie de tine*, mă gândesc. *Am nevoie de tine ca să ai grijă de fiicele noastre și de mine. Nu știu cum să vorbesc cu oamenii. Nu știu cum să trăiesc corect.*

Aud o voce în interfon.

— Domnule King, domnul doctor va veni să vă vadă în

aproximativ douăzeci de minute.

Scottie se uită la interfon, apoi la mine.

— E în regulă, zic. Totul o să fie bine.

8.

O las pe Scottie să se uite în continuare la televizor. Încerc să rămân liniștit și să tac, dar sunt mult prea nervos. Tot sper că-i va spune ceva lui Joanie. În cele din urmă, deschid discuția.

— Ziceai că ai ceva să-i spui mamei tale. Vreau să-i spui acum. Poți? Acum, că a plecat Allison? Te ajută, să știi. O va ajuta pe mama.

Se uită înspre pat.

— Hai să încercăm mai întâi cu tine.

— Bine. Haide. Ascult.

— Nu *aici*, spune ea, mutându-și privirea asupra lui Joanie. Înclină din cap arătând spre hol.

Mă ridic și încerc să nu par dezamăgit. A fost bine în prima săptămână a lui Joanie în spital și mă întreb ce s-a schimbat sau ce-i trece prin minte. Doctorul spune că e ceva normal – e neliniștitor să vorbești cu cineva care nu-ți răspunde, mai ales cu un părinte – dar în cazul lui Scottie e diferit. E ca și cum i-ar fi rușine de viața ei. Se gândește că, dacă vorbește cu mama ei, ar trebui să aibă ceva grozav de povestit. Întotdeauna o îndemn să vorbească despre școală, dar Scottie spune că asta e ceva plictisitor și că n-ar vrea ca mama ei să creadă despre ea că e un căscat ambulant.

Ieșim pe hol.

— În regulă. Astăzi e ziua cea mare. Vei vorbi cu mama.

— Cred că am o poveste bunicică.

Se ridică pe vârfuri și-și întinde mâinile în aer astfel încât să formeze un „O”. Își leagănă un picior înainte și-napoi. Ia lecții de balet pentru că asta obișnuia să facă sora ei, dar nu are nici grația și nici stilul lui Alex. Un sabot îi cade cu

zgomot pe podea. *Tronc*! Se uită în pământ și-apoi în sus la mine.

— Potolește-te. Spune-mi povestea ta.

— În regulă, spune ea. Fă-te că ești mama. Închide ochii și nu te mișca.

Închid ochii.

— Bună, mama, începe ea.

Dau să spun și eu „bună”, dar îmi iau seama la timp. Nu zic nimic.

— Ieri am explorat de una singură reciful de corali din dreptul plajei publice. Am tone de prieteni. Prietena mea cea mai bună este Reina Burke, dar am simțit nevoia să fiu singură.

Deschid ochii atunci când aud „Reina Burke”, apoi îi închid repede la loc și ascult povestea mai departe.

— Și mai e și tipul ăsta foarte mișto care lucrează la ghereta de pe plajă. Și Reina îl place. Are niște ochi de girafă. Așa că m-am dus să explorez reciful chiar în fața gheretei lui. Era în timpul refluxului. Puteam vedea o mulțime de lucruri. Într-un loc, coralii aveau o culoare foarte închisă, dar apoi m-am uitat mai de-aproape și nu erau corali. Era un țipar. O anghilă Moray. Era să mor pe loc. Erau milioane de arici de mare și câțiva castraveți de mare. Chiar am ridicat unul și l-am strâns așa cum mi-ai arătat tu odată.

— Așa, Scottie, foarte bine. Hai să ne întoarcem înăuntru. Mamei o să-i placă povestea asta la nebunie.

— N-am terminat.

Închid ochii. Aș vrea să mă pot întinde. Chestia asta e chiar plăcută.

— Așa că stăteam acolo pe vine deasupra recifului, când mi-am pierdut echilibrul și-am căzut pe spate. Am pus mâinile jos și una din ele a nimerit pe un arici de mare, care m-a înțepat. Mâna mea arăta ca o pernuță de ace. Mă durea rău de tot, dar n-am murit. Am supraviețuit. M-am ridicat iar.

O apuc de mâini și le ridic la nivelul ochilor mei. Rădăcinile țepilor aricilor se văd înăuntru, întinse sub pielea palmei ei stângi. Arată ca niște stele de mare negre, micuțe,

care au de gând să-și facă un cămin din mâna ei, pentru totdeauna. Observ alte și alte stele pe vârfurile degetelor ei.

— De ce nu mi-ai spus că te-ai rănit? De ce n-ai zis nimic? Esther știe de treaba asta?

— N-am nimic, șoptește ea, ca și cum mama ei ar fi aici și ea nu vrea să fie auzită. M-am descurcat. N-am căzut cu-adevărat.

— Cum adică? Astea sunt urme de stilou?

— Da?

Mă uit și mai atent. Apăs pe urmele din palma ei.

— Au, zice ea, și-și trage mâna. Nu sunt urme de stilou. Sunt adevărate.

— De ce-ai mințit adineauri?

— Nu știu, spune ea. N-am mințit așa de rău. N-am căzut pe bune.

— Deci ariciul de mare a sărit pur și simplu în sus și te-a atacat?

— Nu, răspunde ea.

— Atunci?

— Am dat cu palma în el. Dar nu-i zic mamei partea asta.

— Cum? Cum adică ai dat cu palma în el, Scottie? Răspunde-mi. Reina are ceva de-a face cu toate astea?

E surprinsă și pare să se teamă de furia mea.

— Voiam să am o poveste bună.

Își întinde un picior în față și-și lasă capul într-o parte.

— Nu face mutra asta drăgălașă, zic. Nu ține în momentul ăsta.

Își retrage piciorul.

— Nu te-a durut? Îmi imaginez acele expandându-se, sângele, sarea din răni. *Asta e ceva psihotic,* mă simt tentat să spun. *E ceva în neregulă.*

— N-a durut așa de tare.

— Verzi și uscate, Scottie. Doare ca dracu'. Am rămas fără cuvinte. Total la pământ. Esther unde era?

— Vrei să auzi și restul poveștii sau nu? întreabă ea.

Îmi înfig unghiile scurte în palmă doar ca să simt puțin din înțepătura pe care trebuie s-o fi simțit ea. Dau din cap.

— Așa cred.

— În regulă. Fă-te că ești mama. N-ai voie să mă întrerupi.

— Nu pot să cred că ți-ai făcut așa ceva cu mâna ta. Ce te-a făcut să…

— N-ai voie să vorbești! Nu mai spune niciun cuvânt, altfel n-o să auzi și restul.

Scottie continuă să-mi spună povestea ei, care are toate elementele unei povești bune: imagini, crize, mistere, violență. Îmi povestește despre acele care i-au rămas înfipte în mână și despre cum s-a urcat din nou pe digul din stânci, ca un crab cu un clește lipsă. Înainte de-a se întoarce pe țărm, Scottie s-a uitat în largul mării oceanului, urmărind înotătorii care dădeau ocol catamaranelor. Spune că cei care purtau căști de baie albe arătau ca niște geamanduri rătăcite.

N-o cred. Sunt sigur că nu s-a oprit ca să se uite la ocean. Probabil că a alergat imediat la Esther sau la doctorul clubului. Acum inventează detaliile, stabilește decorul, țese o poveste mai interesantă pentru mama ei. Alexandra a trebuit să facă același lucru – să se facă praf ca să capete un pic de atenție din partea lui Joanie. Sau poate ca să abată puțin atenția de la Joanie. Bănuiesc că Scottie înțelege ce trebuie făcut.

— Datorită instrucțiunilor plictisitoare ale lui tata despre ocean, știam că ce aveam eu în mână erau mai mult oase ascuțite decât ace – plăcuțe calcifiate, pe care oțetul le poate dizolva.

Zâmbesc. Ce fată isteață.

— Tata, nu e plictisitor, nu?

— „Plictisitor” nu e cuvântul pe care l-aș folosi. „Plictisitor” e ultimul lucru la care m-aș gândi.

— Bine. Tu joci rolul mamei, așa că taci. Apoi, mama, m-am gândit întâi să mă duc la centrul de prim-ajutor al clubului.

— Ce fată isteață.

— Șșt, spune ea. În schimb, m-am dus la băiatul ăla drăguț și l-am rugat să facă pipi pe mâna mea.

— Pardon?

— Da, mama. Chiar așa i-am spus. „Scuză-mă”, i-am zis. I-am spus că m-am rănit. El a zis: „Aaa, ooo. Ești în regulă?”, de parcă aș fi fost un copil de opt ani.

— Stai așa, zic. Oprește-te. Eu nu sunt maică-ta.

— El n-a înțeles, continuă Scottie, așa că mi-am așezat mâna pe tejghea.

— Scottie, am zis să te oprești. Ce se-ntâmplă aici? Minți? Spune-mi că ai născocit chestia asta. Spune-mi că ești o domnișoară uimitoare, creativă și cu multă imaginație și că ai inventat toată povestea asta.

Am citit că unii copii încep să mintă mult în jurul vârstei ăsteia. Ar trebui să-i spun copilului meu că minciuna îi poate răni pe oameni.

— Ascultă, zic. Ăsta e un basm pe cinste. O să i-l spunem și mamei, dar acum, între noi doi, zi-mi sincer, toate astea sunt adevărate?

— Da, zice ea, și, din nefericire, o cred. Nu spun nimic. Dau doar din cap.

Scottie continuă, întâi cu prudență, însă apoi se aruncă din nou în povestea ei dezastruoasă.

— A înjurat ca un nebun. N-o să-ți repet ce-a spus, după care mi-a zis să mă duc la spital. „Sau ești cumva membră a clubului ăluia?” m-a întrebat. Mi-a zis că mă duce acolo, ceea ce a fost foarte amabil din partea lui. A ieșit prin spatele gheretei și eu am ocolit-o ca să-l întâlnesc. I-am spus ce trebuia să facă, ce anume ar fi făcut țepii să iasă și el a clipit de o mie de ori și-a scos și mai multe înjurături, în tot felul de combinații. Avea o scamă sau ceva în ochi și mai că am dat să i-o scot. Se tot uita în jur după ajutor, dar nu eram decât noi doi, și eu i-am repetat ce avea de făcut – știi tu. Pipi. Însă el a zis că a văzut o scenă în serialul *Baywatch* în care un salvamar sugea otravă de pe interiorul coapsei unei femei. „Numai că pe urmă au apucat-o convulsiile”, mi-a spus. „I se tot zvârcolea corpul pe nisip!”

Din felul în care Scottie îi imită vocea pare un analfabet.

— „Nu sunt pregătit pentru așa ceva”, îi tot dădea el înainte. „Eu doar vând loțiune de plajă și în niciun caz n-o să

fac pipi pe mâna ta”, dar apoi i-am spus ceea ce tu, mama, îi zici mereu lui tata atunci când vrei să facă ceva ce el nu vrea. I-am zis: „Nu mai fi așa un fătălău!”, și a mers. Mi-a zis să nu mă uit și mi-a cerut să-i spun ceva sau să fluier.

— Nu pot să mai ascult povestea asta, zic.

— Aproape-am terminat, se vaită Scottie. Așa. Ca să-i distrag atenția în timp ce făcea pipi, i-am vorbit despre cursele tale de ambarcațiuni, dar i-am zis că nu ești cu fetele și i-am mai zis și că ai fost manechin, dar că nu ești deloc mironosiță, și că toți tipii de la club sunt îndrăgostiți de tine, dar că tu nu-l iubești decât pe tata.

— Scottie, zic, trebuie să mă duc la toaletă.

— Bine, spune ea. Am terminat povestea. Nu-i așa că e foarte comică? E cumva prea lungă?

Mă simt rău. Trebuie să rămân puțin singur.

— E bună. E grozavă. Du-te și spune-i și mamei ce mi-ai spus mie. Du-te și vorbește cu ea. *Oricum nu poate să te audă*, gândesc. *Sau cel puțin așa sper.*

Străbat holul, dorindu-mi să intervină cineva și să mă îndrume. Scottie n-ar trebui să fie nevoită să creeze dramele astea. N-ar trebui să fie rănită. N-ar trebui ca nu știu cine să facă pipi pe ea și chestia tare e că Joanie ar crede cu-adevărat că povestea e foarte comică. Mă gândesc la ea cum era atunci când ieșeam împreună. Adora să creeze drame despre durere, bărbați, sex.

— Gata, s-a terminat între noi, spunea ea de nenumărate ori. Nu pot să stau acasă în fiecare seară și să mă joc de-a oamenii mari. Cred că ar trebui să ne vedem și cu alții.

N-a făcut asta niciodată. A rămas lângă mine, fericită într-un moment, în criză și suferind în următorul, dar nu a plecat niciodată. Mă întreb de ce n-a plecat pur și simplu.

9.

Când intru în cameră, o zăresc pe Scottie așezată pe pat. S-

o văd atât de aproape de mama ei aproape mă sperie. O fotografie Polaroid a lui Joanie se află pe pat. În ea, Joanie e machiată. În cea de-a douăzeci și patra ei zi aici. Nu-mi place cum a ieșit în poză. Arată de parc-ar fi îmbălsămată.

— Nu-mi place chestia asta, zic, arătând înspre ea.

— Știu, spune Scottie. O îndoaie pe jumătate, după care o mototolește în palmă.

— Ai vorbit cu ea?

— Lucrez la asta, spune Scottie. Pentru că, dacă mama crede că povestea e amuzantă, ce-o să facă? Dacă râsul o să circule în plămânii ei sau înspre creierul ei până într-un loc de unde nu mai poate ieși? Dacă o s-o omoare râsul?

— Nu se poate întâmpla așa ceva, zic, deși habar n-am ce se poate întâmpla.

— Tocmai m-am gândit că poate o s-o întristeze. Așa poate că o să simtă nevoia să se întoarcă.

— Deja e trist.

Se uită la mine fără să înțeleagă.

— N-ar trebui să fie așa de complicat, Scottie, spun eu pe un ton sever.

— De ce țipi la mine?

— Trebuie să vorbești cu ea.

— O să vorbesc cu ea atunci când o să se trezească, spune Scottie. De ce ești așa de furios?

Nu pot să-i spun că sunt mânios pentru că lucrurile îmi scapă de sub control. Nu pot să-i spun lui Scottie că vreau să-i arăt mamei ei cât de bine m-am purtat cu ea și că i-o predau chiar într-o stare mai bună. Nu pot să-i spun că nu știu de ce simt nevoia asta disperată ca ea să-i vorbească lui Joanie, ca și cum n-am mai avea timp.

Mă așez pe pat și o privesc pe soția mea: Frumoasa din Pădurea Adormită. Părul ei pare umed și mătăsos. Arată ca în ziua în care a născut. Îmi așez urechea acolo unde e inima ei. Îmi îngrop fața în cămașa ei de noapte. Ăsta este momentul cel mai intim pe care l-am trăit cu ea de multă vreme încoace. Ce te face pe tine să continui, Joanie? Soția mea pilot de curse, manechin, bețivă. Îmi vine în minte bilețelul, biletul

albastru.

— Mă iubești, îi spun. Avem felul nostru de a fi împreună, care funcționează. O să treci cu bine peste asta. Da?

— Ce faci? mă întreabă Scottie.

Îmi ridic capul și mă duc la geam.

— Nimic.

— Trebuie să plecăm, spune ea. Îmi trebuie o poveste nouă.

Îi spun că nu putem pleca încă. Trebuie să-l așteptăm pe doctorul Johnston. Chiar în timp ce spun asta, el intră în cameră, uitându-se pe fișă.

— Bună, Scottie, spune. Bună, Matthew.

Își ridică privirea, dar nu se uită în ochii mei.

— Veneam la tine ieri. M-ai văzut?

— Nu, zic.

— Salut, doctore J., spune Scottie. Tocmai i-am zis mamei cea mai tare poveste.

Mincinoaso. De ce minte?

— Scottie, de ce nu dai o fugă până la magazinelul ăla ca să iei niște loțiune de plajă?

— Am una în rucsac, spune ea.

Afurisitul ăla de rucsac are de toate în el. E atât de bine garnisit, încât am putea să trăim din el în următorii zece ani.

— Sunt sigur că au și ceva bomboane, spune doctorul Johnston. Scoate un card plastifiat din buzunarul halatului său. Ține, folosește asta. E într-o stare bună, pare optimist.

— Sunt sătulă, spune ea și se așază la loc. O să rămân aici. Vreau să aud ce vorbiți despre mama.

Doctorul Johnston se uită în ochii mei. Dintr-odată, pare uimit și extenuat. Umerii i s-au lăsat și fișa din mână îi atârnă – ca și cum ar fi gata s-o scape pe jos.

Mă uit la el și dau ușor din cap. Scottie stă pe scaun cu picioarele încrucișate și cu mâinile în poală, așteptând.

— Bine, atunci. Își îndreaptă spatele. După cum știți, scorurile ei au fost bune, doar că au scăzut puțin săptămâna asta. Unele persoane care au scoruri foarte mici au avut o recuperare excelentă, după cum se întâmplă uneori ca situația unor pacienți cu scoruri mai mari să nu se îmbunătățească

deloc, dar în cazul de față, noi… noi…

— Scottie! Doctorul Johnston și cu mine trebuie să vorbim între patru ochi.

— Nu, mulțumesc, spune ea.

— Ei bine, ar trebui să știm mai exact în zilele care urmează… Cât timp… va mai trebui să rămână în spital, spune el.

— Deci, e de bine? întreabă Scottie.

— Ceea ce e bine de știut este că, dacă un pacient aflat în comă supraviețuiește în primele șapte-zece zile după traumatismul cranio-cerebral, atunci putem să ne așteptăm la șanse de supraviețuire pe termen lung, dar…

— Mama se află aici de mai mult timp! Cu mult mai mult de șapte zile.

— Nu, Scottie, zic.

— Are șanse să supraviețuiască, dar calitatea vieții ei va fi scăzută, spune doctorul.

— Nu va mai putea să facă lucrurile pe care le făcea altădată, zic eu. Mă uit la doctorul Johnston să văd dacă-mi dă dreptate. Fără motociclete. Fără ambarcațiuni.

— Atunci nu se va mai răni, spune Scottie.

— Hai să mergem, amice. Hai la plajă.

Mă uit la doctorul Johnston, la sprâncenele lui în dezordine, la mâinile lui ridate și pătate. Îmi amintesc cum era la desele noastre reuniuni din Hanalei, când familiile se adunau laolaltă în timpul vacanței de Crăciun, la reședințele de pe plantații unde podelele scârțâiau și lumina era slabă și care erau pline de plase de țânțari și de fantome. Chipul doctorului J. rămânea mai tot timpul ascuns sub o pălărie de cowboy și el obișnuia să-și petreacă timpul pescuind sau cântând la chitară, ceva ce tatăl meu nu putea să facă; asta ne atrăgea pe noi, copiii, ne liniștea. Tatăl meu ieșea întotdeauna să pescuiască în larg, unde apa era adâncă – odată s-a întors acasă cu un marlin{13}, și vârful botului lui ca de sabie era ascuțit de parcă voia să ne acuze de ceva. În majoritatea timpului, se întorcea cu ton, și-atunci, într-o răsturnare de roluri, bărbații se înghesuiau în bucătărie, agitându-se să

prepare sosurile și să regleze grătarul la temperatura optimă.

Mă întreb dacă și el își aduce aminte de vremurile acelea și de mine pe când eram un băietan care îl privea cu gura căscată cum zdrăngănea la chitară. Situația asta trebuie să fie dificilă pentru el – și ciudată. Mă știe de când m-am născut, de când eram un boț de carne fragedă și alunecoasă. Își notează ceva în fișă. Îmi vine să-l iau în brațe și să-i spun că nu știu cum să mă descurc și că aș vrea să mă ajute. Spune-mi exact ceea ce se va întâmpla. Cântă-mi un cântec. Du-mă de-aici.

— Deci mama e bine, spune Scottie.

Doctorul Johnston nu spune nimic și eu tot nu știu ce o să se întâmple; știu doar că va fi ceva nefavorabil. Scottie își strânge lucrurile și, atunci când ea nu-l poate vedea, el își așază mâna pe spatele meu. Expresia lui stoică mă înspăimântă.

— Poți să te întorci puțin mai târziu? mă întreabă el. Trebuie să vorbim între patru ochi.

— Sigur că da.

Iese din rezervă, și când se întoarce să intre în hol, îi văd profilul, care pare hotărât și aproape furios.

— La plajă! spune Scottie, ieșind din încăpere, fără să-i arunce măcar o privire mamei ei.

Îi cer scuze în gând soției mele pentru că o las acolo, pentru scorurile ei scăzute și pentru că nu știu ce înseamnă ele, pentru că ne ducem pe plajă și pentru că probabil ne vom și distra. O să rămână paralizată? N-o să mai știe nimic din lucrurile simple? O sărut pe frunte și-i spun că o să am grijă de ea. Că, orice s-ar întâmpla, o să fiu lângă ea. Îi spun că o iubesc, pentru că așa și este.

10.

În fața clubului, tufișurile sunt acoperite de plăci de surfing. Mai devreme a venit o hulă dinspre sud, dar valurile sunt împrăștiate de vântul puternic. Mergem de-a lungul aleii

nisipoase de lângă sala de mese, o terasă în aer liber cu stâlpi din coral și ventilatoare agățate în tavan. Bunicul vărului meu, amator de sporturi nautice, a fondat clubul ăsta acum o sută de ani. A închiriat de la domeniul reginei proprietatea de pe plajă pentru suma de zece dolari pe an. În holul de la intrare, lângă o fotografie a ducelui Kahanamoku, e o plăcuță pe care stă scris:

FIE CA ÎN ACEST LOC OMUL SĂ DEVINĂ UNA CU SOARELE, NISIPUL ȘI MAREA, PRIETENIILE TRAINICE ȘI ALOHA SĂ ÎNVINGĂ ȘI SPORTURILE DIN VECHIUL HAWAI'I SĂ-ȘI GĂSEASCĂ MEREU CĂMINUL.

În ziua de astăzi, oricine poate să fie una cu soarele și nisipul și marea de la un preț de pornire de cincisprezece mii de dolari, plătiți în rate lunare, și după un proces de inițiere în urma căruia sunt respinși cei care au un pedigri necorespunzător. Am încercat să-i explic lucrul ăsta lui Scottie atunci când tatăl prietenei ei nu a fost acceptat ca membru. Cei din consiliul administrativ al clubului credeau că el avea legături cu Yakuza. Ea nu a înțeles cum venea asta.

— Pedigriuri necorespunzătoare? m-a întrebat. La fel ca pechinezii?

Niciunul dintre noi nu-i poate suferi pe câinii aia mici.

— Cam așa ceva. Nu. Ăsta nu e un proces bun, iepuraș.

Îmi plăcea de tatăl prietenei ei. Era un om liniștit. Atâția oameni pe care-i cunosc sunt niște flecari îngrozitori, dar de câte ori mă nimeream în preajma lui, nu ne aventuram niciodată pe tărâmul conversațiilor de circumstanță și schimburile noastre de replici reușeau întotdeauna să fie plăcute. Zvonurile cum că ar fi avut legături cu mafia japoneză nu mă făceau decât să-l plac și mai mult. Vreau să spun că oricui i-ar plăcea să aibă un prieten mafiot.

O urmez pe Scottie pe lângă ferestrele mari și deschise care au jaluzele din lemn. Iese pe terasa de afară și urcă treptele înspre sala de mese, care e aproape goală. Toată lumea e afară, ocupată cu sporturile vechiului Hawaii și cu cele ale

noului Hawaii – clubului i se mai atribuie și invenția voleiului pe plajă și mingile de volei sar tot timpul de pe terenuri în capetele celor care fac plajă fără să bănuiască nimic.

— Nu putem pleca până nu mi se întâmplă ceva comic, trist sau oribil, spune Scottie.

— Nu te scap din ochi.

— Ne, ne, ne.

— Ba da, ba da. N-o să-ți stau în cale, dar nu te las singură.

— Nu e corect. E foarte stânjenitor. Se uită în jur.

— Pur și simplu fă-te că nu sunt aici, zic. E o condiție non-negociabilă. Oricum, toate prietenele tale sunt la școală. Ar trebui s-o las să se ducă iar la școală. Eu aș putea lucra, ea ar putea învăța. Nu știu de ce trebuie s-o am mereu sub supraveghere, așa, dintr-odată.

Scottie arată spre perimetrul sălii de mese și-mi spune că mă pot așeza acolo. La una dintre mese, câteva doamne joacă cărți. Îmi plac doamnele astea. Au în jur de optzeci de ani și poartă fuste de tenis, deși nu pot să mi le imaginez jucând încă tenis.

Scottie se duce la bar. Barmanul, Jerry, dă din cap înspre mine în semn de salut. O urmăresc pe Scottie cum se cațără pe un scaun înalt, în timp ce Jerry îi prepară un daiquiri, după care o lasă să încerce câteva dintre propriile sale amestecuri.

— Cocteilul cu guava e bun, o aud spunând, dar lămâile verzi îmi dau o stare de nervozitate.

Mă apuc să citesc ziarul pe care l-am împrumutat de la una dintre doamne. M-am mutat la o masă care e mai aproape de bar, astfel încât să pot auzi conversația și vedea ce se întâmplă.

— Cum se mai simte mama ta? o întreabă Jerry.

— Încă doarme.

Scottie se învârte în scaunul de bar. Picioarele ei nu ajung la bara de metal a scaunului, așa că și le încrucișează și se leagănă.

— Păi să-i zici că am salutat-o. Și că o așteptăm cu toții.

O privesc pe Scottie cum îi cântărește cuvintele.

— Nu vorbesc cu ea, îi spune lui Jerry și franchețea ei mă

surprinde.

Jerry îi adaugă un vârtej de frișcă în băutură. Ea ia o înghițitură din daiquiri și se scarpină în cap. Face asta încă o dată. Se învârte cu scaunul. Îi face o poză lui Jerry și-apoi începe să cânte: „Toată lumea mă iubește, dar soțul meu mă ignoră, cred că va trebui să beau până la fund. Dă-mi un Cuervo Gold, Jerry, iubitule".

Jerry curăță sticlele de lichior, încercând să facă zgomot.

Mă întreb cât de des cânta Joanie cântecelul ăsta. Și dacă asta era modul ei obișnuit de a comanda tequila.

— Dă-mi două din fiecare, țipă Scottie, adâncită în fantezia în care joacă rolul mamei ei.

Vreau să-i ușurez sarcina lui Jerry, dar nu o fac. Îl las să se descurce singur în noua și neplăcuta situație, pentru că în momentul de față nici eu nu mă descurc mai grozav.

— Ce alte cântece îți mai plac? o întreabă el. Poate vrei să mai cânți și altceva.

Mă uit la ventilatoarele din tavan cum despică aerul. Soarele îmi cade pe partea dreaptă a corpului și mă face să mă afund și mai mult în scaun. Mă concentrez asupra ziarului pe care până acum m-am făcut că-l citesc și mă uit la rubrica săptămânală intitulată *Puștii lui Creighton Koshiro*. Articolul scoate în evidență viața copiilor de pe insulă – cei care întruchipează spiritul aloha și au medii mari la școală, cei care au făcut ceva extraordinar, cum ar fi să alerge la maraton fără piciorul stâng sau ceva caritabil, cum ar fi să-și doneze păpușile Bratz fetițelor din Zimbabwe. Nu-mi place articolul ăsta, așa cum nu-mi plac nici abțibildurile de pe mașini, care se laudă că au un student emerit la bord. Niciuna din fetele mele nu va face vreodată parte dintre „Puștii" ăștia.

Îi aud vocea lui Scottie și cobor ziarul ca s-o văd cum se uită peste umăr la fundul ei, pe care și-l scutură înainte și-napoi. În timpul ăsta cântă: „Îmi place așa. Continuă să arzi grăsimea aia".

Pân-aici. Dau să mă ridic, dar apoi îl zăresc pe Troy venind înspre bar. Marele, mărinimosul, luminosul de Troy. Apuc repede ziarul și mă ascund în spatele lui. Fiica mea amuțește

dintr-odată. Troy a venit de hac pălăvrăgelii ei. Sunt sigur că și el a avut un moment de ezitare atunci când a văzut-o, dar acum e prea târziu ca să mai facă stânga-mprejur.

— Hei, Scottie, îl aud spunând. Uită-te la tine.

— Uită-te tu la tine, spune ea, și vocea îi sună ciudat. Aproape de nerecunoscut. Pari să fii treaz. Zâmbește. Aud sunetul făcut de aparatul foto.

— Ăăă, mulțam, Scottie.

Ăăă, mulțam, Scottie. Troy ăsta e așa de moale. Străstrăbunicul lui a inventat căruciorul de cumpărături și asta nu prea i-a mai lăsat lui Troy multe de făcut, în afară de a și-o trage cu multe femei și a o băga pe nevastă-mea în comă. Nu e vina lui, doar că el nu a pățit nimic. Joanie concura împreună cu Troy într-o cursă care se ține o dată pe an. Conduceau un catamaran Skater de doisprezece metri lungime și Joanie era singura femeie înscrisă în competiție. Mi-au spus că la turnanta cu numărul 8 se aflau chiar în spatele altei ambarcațiuni și el a încercat s-o întreacă. N-a avut suficient spațiu de manevră, așa că a trebuit să vireze brusc la stânga ca să se mențină pe linia de plutire.

— Cum adică *tu* ai încercat s-o întreci? l-am întrebat eu pe Troy.

— Eu conduceam, mi-a spus el. Joanie era cea care avea grijă de motor și de viteze. Eu voiam doar să conduc.

Trecând pe lângă o altă baliză, Troy a încercat din nou să întreacă cealaltă ambarcațiune, așa că au fost aruncați de pe un val, s-au învârtit în aer și Joanie a fost aruncată din barcă. Nu mai respira atunci când scafandrii salvamari au scos-o din apă. Când Troy a adus barca la mal, repeta întruna: „O mulțime de lovituri și de găuri. O mulțime de lovituri și de găuri”. Era prima dată când conducea o barcă. De obicei conduce Joanie.

— Ai fost s-o vezi? îl întreabă Scottie.

— Da. Era și taică-tu acolo.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că barca e într-o stare bună. I-am spus că e gata și-o așteaptă. I-am spus că e curajoasă.

Ce neanderthalian! Urăsc când lumea spune despre câte unul că e curajos, atunci când de fapt nu face altceva decât să supraviețuiască. Nici lui Joanie nu i-ar plăcea chestia asta.

— Și-a mișcat mâna, Scottie. Chiar cred că m-a auzit.

Troy nu poartă cămașă. El nu poartă niciodată cămăși. Omul ăsta are mușchi de a căror existență habar n-aveam. Are un corp atletic, e bogat și prost și-are ochii de culoarea unei piscine de hotel. Exact genul de persoană cu care se împrietenește Joanie.

Sunt pe punctul de a lăsa jos ziarul când o aud pe fiica mea spunând:

— Corpul are reacții naturale. Când tai capul unui pui, corpul lui aleargă în continuare, dar tot un pui mort rămâne.

Îl aud pe Jerry tușind, și-apoi pe Troy spunând niște prostii filosofice despre viață și lămâi{14}.

Când ies din ascunzătoarea mea, Troy s-a îndepărtat deja și Scottie iese în fugă din sala de mese. Mă ridic să mă duc după ea. Aleargă înspre zidul care mărginește plaja și eu o ajung din urmă înainte să sară de pe el. Are lacrimi în ochi. Se uită în sus ca să nu le lase să-i curgă pe obraji, dar ele cad oricum. Aș vrea să fac și eu același lucru. Aș vrea să mă așez în genunchi și să plâng.

— N-am vrut să spun pui mort, plânge ea. Doar că mama are tot timpul spasme. Nu înseamnă nimic ce-am zis!

— Hai să mergem acasă, zic.

— De ce e toată lumea de pe-aici așa de înnebunită după sporturi? Tu, mama și Troy vă credeți așa de grozavi. Toată lumea de-aici se crede. De ce nu vă înscrieți într-un club de lectură? De ce nu poate mama să-și petreacă timpul liber acasă?

O iau în brațe și ea mă lasă.

— Nu vreau să moară mama, spune Scottie.

— Sigur că nu vrei. O împing de lângă mine și mă aplec să mă uit în ochii ei căprui: Sigur că nu.

— Nu vreau să moară așa, spune Scottie. Întrecându-se sau concurând. Am auzit-o spunând: „Eu o să plec așa, dintr-odată”. Sper că o să moară înecându-se cu o boabă de porumb

sau alunecând în baie pe hârtia igienică, atunci când va fi foarte bătrână.

— Doamne ferește, Scottie. De unde le mai scoți și pe-astea? Hai să mergem acasă. Nu crezi nimic din ce spui. Nu-mi place că vorbești așa. Și mama n-o să moară.

Fața îi e umflată. Părul ei e unsuros. Pe chip i se citește un sentiment de dezgust. E un sentiment de om mare.

— Uite care-i treaba. Mama ta crede că ești minunată. Crede că ești cea mai frumoasă, mai deșteaptă și mai caraghioasă fată din oraș.

— Crede că sunt o lașă.

— Nu, nu-i adevărat. De ce să creadă așa ceva?

— Pentru că n-am vrut să mă urc în barcă împreună cu ea și mi-a zis că sunt o mâță speriată.

— Glumea. Crede că ești cea mai curajoasă fată din tot orașul. Mi-a spus că o și sperie cât curaj ai.

— Chiar așa ți-a zis?

— Chiar așa.

Joanie spunea adesea că noi doi creștem două mâțe speriate, dar, dintre toate minciunile pe care le spun, asta chiar e necesară. Nu vreau ca Scottie să-și urască mama, așa cum a făcut Alexandra cândva sau încă mai face.

— Mă duc să înot, spune Scottie.

— Nu, zic. Am trecut prin destule azi.

— Tata, te rog. Mă trage de gât în jos și-mi șoptește la ureche: Nu vreau să vadă ceilalți că am plâns. Lasă-mă să intru în apă.

— Bine. Eu o să fiu aici.

Își pune aparatul foto în rucsac, se dezbracă și-mi aruncă mie hainele ei, îmi întinde două fotografii, după care sare peste zidul despărțitor pe plaja de dedesubt și o ia la fugă spre apă. Se aruncă în valuri și revine înapoi la suprafață de-abia după un minut. Mă așez pe zidul de coral și mă uit la ea, la ceilalți copii și la mamele lor. Acestea au adus tot felul de lucruri cu ele: gustări, jucării, umbrele, prosoape. Eu n-am nimic, nici măcar un prosop în care s-o înfășor pe Scottie când va ieși din apă. La stânga mea se află un mic recif. Pot zări

aricii de mare negri care s-au așezat în fisurile lui. Tot nu-mi vine să cred că Scottie a dat cu palma într-unul dintre ei.

Mă uit la poza lui Jerry și-apoi la cea a lui Troy. Zâmbetul lui e atât de firesc și mușchii îi strălucesc atât de tare, de parcă și i-ar unge cu ulei. Terasa începe să se umple de oameni și de băuturile lor cu gheață, roz, roșii și albe. Un bătrân iese din ocean ducând pe umăr o canoe cu un singur loc, cu un zâmbet obosit jucându-i pe chip de parcă tocmai s-a întors din vreo bătălie purtată în larg.

Se aprind torțele pe terasă și pe digul de stânci. Încă se mai pot zări iahturile ieșite în larg la distracție și beții, plutind pe lângă conurile care indică direcția vântului, întorcându-se către țărm. Soarele puternic de mai devreme s-a transformat într-o bilă care tremură deasupra liniei orizontului. E aproape ora undei verzi. Nu încă, dar în curând. Când soarele dispare în spatele liniei orizontului, apare uneori o undă de lumină verde care pare să țâșnească din mare. E o activitate obișnuită prin locurile acestea să o aștepți, în speranța de a o zări. Îmi dau seama că încă mai am lucruri de făcut pe ziua de azi: trebuie s-o duc pe Scottie acasă și-apoi să mă întorc la spital.

Copiii ies din apă, alergând spre prosoapele cu care mamele lor îi așteaptă. Aud vocea unei mame, venind dinspre ocean. E departe, dar se aude totuși limpede. „Vino aici, fetițo. Sunt peste tot.”

Scottie e singurul copil care încă mai înoată. Îi iau lucrurile și sar peste zid.

— Scottie! o strig. Scottie, vino aici în clipa asta!

— Sunt meduze ucigașe, caravele portugheze, acolo în apă, îmi spune femeia. Un copilaș i se agață de picior; ea încearcă să-l scuture. Probabil hula le-a împins înspre mal. E fata dumneavoastră? femeia arată înspre Scottie, care înoată către mal, departe de catamarane.

— Da, zic.

E a mea, dar nu știu ce să fac cu ea sau unde s-o pun să stea locului.

În cele din urmă Scottie iese din apă. Ține în mână o meduză micuță – cu clopotul și bășica de un albastru-deschis

pe mână, și coada ca o coardă albastru-închis încolăcită în jurul încheieturii ei.

Apuc un băț de pe nisip și-o dau jos de pe ea.

— Ce-ai făcut? De ce faci asta?

Sparg bășica meduzei astfel încât să nu rănească niciun alt copil.

Ceilalți copii se uită la brațul ei, pe care se vede o urmă ca o dâră roșie. Se dau câțiva pași înapoi. Copilașul femeii de mai devreme se duce la meduză.

— Balonașe? Întinde degetele spre ea, dar mama lui îl apucă de mână. El se-aruncă pe nisip și începe să se smiorcăie.

— Să chem salvamarul? mă întreabă femeia.

— Rezolv eu, zic. Scottie, du-te și spală-ți brațul. Ea dă să se ducă pe terasă. Nu. În apa sărată.

— Nu m-a înțepat numai de braț, mormăie ea. Am înotat cu… cred că… o turmă întreagă de meduze.

— Te simți bine? o întreabă femeia. Ceilalți copii se duc înapoi pe mal și ea strigă după ei „Să nu intrați în apă!" atât de tare, încât pare un arbitru.

— E bine, zic eu, dorind ca femeia asta să plece.

Copilul ei încă mai plânge, ceea ce e enervant. Nu poate să-i dea o sticlă sau o bomboană, ceva? Îi întorc spatele și mă duc spre ocean.

— De ce ai rămas în apă, Scottie? Cum de ai răbdat așa ceva?

Am fost înțepat de meduze de sute de ori; nu doare chiar așa de rău, dar se presupune că un copil ar trebui să plângă atunci când i se întâmplă lucrul ăsta. De asta poți să fii întotdeauna sigur.

— M-am gândit că ar fi amuzant dacă i-aș spune mamei că am fost atacată de o turmă de „războaie minore".

— Astea nu sunt „războaie minore". Știi asta, nu? Când era mică, obișnuiam să beau câteva beri pe plajă în fața recifului și să privesc apusul de soare în timp ce Joanie își făcea orele de sport. Ea îmi arăta diferite creaturi marine și eu le dădeam denumiri greșite. Le spuneam „războaie minore" pentru că arătau ca niște soldăței cu arme impresionante – băsici cu gaz,

cozi ca de bici, tentacule toxice – care avansau în roiuri. Peștilor-balon le spuneam „Taica-Balon”, aricilor de mare, „porci țepoși de ocean”, iar țestoasele marine primeau numele de „caschete de apă sărată”. Pe-atunci chestia asta mi se părea ceva amuzant, dar acum mă tem că Scottie nu știe adevărul despre anumite lucruri. Mă tem că lecțiile mele ne-au băgat pe toți în bucluc.

— Bineînțeles că știu, haida-de, spune Scottie. Sunt „cuirasate”, dar asta e gluma noastră. Mamei o să-i placă.

— Nu sunt nici „cuirasate”, zic.

Se avântă cu tot corpul în apă.

— Sunt meduze ucigașe, zic. Caravele portugheze. Ăsta este numele lor corect.

— Uf.

Iese din apă și începe să se scarpine. Din ce în ce mai multe dâre îi apar pe piept și pe picioare.

— Nu sunt deloc mulțumit, zic. Tot ce trebuie să-i spui mamei e că ți-e dor de ea. N-are nevoie de nicio poveste.

— Bine. Atunci hai să ne întoarcem la spital. O să-i povestesc ce s-a întâmplat.

— Trebuie să mergem acasă să-ți dai cu unguent și să-ți pui gheață pe înțepături. Oțetul nu face decât să înrăutățească lucrurile, așa că, dacă te-ai gândit că băiatul-girafă ar putea să facă pipi pe tine, ia-ți gândul.

E de acord ca și cum ar fi pregătită pentru asta – pedeapsa, îngrijirile medicale, umflătura, durerea pe care o simte acum și cea pe care o va simți mai târziu. Pare să fie de acord cu dezaprobarea mea. La urma urmei, a obținut o poveste și începe acum să înțeleagă că durerea fizică e mult mai ușor de suportat decât cea emoțională. Îmi pare rău că trebuie să învețe lecția asta la o vârstă atât de fragedă.

— La spital au unguente și gheață, spune ea.

Urcăm panta acoperită de nisip până sus pe terasă. Îl văd pe Troy, așezat la o masă alături de persoane pe care le cunosc. Mă uit la Scottie să văd dacă l-a zărit și ea, dar ea îi arată degetul mijlociu. Oamenii de pe terasă scot un sunet de uimire, însă asta din cauza apusului de soare și a undei verzi.

Am ratat-o. Unda verde a luminat. Soarele a dispărut și cerul e roz. Dau să apuc mâna ofensatoare, în schimb îi corectez gestul.

— Uite-așa, Scottie. Nu ține doar degetul ăla ridicat. Adu și celelalte degete la un loc în jurul lui. Așa. Ăsta e modul cel mai bun să-i arăți cuiva degetul.

Troy se uită lung la noi și zâmbește firav. E total debusolat.

— Gata, ajunge acum.

Dintr-odată, îmi pare rău pentru Troy. Trebuie că se simte groaznic.

Îmi așez mâna pe spatele lui Scottie, ca s-o ghidez. Ea tresare și eu îmi retrag mâna, amintindu-mi că o doare tot corpul.

— Putem să mergem la spital? mă întreabă ea. Ne continuăm drumul pe lângă vestiare, spre parcarea subterană.

— Te duc acasă, zic.

— Am o poveste și vreau să i-o spun mamei.

Vocea ei se aude tare în parcare. Se oprește locului.

Mă opresc și eu și mă uit în urmă.

— Haide, vino.

Ea scutură din cap. Mă duc la ea și o apuc de mână, dar ea se trage departe de mine.

— Vreau s-o văd pe mama. O să uit ce vreau să-i spun!

O apuc de încheietura mâinii, mai ferm de data asta și ea țipă. Mă uit în jur, mă dau un pas în lături și ea continuă să țipe, după care țip și eu, și-acum urlăm amândoi în parcare, țipetele noastre furioase ricoșând din pereți.

•

Scottie stă bosumflată în mașină. Mă hotărăsc să-l sun pe doctorul Johnston. Nu vreau să mă întorc la spital. Sunt prea multe de făcut. Îi cer unei asistente să-l caute pe pager și el mă sună înapoi după câteva clipe. Scottie claxonează. O ignor.

— Matthew, spune el.

— Poți să-mi spui acum? îl întreb. Zi-mi odată totul. Am rămas în picioare, în parcare, și mă uit la Scottie care e în mașină.

— Presiunea din creierul ei a crescut, spune el. I-am drenat

fluidul și am putea s-o operăm, dar cu scorul Glasgow pe care îl are, mă tem că asta n-ar fi de ajutor. Poate că ai observat că în ultima vreme nu a înregistrat mișcări oculare și nici vreun alt fel de mișcări. Creierul îi este foarte afectat. Îmi pare rău, spune el. Am vorbit despre asta, despre posibilitatea ca asta să se întâmple…

Vreau să-l ajut. Nu vreau ca el să fie nevoit să spună tot ce are de spus, nu unuia pe care-l știe de-o viață.

— Planul de rezervă? zic.

Ăsta este un termen pe care l-am mai folosit.

— Da, mi-e teamă că da. Ajungem la planul de rezervă.

— Bine, zic. Bine. Ne vedem acolo. Ne vedem mâine. Începe totul acum? O să deconectezi totul chiar acum?

— O să aștept până la întâlnirea noastră de mâine, Matthew.

— Bine, Sam.

Închid telefonul și mi-e teamă să mă urc în mașină. Înăuntru e o fetiță care așteaptă ca eu să rezolv situația, o fetiță care crede că mama ei se va face bine, astfel încât tatăl ei să poată să se retragă în fundal încă o dată, ca să apară numai seara când are oaspeți la cină, iar dimineața să-și ia micul dejun în jurul frontului de lucru din bucătărie, călcând peste manuale școlare, genți, gadgeturi și haine, și-apoi ieșind pe ușă. Rămân nemișcat în parcarea subterană și mă gândesc la planul de rezervă. Dacă s-a ajuns la planul ăsta înseamnă că soția mea este într-o stare vegetativă permanentă. Are dizabilități neurologice majore. Voi fi contactat în vederea donării organelor ei. Planul de rezervă înseamnă că vor înceta s-o hrănească, să aibă grijă de ea, s-o ajute să respire. I se vor scoate perfuziile, nu i se vor mai administra medicamente. Înseamnă că o vom lăsa să moară.

Se aud cauciucurile unei mașini care vine de după colț. Vad mașina coborând la nivelul la care ne aflăm. Lacrimile mi se adună-n ochi și eu le șterg. Șoferul oprește atunci când mă zărește. Este o doamnă în vârstă care de-abia poate vedea pe deasupra volanului Cadillacului ei. Îi văd degetele încleștate pe volan și mă gândesc: *De ce tu ai putut să trăiești atât de*

mult? O urmăresc cum lasă geamul în jos și rămân pe loc, curios să văd ce va face ca să mă determine să mă mișc de acolo.

— Îmi dați voie să trec? mă întreabă ea.

— Îmi pare rău, zic, și mă dau la o parte.

11.

Suntem pe autostrada H1, prinși în trafic în spatele unui autocamion, pe a cărui lunetă este pictată imaginea unei femei cu sânii de mărimea unor farfurii uriașe. Nu pot vedea dincolo de vehiculul din față ca să-mi pot da seama care este motivul staționării, dar probabil că nici nu există vreunul. Traficul e un lucru la fel de misterios precum creierul, machiajul sau fetele de zece ani. Înțepăturile de pe corpul lui Scottie s-au transformat acum în leziuni roșii ieșite în relief, și trebuie s-o țin de mână atunci când încearcă să se scarpine. Pielea ei are pete albe prăfoase, din cauză că n-am lăsat-o să se spele. Apa sărată trebuie să-i rămână pe piele.

— Ai amețit? o întreb. Ți-e greață?

Își trage nasul.

— Cred că am răcit.

Nu vrea să admită că toate sunt din cauza înotatului alături de nevertebratele otrăvitoare. Se simte groaznic și bănuiesc că nu mai insistă să ne ducem la spital pentru că își dă seama că până la urmă povestea asta nu-i chiar așa de grozavă.

Ca s-o înveselesc, îi spun:

— Mâine, când o să fim acasă, va trebui să te razi pe picioare ca să înlături orice urmă de nematocist.

Își privește picioarele, acoperite de un puf arămiu, și zâmbește.

— Reina o să moară de ciudă. Și-apoi va trebui să mă rad tot timpul. O să fie așa o bătaie de cap.

— Nu, zic. N-o să te razi decât de data asta.

— Crezi că și pe ariciul ăla de mare l-a durut tot atât de rău

cum m-a durut pe mine? mă întreabă Scottie.

— Nu știu.

Aud muzica ce vine dinspre camion, sau poate că nu e muzică, ci doar o pulsație care face geamurile să vibreze. Mă gândesc la ariciul de mare. Nici nu mi-a trecut prin minte că s-ar fi putut să-l doară și pe el.

— De ce le zice toată lumea „cuirasate”?

— Cuvintele ajung să-și modifice forma și așa uităm originea lucrurilor.

— Sau poate că tații mint, spune ea, în legătură cu numele adevărate ale lucrurilor.

— Și asta.

Traficul se limpezește ca prin farmec și eu las în urmă ieșirea de pe autostradă pe unde o luăm întotdeauna spre casă. Scottie nici nu observă.

Săptămâna trecută, doctorul Johnston și cu mine am discutat alternativa inimaginabilă și el a spus că protocolul tipic pentru o persoană ca Joanie, în al cărei testament biologic este specificat faptul că nu este de acord cu hrănirea artificială și cu respirația la aparate, era să-i aduni pe toți prietenii și pe membrii familiei ei și să le dai voie să-și ia la revedere de la ea.

— Lasă-i să se ocupe de toate aranjamentele și să-i spună tot ce vor să-i spună. Până vom ajunge la cea din urmă zi, se vor simți pregătiți. Sau cel puțin atât de pregătiți pe cât pot fi într-o astfel de situație.

Am ascultat cuvintele lui așa cum ascult de obicei vorbele unei stewardese care îmi spune ce trebuie să fac în eventualitatea unei amerizări.

Planul de rezervă.

O mare de lumini roșii și mă văd nevoit să încetinesc. Sarcina mea acum este să-i strâng pe toți laolaltă și să le zic că trebuie s-o lăsăm să se ducă. N-o să spun nimănui chestia asta la telefon, pentru că nici mie nu mi-a plăcut că doctorul mi-a dat vestea la telefon. Am la dispoziție cam o săptămână pentru a face toate pregătirile, după cum a spus doctorul, dar ele sunt covârșitoare. Cum să învăț să conduc o familie? Cum

să-mi iau rămas-bun de la o persoană pe care o iubesc atât de mult, încât am și uitat cât de mult o iubesc?

— De ce se numesc jeleuri de mare? mă întreabă Scottie. Nu sunt nici pești, și nici jeleuri.

— O meduză caravelă portugheză nu este un jeleu de mare, zic, nerăspunzând de fapt la întrebare. Pui întrebări bune. Te-ai făcut prea deșteaptă pentru mine, Scottie.

Nu sunt sigur că am făcut alegerea cea mai bună luând-o cu mine, dar nu cred că mai pot depinde de Esther. Acum nu mai pot depinde de nimeni. Trebuie să preiau controlul asupra fiicelor mele și am hotărât că în seara asta ele vor dormi acasă, amândouă.

Văd ieșirea înspre aeroport și mă uit la ceasul de pe bord.

— Ce facem? întreabă Scottie în cele din urmă.

Un avion cu reacție trece zgomotos pe deasupra noastră. Mă uit în sus, pentru că zgomotul este atât de puternic, și îi văd pântecul mare și cenușiu, atârnând greu pe cer.

Ies de pe autostradă.

— Mergem s-o aducem pe sora ta.

Partea a doua

CALEA REGELUI

12.

De câte ori aterizez pe Insula Mare, mă simt de parcă m-aș fi întors în timp. Hawaii pare o insulă abandonată, de parcă ar fi fost de curând lovită de un tsunami.

Conduc pe șoseaua bine-cunoscută, lăsând în urmă copacii de kiawe, plajele cu nisip negru și cocotierii cu papagalii lor sălbatici. Aerul se răcorește și o ușoară „vulceață" atârnă pe deasupra tuturor lucrurilor – un amestec de ceață și de cenușă vulcanică, cu miros ca de praf de pușcă –, sporind impresia de abandon și de distrugere. Străbat câmpurile de lavă neagră care sclipesc de creta stâncilor albe pe care adolescenții o folosesc ca să-și declare sentimentele. Ele sunt graffitiurile noastre de pe insulă: *Keoni o iubește pe Kayla, Mândria hawaiiană* și cea mai lungă declarație, *Dacă poți citi asta înseamnă că ești homo.* Pe câmpurile cu roci ascuțite, zăresc templele vechi hawaiiene și pietrele așezate în movilițe pe frunzele de ceai, în chip de ofrande aduse zeilor.

— Ce-i asta? întreabă Scottie. S-a strâns ghem în scaun ca să nu-i pot vedea fața.

— Ce anume? Mă uit în golul care se deschide înaintea mea.

— E o pistă de alergare, spune ea.

Mă uit din nou și văd culoarul făcut de pietrele duse de apă prin albiile lavei.

— Este Calea Regelui.

— Și-a luat numele{15} nostru?

— Nu. N-ai învățat la școală de Calea Regelui?

— Nu știu, poate.

— Ce fel de hawaiiană ești tu?

— Una de felul tău, spune ea.

Ne uităm la cărarea largă și nesfârșită, care înconjoară întreaga insulă.

— Regele Kalakaua a pus să fie construită. A pus să fie îmbunătățită. În felul ăsta, străbunii tăi se deplasau pe insulă. Înaintăm de-a lungul ei, ca pe o veche autostradă, ceea ce și e, bănuiesc, una construită de brațele condamnaților și-apoi netezită de trecerea vitelor și a oamenilor. Întotdeauna mi-am amintit amănuntul ăsta despre cale – cei care nu și-au plătit taxele sunt cei care au construit-o.

— Cât de veche e? mă întreabă ea.

— Veche, zic. De la o mie opt sute.

— E foarte veche. Urmărește cu privirea drumul și bordura lungă din stânci și, când ajungem la dealurile și fermele din Waimea, observ că a adormit. În lumina zilei, dealurile verzi sunt de obicei presărate cu vaci și cai, dar acum nu văd niciun animal. Trec de garduri de lemn strâmbe și-mi cobor geamul ca să inspir aerul rece, pășunile, bălegarul și șeile de piele, parfumul ținutului Kamuela. Bunicii mei aveau o fermă aici, unde obișnuiam să vin în vizită pe când eram copil și să culeg căpșuni, să călăresc, să conduc tractorul. Era o lume ciudată, făcută din soare, frig, cowboy, plaje, vulcani și zăpadă. Vulcanul Mauna Kea se vedea mereu în zare și eu îi făceam cu mâna, crezând că oamenii de știință din vârful lui stăteau cu ochii ațintiți asupra mea și nu asupra planetelor tăcute.

Cotesc pe drumul neasfaltat și trec de grajdul mai mic, de clădirea școlii, înspre cămine.

Sunt nerăbdător să-mi văd fiica. Și puțin nervos. Săptămâna trecută, când am vorbit cu ea, avea un ton ciudat. Când am întrebat-o ce era în neregulă, mi-a spus: „Prețul cocainei”.

— Nu, serios, ce altceva nu merge? am întrebat-o.

— Mai există și altceva? mi-a răspuns ea.

Zicea că glumește. O glumă îngrozitoare, ținând cont de situație.

Nu știu unde am greșit. Se pare că ceva la mine îi determină pe ceilalți să vrea să se autodistrugă. Joanie și

bărcile ei de viteză, motocicletele, alcoolismul. Scottie și ariciul de mare, Alex și drogurile sau activitatea ei de fotomodel. Alex mi-a spus că prima dată când a luat droguri a fost ca s-o sperie pe maică-sa, dar poate că a făcut asta ca să vadă cum e să fie în locul mamei ei. Alexandra pare să-și iubească și să-și disprețuiască mama cu aceeași intensitate, dar problemele astea trebuie să dispară acum, sau cel puțin în viitorul apropiat. Nu poți să ții o supărare față de cineva care e pe moarte.

Mă gândesc la restaurantul acela, Buzz's, al cărui manager mi-a spus că Joanie era sarea și piperul locului. Sunt sigur că, dacă ar muri – că atunci când va muri o să-i pună poza pe perete, pentru că e genul ăla de restaurant: cu poze ale legendelor locale și ale patronilor morți ce le bântuie pereții. Mă întristează faptul că mai întâi trebuie să moară pentru ca poza ei să fie pusă pe perete, pentru ca eu să ajung să iubesc cu-adevărat totul la ea sau pentru ca Alex s-o ierte pentru orice ar fi făcut greșit.

Conduc încet pentru că drumul e plin de denivelări și de hârtoape. Mă uit la Scottie, care doarme încă. Îmi place că școala n-a asfaltat drumul nici până acum.

Parchez mașina și opresc motorul, în timp ce Scottie deschide ochii.

— Am ajuns, zic.

13.

E ora zece seara. Supraveghetoarea dormitoarelor se uită la mine de parcă aș fi cea mai iresponsabilă persoană din lume. E frig afară și Scottie e în pantaloni scurți, cu picioarele pline de semne de înțepături. Mă aflu într-un cămin și am venit să-mi iau fiica acum, chiar dacă aș fi putut face asta în intervalul regulamentar. Suntem în ușa camerei supraveghetoarei; în spatele ei se vede un televizor. E îmbrăcată într-o cămașă de noapte din flanel, oribilă, și, din câte îmi dau eu seama, se

uita la American Idol[16]. Mi-e teribil de jenă pentru noi toți.

Ne conduce înspre casa scărilor și Scottie o ia înainte, urcând câte două trepte deodată. O aud pe supraveghetoare cum abia respiră și încetinește pasul.

E bine că toată lumea doarme și că locul nu arată ca un cămin din campus, când ora zece seara este momentul în care locurile de-abia se animă. Îi spun femeii că sunt impresionat. Știu că asta este una dintre cele mai bune școli particulare din Hawaii, și, cu toate acestea, ai un sentiment plăcut atunci când constați că odraslele plecate de acasă se poartă cum trebuie.

— Încercăm să le facem să se simtă ca acasă, îmi spune ea. Majoritatea copiilor care locuiesc cu părinții lor se află în pat la ora asta sau citesc în liniște. La sfârșit de săptămână, situația se schimbă puțin, dar programa școlară este atât de încărcată, încât studiul și sportul le țin ocupate toată săptămâna, așa că pe la ora asta sunt deja epuizate.

Dormitorul Alexandrei se află în capăt. Rămâne în dreptul scărilor, ținându-se de balustradă și arată înspre capătul coridorului.

Scottie o ia la fugă.

— Care e ușa ei? strigă ea.

— Vorbește mai încet, strig la rândul meu, și femeia se încruntă auzindu-ne țipetele.

Îmi spune că o să bată la ușă și o să intre ea prima, în caz că Alex sau colega ei de cameră nu sunt într-o ținută decentă. O așteptăm să-și tragă sufletul și să străbată coridorul. Mă uit la ceas. Când se apropie în cele din urmă de capătul coridorului, Scottie bate la ușă și jur că femeia asta e cât pe-aci s-o lovească.

— Nu asta e ușa! spune ea.

În ușă apare capul unei fete și eu îmi feresc privirea, în caz că ținuta ei nu e decentă.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, Yuki, spune supraveghetoarea. Am bătut la ușa greșită.

— Atunci pot să mă întorc înăuntru? Dormeam.

— Da. Întoarce-te în pat.

— Noapte bună, zic, uimit de cât de natural funcționează lucrurile în reședința asta.

Îmi imaginez șiruri de fete, cuibărite în așternuturi, visând.

Supraveghetoarea bate la ușa corectă. Nu răspunde nimeni. Fiica mea este cuibărită în așternutul ei și visează.

— O s-o trezesc, spune ea, ascunzându-se în întuneric.

Scottie își lungește gâtul, încercând să arunce un ochi în dormitorul surorii ei mai mari. Mă gândesc la ceea ce îi voi zice lui Alex. Cum îi voi spune că e pe punctul de a-și pierde mama? Cuvintele sunt stranii: să-ți pierzi mama. Noi suntem pe punctul de a pierde o mamă. Soția mea va fi moartă în curând.

Supraveghetoarea iese și închide încet ușa în spatele ei.

— Doarme?

— Nu, spune ea.

Aștept să continue.

— Se îmbracă într-o ținută decentă?

— Nu, spune ea. A rămas cu mâna pe clanță. Alexandra nu este înăuntru.

•

O căutăm în baie, în camera de studiu, în camera de zi. Ne uităm după ea în dormitoarele prietenelor ei.

Supraveghetoarea a intrat în panică, făcându-și griji nu atât pentru siguranța fiicei mele, cât pentru cum se va reflecta absența Alexandrei asupra ei. Vorbește întruna. Mă simt de parcă mi s-ar vinde ceva.

— Fetele trebuie să fie în dormitoare la ora șapte cel târziu, spune ea. (Ne îndreptăm către etajul inferior ca s-o trezim din somn pe încă o prietenă a Alexandrei.) Apoi studiază până la ora nouă. Fără jocuri, filme sau pălăvrăgeală zgomotoasă.

Scottie pare încântată de situație. Umflăturile ei roșii strălucesc în lumina fluorescentă de pe coridor. Pe tricoul ei scrie VOTAȚI-L PE PEDRO, orice ar însemna asta, iar părul îi stă vâlvoi în unele părți și lipit de cap în altele. Pe o porțiune de lângă ureche, părul e lipicios de la o substanță necunoscută. A mâncat salată de fructe în avion și buzele și bărbia îi sunt pătate și au culoarea cărnii crude. Aduce cu un

animal lovit pe șosea, ceea ce mă face să încerc să mă prezint în ochii supraveghetoarei de parcă am fi la piață, întrecându-ne în abilitățile noastre de a avea grijă de cei tineri.

— Sunt sigur că e pe undeva cu o prietenă, zic, făcând ceea ce fac fetele.

— Vorbesc despre băieți, spune Scottie.

— Ei, bine, noi avem o politică strictă în privința orei de culcare, astfel încât lucrul ăsta este inacceptabil.

— Și ce-o să pățească? întreabă Scottie. O să-și piardă privilegiile? Eu asta pățesc. Îmi pierd privilegiul de a mă uita la televizor, dar eu oricum îmi înregistrez emisiunile preferate cu TiVo[17]. Esther nu știe ce înseamnă TiVo.

— Și eu folosesc TiVo, spune supraveghetoarea.

— Esther e persoana care venea să ne dea o mână de ajutor, îi explic eu.

— Încă mai vine, spune Scottie. Ea gătește, ea face curat, ea îmi face masaj la spate.

— Scottie, nu fi caraghioasă.

— Nu sunt caraghioasă.

— Unde este prietena asta a ei? întreb eu. Pare că înaintăm pe un coridor fără sfârșit.

Supraveghetoarea se oprește în cele din urmă în fața unei camere. Bate la ușă și intră, închizând ușa în urma ei. Rămânem acolo, uitându-ne la cele două nume de pe ușă, HANNAH și EMILY, scrise cu carioca mov pe o hârtie glasată de culoarea levănțicii și încercuite de flori galbene decupate din hârtie. Cineva trebuie că și-a petrecut mult timp să facă etichetele astea și mă simt fericit la gândul că Alexandra are astfel de prietene. Fete care desenează afișe și fac decupaje complicate din carton, în formă de flori.

Supraveghetoarea iese din dormitor și expresia de pe chipul ei îmi spune că nu are vești bune.

— Nici Emily nu e înăuntru. Să ne întoarcem în dormitorul Alexandrei. Poate că s-a întors.

— Sau poate că acea colegă a ei ne va spune ce se întâmplă, zic.

•

Colega cedează. Ne ia ceva timp. Zice că Alex o s-o ia la palme dacă află că ne-a spus și eu o asigur că fiica mea nu va face așa ceva. Săraca. Nu-mi pot imagina două persoane mai puțin potrivite ca ele. Ea e o prostuță cu părul în dezordine, care suferă de rinită alergică. În partea ei de cameră se află animăluțe de pluș așezate pe o cuvertură bleumarin și nu are nici afișe, nici vreo fotografie, nimic, de fapt, care să-i arate gusturile, nivelul de popularitate sau venitul părinților. Partea de cameră pe care o ocupă este o mărturie a singurătății ei, în timp ce partea ocupată de Alexandra e asediată de tribute aduse ei și identității ei. Văd luciul pozelor și posterelor cu băieți care sar cu motocicletele peste grămezi de gunoaie. CD-uri, farduri, haine, pantofi și mai multe genți decât i-ar trebui unei fete.

Eu, Scottie și supraveghetoarea ne ducem pe terenul de fotbal. Nu știu ce vom găsi acolo și cred că și mie, și ei ne e frică de asta. Ea și-a pus o pufoaică peste cămașa de noapte, iar eu îmi frec brațele ca să mă încălzesc cât de cât. Scottie mă ține de mână în întuneric. Bucăți din gazon au fost scoase, lăsând în urmă goluri, și Scottie se împiedică de ele din când în când. Iarba e udă. Manșetele pantalonilor mei sunt jilave. Mă uit la gleznele dezgolite ale lui Scottie. Ea expiră sonor, pentru că e foarte rece și ea e fascinată de felul în care i se văd aburii respirației.

În sfârșit, în depărtare, zăresc doi oameni care țin în mână niște chestii care par a fi niște crose de golf. După aceea, văd o minge albă zburând prin aer, însoțită de strigăte de entuziasm. Fiica mea joacă golf la lumina lunii, pe un teren de fotbal, cu prietena ei. Mă apucă nostalgia după o viață pe care n-am avut-o niciodată: internatul și viața de adolescentă.

— Fetelor! strigă supraveghetoarea.

Fetele se întorc cu fața spre noi.

— Alex! o strig. Părul i-a crescut mai lung de umeri și chiar și de la distanța asta îi pot vedea frumusețea chipului și felul în care trăsăturile ei par să se completeze unele pe altele, în totală armonie.

— Tată?

— Alex, țipă Scottie. Eu sunt.

Cealaltă fată o rupe la fugă, dar nu ajunge prea departe că se prăbușește cu crosa de golf în mână. Mă duc la ea să văd dacă a pățit ceva și o găsesc cu fața în noroi și corpul întins ca și cum ar sta la soare. Mă aplec și îmi așez mâna pe spatele ei. Ea se întoarce cu fața în sus, cu gura căscată și ochii închiși, îmi dau seama că râde, și-apoi realizez că e beată criță. Atunci când reușește să îngaime ceva, spune:

— Egalați-mă, afurisitelor!

Acum Alexandra a venit lângă noi și se reazemă de mine, scuturându-se de râs.

— Ce faci aici, tată?

— Doamna Murphy, bolborosește cealaltă fată. Ați venit să vă jucați cu noi? Un circuit de optsprezece găuri?

Ciclul se repetă. Fetele se abțin din râs pentru o secundă, înainte de a izbucni iar. Alexandra cade în genunchi.

— O, Doamne, spune ea. O, Doamne.

Scottie începe să râdă la rândul ei, imitând veselia beată a surorii ei.

— Optsprezece găuri, murmură prietena lui Alex printre râsete. Opt. Spre zece. Găuri.

— Fetelor!

Doamna Murphy nu contenește cu țipetele. Nu știu ce aș putea face ca toate astea să înceteze și noi să ne întoarcem la aeroport ca să prindem ultimul zbor, astfel încât eu să mă pot întoarce pe Insula Oahu, să-i adun pe toți cei dragi și să le spun că gata, s-a terminat. Joanie, războinica noastră, a pierdut bătălia.

Scottie e cea care reușește să le potolească.

— Alex, spune ea. Mama o să se întoarcă acasă.

Alex se uită la mine să vadă dacă e adevărat și eu îmi ridic privirea înspre cer. E o noapte frumoasă. Fără luminile din Oahu, stelele invadează cerul.

— Nu, spun. Nu e adevărat.

— Atunci ce se întâmplă? I s-a îmbunătățit starea sau ce? Alex se sprijină de crosa de golf și zâmbește disprețuitoare.

— Te iau acasă, zic. Mama nu e bine.

— S-o ia naiba pe mama, spune Alex. Lovește aiurea cu crosa de câteva ori, cu hotărâre, după care o aruncă în aerul nopții. Ne uităm cu toții după ea și-apoi împrejur, dar nimeni nu vede unde a căzut.

•

Când ajungem acasă, Scottie se duce din garaj direct în camera ei, fără un cuvânt. Eu o duc pe Alex în brațe. E foarte grea, de parcă ar avea membrele pline cu apă. Mă chinuiesc s-o duc în camera ei. M-aș putea opri s-o las să doarmă pe canapeaua de jos, dar vreau ca ea să doarmă în vechiul ei pat, care a fost patul meu cândva, și o parte din mine se bucură să o care în brațe, așa cum s-a cuibărit acum la pieptul meu ca un copilaș.

Îi scot pantofii și o învelesc. Seamănă cu Joanie. O privesc un timp cum doarme. *Ce s-a întâmplat*? Propoziția asta mi se tot învârte în minte. Ies din camera ei fără să cobor jaluzelele. Mâine-dimineață, soarele va răsări peste Muntele Ko'olaus și lumina o va păli drept în față.

14.

Încerc să-i las lui Alex spațiul și timpul necesare ca să-și ierte purtarea de aseară. Suntem în bucătărie și ea bea o Coca-Cola și mănâncă cereale care arată ca bobițele de hrană pentru iepuri.

— Cum te simți? o întreb.

Ea ridică din umeri, mestecă, după care își duce bolul la gură.

— Mama îți dă voie să bei băuturi acidulate la micul dejun?

— Nu m-a văzut niciodată la micul dejun.

— Unde e Scottie? întreb.

Ridică din nou din umeri.

— Păi, ce să zic, Alex, mă bucur să te văd. Bine-ai venit acasă.

Ridică lingura în aer și desenează cercuri cu ea, după care

se ridică și pune bolul în chiuvetă.

— Pune-l în mașina de spălat, zic.

Iese din încăpere, iar eu mă duc la chiuvetă, clătesc bolul și-l pun în mașina de spălat. Ea reapare, vorbind la telefonul mobil. Are în brațe ochelarii de soare, o carte, un prosop și încă o Coca-Cola.

— Alex, zic, aș vrea să stăm de vorbă.

— Mă duc să înot, spune ea.

— Bine, atunci o să vin și eu să înot.

— Bine, spune ea.

În piscină, sare de pe un picior pe celălalt. Își lasă capul pe spate, după care își stoarce părul ud. Mă arunc în apă, sperând să stropesc împrejur, și, când ies din nou la suprafață, ea se uită la apă dezgustată. Apa e rece și norii acoperă soarele. Înot până la capătul celălalt al piscinei, printre frunze căzute din mangotier și corpurile de culoarea scorțișoarei ale furnicilor.

— O să vină și Sid, spune ea.

— Cine e Sid?

— Un prieten. O să-l cunoști. Tocmai l-am sunat și vine încoace.

— Ce prieten? De la internat?

— Nu, e de pe-aici. Din clasa mea de la Punahou. Îl cunosc de-un car de ani.

— O, zic. Foarte bine.

— Are niște probleme. Probabil că va rămâne peste noapte și o să aibă grijă de mine, din moment ce se întâmplă toată mizeria asta.

— Păi, ai aranjat totul de minune. Unde locuiește?

— În Kailua, spune ea.

— Și e posibil să-i cunosc pe părinții lui?

— Nu.

Se uită în ochii mei.

— De-abia aștept să-l cunosc, zic.

Auzim cum se trântește ușa glisantă care duce la piscină. Scottie iese alergând pe aleea de cărămidă, îmbrăcată într-un neglijeu negru. Și-a dat cu cremă albă pe tot corpul ei subțirel. Îi face o poză lui Alex.

— Ce dracu', țipă Alex. Dă-ți jos lenjeria mea!

— Nu țipa așa la ea, zic.

— Păi, la dracu', și-apus lenjeria mea pe ea.

— Și ce dacă, Alex? În ordinea generală a lucrurilor, are chestia asta așa o mare importanță? (Mă uit la Scottie. Chiar are o mare importanță. Neglijeul îi atârnă la piept și între picioare.) Scottie, du-te înăuntru și schimbă-te într-un costum de baie adevărat.

— De ce?

— În clipa asta, Scottie.

Îmi arată degetul mijlociu, în felul corect, așa cum am învățat-o eu, după care fuge înapoi în casă.

— Văd că te descurci de minune, spune Alex.

— Cred că importante aici nu sunt aptitudinile mele de părinte și nici că Scottie s-a îmbrăcat cu lenjeria ta, ci faptul că te-am găsit beată la internat, unde te-ai dus ca să te pui pe picioare.

— Am băut și eu puțin, tată, mare scofală! M-am pus pe picioare. Îmi merge foarte bine în ultima vreme, dar voi niciodată nu observați asta. Nimeni n-a zis nimic de faptul că mi-e mai bine sau despre piesa aia tâmpită în care am jucat, aia pe care nici măcar nu v-ați deranjat să veniți s-o vedeți. Așa că ce dacă m-am îmbătat exact în seara în care s-a întâmplat să apari tu? Ce dacă?

— Calmează-te, zic. Fă un efort să te stăpânești și să te calmezi.

— Mai prinde-te și tu cum stau lucrurile, tata, spune ea.

— Ce lucruri?

— N-ai idee de nimic. Vreau să mă întorc la școală.

Își dă capul pe spate, ca să-și cufunde în apă părul lung și castaniu. Când bărbia îi revine în poziția normală, părul îi e neted și lucios. Se așază pe o treaptă a piscinei și începe să culeagă furnicile din apă, aliniindu-le pe marginea bazinului.

— De ce și-a dat Scottie cu crema aia pe tot corpul? mă întreabă.

Îi spun toată povestea: ariciul de mare, meduzele, Lani Moo.

— Asta e-o nebunie, spune ea.

— Trebuie să-mi dai o mână de-ajutor cu ea.

Îmi întind brațele pe cărămida caldă a terasei, bătând apa cu picioarele.

Ea coboară de pe treapta bazinului și se scufundă din nou, iar când revine la suprafață, are o frunză mică în formă de diamant lipită de păr. O iau și o așez pe apă.

— Poate că o să vorbesc eu cu ea, spune Alex. Își lasă capul într-o parte și închide ochii. Așa cred. Mă rog. Cineva trebuie s-o facă și pe-asta.

— Mi-ar plăcea să faci asta. Dar să știi că nu mai poți să te răstești la ea de-acum înainte. Ești idolul ei și n-ai niciun motiv să țipi, chiar dacă s-a îmbrăcat cu lenjeria ta. Și, oricum, ce faci cu genul ăla de lenjerie?

— Mama mi-a dat-o, spune ea. Nici măcar n-o port.

— Asta-i bine, zic. Mda. Să te porți frumos cu ea.

— Poate că da. Poate că nu. Nimeni nu s-a purtat frumos cu mine și uite ce bine m-am descurcat. Sunt la fel de puternică precum un bou. Își scoate un braț din apă și-și încordează bicepsul.

Gestul ei mă emoționează, după care mă întristează, pentru că nu ne mai permitem să glumim. Viața nu e amuzantă în momentul ăsta. S-ar putea să nu mai fie niciodată. Trebuie să-i spun asta.

Alex se întoarce și se sprijină de marginea piscinei, lăsându-și partea inferioară a corpului să plutească. Mă gândesc la ilustratele alea. De ce oare i-a permis Joanie să pozeze pentru ele?

— Starea mamei tale nu e deloc bună, Alex.

— Evident, spune ea.

— Ai grijă ce spui. Nu vrei să spui lucruri pe care le-ai putea regreta, ca noaptea trecută. Nu se va mai trezi. Doctorii vor înceta să mai aibă grijă de ea. Înțelegi ce-ți spun? Renunțăm.

Rămâne nemișcată.

— Ai auzit ce-am spus? Vino la mine.

— De ce? Ce vrei?

— Nimic. Voiam doar să te consolez.

— Zău? Pe bune?

— De ce țipi?

— Trebuie să plec de-aici! Lovește apa cu palmele și tresare atunci când se stropește pe față. Încetează! țipă ea.

Fața îi este roșie și udă.

— Ce să încetez? zic. N-am zis nimic.

Își acoperă obrajii cu palmele.

— Alex… Încerc s-o trag spre mine, dar ea mă respinge.

— Nu înțeleg ce se întâmplă, spune ea.

— Ne luăm la revedere. Asta se întâmplă.

— Nu pot.

Inspiră de două ori, repede și sonor, după care încep să-i tremure umerii.

— Știu, zic. O să ne ajutăm unii pe alții ca să trecem cumva peste asta. Nu știu ce altceva să fac.

— Dar dacă totuși își revine?

— O să-l rog pe doctorul Johnston să stea de vorbă cu tine. O să înțelegi. Mama a vrut așa. Vezi tu, are un testament biologic în care scrie că trebuie să procedăm astfel.

— Chestia asta e așa de ciudată. Lacrimile i se preling pe obraji și respirația îi e întretăiată. De ce naiba a trebuit să-mi dai vestea asta în piscină?

— Știu, așa e. S-a întâmplat, da?

— Nu pot să-i fac față acum, strigă ea.

— Știu. O să mergem s-o vedem. Ce-ar fi să mergem chiar acum? Putem să mergem s-o vedem acum.

— Nu, spune Alex. Am nevoie de puțin timp.

— Bine, zic. Noaptea trecută m-am gândit la prietenii noștri. Sunt oameni care ar trebui să știe ce se întâmplă. Și m-am gândit că ar trebui să-i anunț pe prietenii noștri, dar cred că ar trebui să fac asta față în față. Știi și tu, din respect pentru ei. Din respect pentru mama ta. Poate ai putea să vii cu mine?

Fără vreun motiv anume, în tot timpul ăsta ne-am deplasat spre centrul piscinei și ne menținem la suprafață bătând apa cu picioarele și dând din brațe. Îmi dau seama că a început să

obosească.

— Putem să vorbim despre mama ta cu prietenii noștri, în felul ăsta, o să ne consolăm unii pe alții și-o să-i aducem ei un omagiu.

Alex izbucnește în râs.

— Știu, sună siropos. N-o să facem asta decât pentru prietenii ei apropiați, pentru Barry și pentru bunicii tăi. Chiar dacă tot ce vom face va fi să le spunem ce se întâmplă. Nu trebuie să și rămânem mult la ei, dar aș vrea să le dau vestea față în față.

— Nu de asta râdeam, spune ea.

— Deci o să vii cu mine? Putem trece întâi pe la Racer și-apoi mergem acasă la bunicii tăi. M-am gândit mult la asta – cui să-i spun – și am redus lista la familia noastră și la oamenii care o iubesc și o cunosc cel mai bine.

Noaptea trecută am parcurs lista cu nume și m-am uitat la jumătatea cealaltă a patului, unde cele două perne ale lui Joanie erau puse una peste alta, exact așa cum îi place ei. Nu sunt obișnuit să dorm singur și, deși acum am mult mai mult spațiu, rămân pe partea mea și nu mă întind niciodată peste partea ei. Ăsta e locul unde obișnuiam să ne uităm la televizor și să vorbim despre cum ne-am petrecut ziua, iar momentul ăsta din noapte era cel în care ne dădeam seama cât de bine ne cunoaștem și cum nimeni altcineva n-ar putea să ni se alăture și să ne înțeleagă.

— Dacă cineva ar înregistra conversația asta? râdea ea. Ar crede că suntem nebuni.

Dar îmi amintesc și de toate nopțile în care ea rămânea în oraș până târziu, cu prietenele ei. Când în cele din urmă se băga în pat, abia se ținea pe picioare și mirosea a tequila sau a vin. Se întorcea acasă la ore foarte târzii și uneori nici măcar nu era beată. Se furișa în pat în tăcere, cu grație, cu pielea mirosindu-i a parfum de gardenii. Mă întreb dacă nu cumva o parte din mine se bucura că ea era ocupată, permițându-mi astfel să mă concentrez asupra muncii mele, atât de prins de crearea propriei mele moșteniri în loc să fi preluat moștenirile celor care trăiseră înaintea mea. Da. Probabil că o parte din

mine se bucura că eram lăsat în pace.

Alex e palidă și răsuflă greu. Se uită la mine cu atâta suferință în ochi, ca și cum m-ar ruga ceva. *Nu pot să te ajut,* aș vrea să-i spun. *Nu știu cum să te ajut.*

— Stai așa, zic.

Ea ezită, apoi se agață de umerii mei așa cum făcea altădată. Înot înspre capătul puțin adânc al piscinei, trăgând-o după mine. Soarele apare, după care se ascunde repede din nou. Apa din piscină este închisă la culoare, asemenea valurilor oceanului.

— Hai să mergem cu toții la Racer, din moment ce stă așa de aproape, apoi la bunici, și pe urmă la spital. E un traseu bun.

— Nu văd care ar fi rostul, spune Alex. Dă-le telefon și gata. Nu vreau să vorbesc despre mama cu toată lumea. E o tâmpenie.

— Alex, din orice cauză v-ați fi certat de Crăciun, trebuie să o lași baltă. N-are nicio însemnătate. O iubești pe mama. Și mama te iubește. Treci peste asta.

— Nu pot s-o las baltă, spune ea.

— De ce? Ce ar putea fi atât de grav?

— Tu, spune ea. Tu ești motivul pentru care m-am certat cu ea.

Soarele apare din nou. E plăcut să-i simt căldura pe umeri.

— Eu sunt motivul pentru care v-ați certat?

— Nu, spune Alex. Eram supărată pe ea din cauza faptului că greșise față de tine. Iar tu îi ești atât de devotat în continuare. Se uită la mine, apoi își pleacă privirea asupra apei. Te înșela, tată.

Îi urmăresc expresia feței. Rămâne nemișcată și neutră, cu excepția nărilor, care i se mișcă puțin, din cauza enervării. Apoi aud un zgomot, ca atunci când cineva apasă repede aceeași tastă la mașina de scris și mă uit în sus unde un elicopter se ridică deasupra muntelui Olomana. Planează deasupra pantelor ce duc la vârf.

Ar trebui să simt ceva acum, un fior adânc sau o senzație de căldură intensă sau una de apă înghețată curgându-mi prin

vene, dar singurul lucru pe care îl simt este că știam deja ceea ce mi s-a spus. E ca și cum panica s-ar fi instalat în interiorul meu. Îmi vine în minte biletul albastru și-atunci dau aerul afară cu putere.

— Ți-a spus ea asta? o întreb. I-ai prins tu împreună?

— Nu. Adică, oarecum. I-am prins oarecum.

— Povestește-mi, zic. Hai, spune-mi. Povestea asta e fantastică.

Mă ridic și mă așez în fund pe marginea bazinului. Ea face la fel și-acum picioarele noastre se bălăngăne în apă.

— Venisem acasă de Crăciun, normal, spune ea, și mă duceam cu mașina la Brandy acasă, când am văzut-o cu el.

— Cu mașina? Unde erai? Unde te duceai cu mașina?

— Pe bulevardul Kahala. Mă duceam acasă la Brandy.

— Și cum așa, ai văzut-o pur și simplu mergând alături de un bărbat și ai presupus că era ceva între ei?

— Nu, mă duceam înspre Black Point și i-am văzut pe aleea din fața unei case. Era casa lui.

— El locuiește în Black Point?

— Așa cred, spune ea.

— Așa, și mai departe?

— Își ținea mâna pe spatele ei și o conducea înăuntru. Sau pe o poartă care dădea în curte.

— Și-apoi?

— Și-apoi nimic. Ea a intrat în casă. Mâna lui era pe spatele ei.

— Și ce-ai făcut?

— Am condus în continuare până la casa lui Brandy și, când am ajuns, i-am spus ce se întâmplase și, de fapt, am vorbit despre asta toată ziua.

— Mamei tale i-ai zis ceva despre asta? De ce nu mi-ai spus mie?

— Nu știu. Tot ce-am vrut a fost să plec. Îmi făcea rău s-o văd în preajma ta. Eram așa de supărată pe ea și îmi părea așa de rău de tine! Chiar m-am întors la școală crezând că asta era. Că o terminasem cu ea. Ea știa că eu știu. De-asta m-a trimis din nou acolo. Nu voia să mă întorc. (Alex își trage

genunchii la piept.) Apoi aveam de gând să te sun și să-ți spun totul, dar a intervenit accidentul și n-am mai vrut să-ți spun. Cred că voiam să aștept până se întorcea acasă.

— Îmi pare rău, Alex. N-ar trebui să ai de-a face cu astfel de probleme.

— Nu mai spune, zice ea.

— Eu nu pot… noi nu putem să fim supărați pe ea acum.

Nu spune nimic. Privim elicopterul cum se tot învârte în jurul aceluiași punct.

Alex ridică din umeri.

— Nu știu.

— Cum a aflat că știai?

— I-am spus că nu mai pot s-o văd în ochi și că știam ce făcea. Cu toate astea, niciodată nu i-am spus nimic pe șleau. Ne-am luat la harță. Și-apoi am plecat. Și toată lumea s-a bucurat că plecasem iar.

— Alex, trebuie să ne înțelegem unii cu alții.

Se uită într-o parte, ceea ce de obicei înseamnă că e de acord.

— Trebuie să știu cine e el, zic.

Alex se lasă să alunece înapoi în apă. O urmez, lăsându-mă în jos până pe fundul bazinului. Ne cufundăm amândoi lăsând mult în urmă suprafața apei, ne mișcăm brațele și picioarele în cercuri mărunte. Părul i se mișcă ușor pe deasupra capului. Apa din piscină sclipește în jurul corpului ei. Cu un deget de la picior, ating fundul piscinei. Ne uităm unul la altul până când un șir de balonașe îi ies din gură. Se ridică și eu o urmez la suprafață ca să pot respira.

— Mă duc la familia Mitchell, zic. Vrei să vii cu mine?

— Ca să ce? mă întreabă ea.

— Ca să le spun de mama și să-i întreb cine e tipul.

— Trebuie să-l aștept pe Sid, spune ea.

Ieșim din piscină și probabil că eu arăt rău, pentru că fiica mea mă întreabă întruna dacă mă simt bine. Ne ducem înapoi în bucătărie, unde eu rămân în picioare lângă blatul de lucru, cu apa șiroindu-mi din șort până pe podea. Scottie își pune înghețată pe un covrig și îi văd vârful limbuței cum iese din

colțul gurii în timp ce scormonește după înghețată în cutie. Îmi vine să plâng. Alex îmi atinge încheietura mâinii și eu tresar, după care mă uit la ea și zâmbesc; dar buzele îmi tremură.

— Mă duc la soții Mitchell, zic din nou.

Esther intră în bucătărie cu un vraf de șervete de bucătărie în brațe. Se uită la fete, după care se uită la mine. Trebuie că sunt palid. Probabil că par teribil de pierdut, pentru că ea dă din cap și plesnește din limbă. Pune șervetele într-un sertar, îi șoptește ceva lui Alex la ureche, după care vine drept spre mine. Eu mă dau un pas înapoi, dar ea mă apucă de cap și mă trage la pieptul ei. Îi fixez cu privirea pieptul, îngrozit, dar apoi cedez și, pentru prima dată, plâng cu-adevărat, ca și cum de-abia acum aș fi realizat ce se întâmplă cu soția mea, cu mine și cu familia asta. Soția mea nu se va mai întoarce, soția mea nu m-a iubit, și toate au rămas acum în grija mea.

15.

Opresc mașina pe aleea circulară din fața casei familiei Mitchell. Curtea lor e plină de ferigi albe și de flori de ceai. Până și coloanele care sprijină acoperișul locului de parcare sunt fertile, cu vița-de-vie groasă ca o sfoară înfășurată pe stâlpii albi. Alex mi-a spus să le aduc pateuri și prăjituri de la brutărie, dar cred că vrea de fapt să-i rămână ei ceea ce nu se va mânca. Poate să mănânce o cutie-ntreagă de gogoși *malasadas*.

Urc scările ducând cutia de pateuri în brațe, ceea ce pare să-mi cam știrbească din autoritate. Nu i-am sunat să le spun că vin, ca ei să nu-și poată pregăti dinainte răspunsurile.

— E cineva acasă? Mă uit prin ușa de plasă. Intru și strig în sus pe scări. Sunt eu, Matt.

Ei coboară în același timp, cu fețele îmbujorate. Mark și Kai Mitchell sunt prietenii noștri, dar amândoi sunt prieteni mai buni cu Joanie decât cu mine. Mark e în pantalonii de pijama

și pare să se rușineze de asta. Probabil că tocmai au făcut sex, deși cumva mă îndoiesc. Oamenii căsătoriți nu fac sex dimineața – sunt foarte sigur de asta.

— Dormeați încă? Îmi pare rău.

Kai respinge afirmația mea cu o mișcare a mâinii.

— Nu, ne certam doar. Vino. Ia loc. Vrei niște cafea?

— Sigur, zic. Am adus prăjituri și pateuri.

Îmi depun ofranda pe masa din bucătărie, dar Mark scutură o cutie cu cereale.

— Integrale, spune el.

— Aha.

Se așază amândoi cu cafelele, cerealele integrale și o cutie de vitamine în față. Pe masă se află un vas de porțelan în formă de vacă, umplut cu un amestec de lapte și smântână din care îmi torn puțin în ceașcă.

— De ce vă certați? îi întreb.

— Pentru o prostie, spune Mark.

— Nu e o prostie. El vrea să dea petreceri și să invite oamenii pe la noi, dar cine va trebui să facă toată treaba? Eu.

— Dar ce vreau eu să spun este că tu nu trebuie să faci nimic. Nu trebuie să faci curat, să te duci la cumpărături și să-ți iei haine noi sau să te gândești la vreun fel anume de cocteiluri. Pur și simplu aș invita oamenii pe la noi și am bea și ne-am distra și noi.

— Nu e chiar așa de simplu.

— Ba este! Exact asta vreau să spun.

— Of, Doamne, spune Kai. E Joanie… E totul în regulă cu Joanie? Noi stăm aici și batem câmpii…

— Da, zic. Adică acum e bine.

Mă opresc din vorbit, imaginându-mi chipurile lor atunci când le voi da vestea. Vreau ca totuși să poată să-și mănânce cerealele în continuare. N-am niciun chef de condoleanțe, oferite sau primite, dar îmi dau seama că n-o să pot face același lucru cu toți cei de pe listă.

— Încerc să lămuresc câteva lucruri, zic. Mă uit la Kai. Să închei un capitol, adaug.

— Sigur, spune ea.

Mark tace. Pot să treacă ore în șir fără ca el să scoată un cuvânt. Pare că e în permanență uimit de viață.

— Cine e? întreb.

Își duc amândoi cănile la buze pentru un moment mult prea lung. Mark se întinde după o prăjitură cu cremă și-și îndeasă în gură o bucată mare din ea.

— Îl iubește? Cine e?

Kai își mișcă mâna pe deasupra mesei, astfel încât aproape că o atinge pe a mea.

— Matt, spune ea.

— Știu că situația asta este neplăcută pentru voi amândoi și-mi pare rău că vă pun în postura asta, dar trebuie să știu. Aș vrea tare mult să știu cine i-o trăgea neveste-mii. Și-așa, pe nepusă masă, îmi dau seama că, dacă altădată eram un om cald, acum sunt unul foarte rece.

Kai își retrage mâna.

— Ești supărat, spune ea.

— Pe naiba. Îmi bag un pateu în gură ca să nu mai vorbesc, dar tot mai adaug: Pe naiba nu sunt.

— De-asta… spune Kai încet.

Ochii lui Mark se lărgesc de uimire.

Eu mestec coca cremoasă. E așa de gustoasă, că aproape îmi vine să zic ceva despre ea.

— De-asta ce? Ce e de-asta?

Nimeni nu scoate un cuvânt. Zâmbesc pentru că acum e rândul lui Kai să fie în dificultate.

— De-asta m-a înșelat? Pentru că vorbesc cu gura plină? Sau pentru că înjur? Pentru că sunt o gură spurcată cu maniere de căcat?

— Uau, spune Kai, scuturând din cap. Cred că ar trebui să discutăm altă dată. Cred că trebuie să te calmezi.

Mă uit la Mark.

— Nu mă mișc de-aici.

— Nu-l cunoști, spune Mark.

— Oh, nici măcar să nu încerci, Mark, spune Kai. Ești prietenul ei. Să-ți fie rușine.

— Sunt și prietenul lui Matt, spune el. Și asta este o situație

specială.

Kai se ridică în picioare.

— Asta e trădare.

— Hei, nu te supăra, zic. Trădare? Și cu mine cum rămâne? Ea m-a înșelat pe mine. Sau ai uitat?

— Ascultă, spune Kai. Își reazemă cotul de masă și-și ațintește un deget asupra mea. Nu e vina ei. Are și ea nevoile ei. Se simțea singură.

— Chestia asta dura încă la momentul accidentului?

Mark dă din cap că da.

— Cine e individul? întreb eu din nou.

— Eu nu m-am băgat în povestea asta, spune Mark. De câte ori Kai zicea ceva despre asta, eu ieșeam din cameră.

— Și tu ai înghițit totul, pun pariu, îi zic lui Kai. E rândul meu să-mi ațintesc degetul asupra ei: Probabil că ai încurajat-o să aibă o aventură, ceea ce a adăugat puțin dramatism vieții tale, fără ca tu să trebuiască să-ți asumi vreun risc.

— Ești îngrozitor.

Kai își însoțește acuzația de un oftat, dar nu ține.

— Pe cine protejați voi, mai exact? zic. Joanie nu are nevoie de protecția voastră. Durerea mi se înfige în fundul gâtului: O să moară.

— Nu spune asta, zice Kai.

— Nu-și va mai reveni. Starea ei s-a înrăutățit. Îngrijirile medicale vor înceta.

Kai începe să plângă și eu mă simt ușurat. Îmi canalizez emoțiile înspre consolarea ei și la fel face și Mark.

— Îmi pare rău, zic. E clar că sunt supărat. Nu vreau să-mi vărs nervii pe voi.

Kai dă din cap – în semn că e de acord cu mine, bănuiesc.

— Îl iubește? o întreb.

Mark se uită la mine cu o privire goală. Îmi dau seama că n-are nici cea mai vagă idee. Asta ține de domeniul feminin.

— Cum poți să întrebi cine e, acum că ea o să moară? spune Kai. Cui îi pasă? Da, îl iubește. Era înnebunită după el. Urma să-ți ceară divorțul.

— Încetează, Kai, spune Mark. Ce dracu'. Taci odată.

— Urma să-mi ceară divorțul? Vorbești serios?

Mă uit când la unul, când la altul.

Kai plânge cu fața în palme.

— Nu trebuia să fi spus nimic. Mai ales acum. Ce mai contează acum?

— Dar e adevărat?

— Îmi pare rău, Matt, spune ea. Îmi pare rău. Nu știu unde mi-a fost capul.

Mark închide ochii și inspiră adânc, îndepărtându-se ușor de soția lui.

— Deci Joanie avea o aventură, zic. A avut o aventură și îl iubește pe bărbatul ăsta, și nu pe mine. Soția mea e pe moarte, eu sunt o epavă și voi tot nu mi-ați spus cine e tipul.

— Brian, spune Mark. Brian Speer.

Mă ridic în picioare.

— Mulțumesc.

Kai plânge în continuare. Chipul ei scăldat în lacrimi îmi amintește de Luke, fiul lor, și de cum arată el atunci când plânge. Îmi aduc aminte că, pe vremea când era puțin mai mic decât e Scottie acum, nu răspundea decât dacă îl strigai Omul-Păianjen. Până și profesorii lui cedaseră în fața toanei ăsteia și, atunci când ridica mâna în clasă, ei spuneau: „Da, Omule-Păianjen?” Eu sunt cel care l-a făcut până la urmă să renunțe la chestia asta și să răspundă la numele lui adevărat. Metoda mea a fost – și așa a rămas și până în ziua de azi – secretul nostru. Nici Luke nu sunt sigur că își mai aduce aminte de ea.

Ies din bucătărie, luându-mi prăjiturile înapoi și mă gândesc de câte ori i-am văzut pe soții Mitchell în anul care a trecut și cum ei n-au dat niciodată nici cel mai mic semn că ar ști de vreo problemă existentă între mine și Joanie. E rușinos. Mark mă conduce până la ușa de la intrare. O deschide și se apleacă, iar eu ies fără să-i spun nimic. Nu cred că voi mai vorbi cu ei multă vreme de-acum încolo.

Mă duc la mașină și mă gândesc la noaptea în care l-am dezvățat pe Luke de prostul lui obicei. Joanie și cu mine venisem în vizită la cină, iar eu eram afară, scotocind prin curtea soților Mitchell. Luke încerca să prindă broaște. Într-o

mână ținea plasa de adunat frunze din piscină, în cealaltă figurina Omul-Păianjen, iar eu începusem să mă descurajez.

— Uite, Luke, am spus. Uite una chiar aici.

Luke s-a întors să se uite, dar apoi și-a luat seama și a privit drept înainte.

— Luke, am zis eu din nou. Părinții lui pălăvrăgeau cu Joanie la bar. Tocmai fumaseră niște iarbă, toți trei, și acum erau gălăgioși și caraghioși. M-am așezat în genunchi lângă Luke. Hai să-ți spun ceva, i-am zis. Omul-Păianjen are vagin.

Luke s-a uitat la mine și-apoi la figurina din mâna lui.

— Uite, i-am zis, arătând spre vintrele Omului-Păianjen. Nicio umflătură. N-are nimic acolo, vezi?

Și-a trecut degetele peste vintrele de plastic.

— Omul-Păianjen e un ratat. Ceilalți super-eroi râd de el că e poponar. Îi zic: „Fugi de-aici, poponar roșu și lipicios ce ești”.

Nu-mi dădeam seama de ce îi spuneam lucrul ăsta, dar apoi am auzit râsetele de drogați plini de aere ale părinților lui și am știut motivul.

Luke s-a uitat la păpușa lui.

— Tot mai vrei să-ți spun Omul-Păianjen?

A clătinat din cap.

•

Părăsesc cartierul Nu’uanu și, în timp ce mă întorc către autostrada Pali, doar două gânduri îmi răsună în minte: *Soția mea o să moară și numele iubitului ei este Brian Speer.*

16.

A venit Sid. E înalt și deșirat. Când Alex a făcut prezentările, el a zis: „Care-i treaba?” și mi-a luat mâna, m-a tras la pieptul lui, m-a bătut pe spate și m-a împins înapoi.

— Să nu mai faci chestia asta niciodată, i-am zis, și el a izbucnit într-un râset ca un sughiț.

Din nu știu ce motiv, am rămas cu toții în picioare pe

peluză, dar, încă de când a ajuns, i-am oferit ceva de băut, mai mult din obișnuința pe care o am față de oaspeți. I-am turnat 7-Up într-un pahar și faptul de a-l vedea cu paharul și șervețelul de cocteil în față a făcut ca lucrurile să pară ridicol de formale, ca și cum mi-aș fi întâlnit viitorul ginere pentru prima oară, ceea ce sper să nu fie cazul.

Alex e tăcută în preajma lui, relaxată, și mie mi-e jenă pentru ea.

— Alex, mai vrei să mergi cu mine până la Racer și-apoi acasă la bunici? O să plec în curând, așa că…

— Cunoști o persoană pe nume Racer? întreabă Sid.

— Am zis că vin, spune ea. Venim amândoi cu tine. Se apleacă spre Sid și el se uită cu atenție prin casă, după care îi culege ceva de pe umăr.

Mă uit la pantofii lui Sid. Sunt surprinzător de curați și de albi.

— Nu e nevoie să vină și el, zic. Asta nu e treaba lui.

— Eu vreau să fac orice vrea Alex să fac, spune el. Sunt la dispoziția ei.

— El știe cu ce treabă ne ducem noi acolo?

— Da, spune Alex. Știe tot.

Mă străbate un fior de gelozie neașteptat.

— Cred că asta este o problemă de familie, zic. Săptămâna care urmează, sau perioada asta, oricât de lungă sau de scurtă va fi ea, este o problemă de familie.

— Tată, ți-am zis că o să fie și el aici. Las-o baltă, da? O să mă port mult mai civilizat cu el prin preajmă, crede-mă.

Sid își desface larg brațele și ridică din umeri.

— Ce pot să spun?

Mă uit la Alex, sperând că-mi va simți dezamăgirea.

— Tu nu trebuie să mergi la școală? îl întreb pe Sid.

— Trebuie când am eu chef, spune el.

— Bine. Du-te și adu-o pe Scottie. Hai să mergem odată.

•

Scottie s-a așezat pe locul din față, Alex și Sid pe bancheta din spate. Scottie n-a fost niciodată așa de tăcută. Observ că și-a lăsat acasă aparatul foto și albumul cu colaje.

— Îl știi pe E.T.? întreabă Sid. Îți mai aduci aminte de E.T.?

Mă uit în oglinda retrovizoare, pentru că n-am nici cea mai vagă idee cu cine vorbește. E neras și are ochii de un albastru-închis. Se uită pe geam, fără să se adreseze cuiva anume.

— Ce voiau ăia? întreabă el. De ce-au venit E.T. ăia pe planeta Pământ, la urma urmei?

— Nu-l băgați în seamă, spune Alex. Așa face el când se urcă într-o mașină. E ca un Seinfeld drogat.

— Cine e E.T.? întreabă Scottie.

— Nu știu, zic.

N-am chef să stau să-i explic. Intru în cartierul Lanikai și zăresc casa lui Racer, un bun prieten al nostru, mai ales al meu, deși nu prea mai suntem așa de apropiați. Trebuie să dau ocol cartierului ca să ajung la casa lui, pentru că strada e cu sens unic. Sunt tentat s-o iau pe sens interzis, pe șoseaua goală, dar nu fac asta. Îmi plac liniștea străzii și nisipul alb suflat de vânt pe asfalt. Aspectul ei părăsit mă face să mă simt ca și cum aș fi supraviețuit unei încercări.

— Și dacă E.T. era prostul planetei? spune Sid. Dacă toți muritorii de rând ar pleca pe o altă planetă și să zicem că Screech sau Don Johnson ar fi ăia lăsați în urmă? Extratereștrii și-ar face o impresie total greșită despre noi.

— Fascinant. Parchez pe alee. Voi, filosofilor, rămâneți în mașină. Mă întorc imediat.

Înconjur casa până la intrarea din spate și sunt surprins să-l găsesc pe Racer așezat pe terasa îngustă de ciment. E în halat de baie și ține între palme o cană cu cafea aburindă, uitându-se în zare la plajă, la reflux și la onduleurile mici ale valurilor.

Când mă vede, îmi zâmbește obosit, deloc surprins de vizita mea.

— Racer, zic.

Mă duc la masă și trag un scaun de sub ea, dar locul e ud.

— Hei, Matt, spune el, și se uită la scaunul ud. Putem să intrăm.

Se ridică și văd că spatele halatului lui e ud leoarcă de la scaun.

Mergem în bucătărie, unde îmi toarnă o ceașcă de cafea.

— Mersi, zic. Ai niște lapte cu frișcă?

— Nu, spune el.

— Nu-i nimic, zic.

Începe să caute prin dulapuri.

— S-ar putea să avem chestia aia praf. Nu reușesc să găsesc nimic în casa asta. Noe. Ea a aranjat totul. Am rămas fără lapte.

— Ce mai face Noe?

Se așază la masa din bucătărie.

— Am anulat nunta. Ea s-a mutat de-aici.

— Cum? Vorbești serios? De ce?

Racer bate darabana în masă. Pe o pagină de ziar se află câteva fructe de mango care au pete maronii.

— Nu era în regulă. (Își ține capul în mâini.) Părinții mei n-o plăceau. N-au zis niciodată nimic, dar eu știam că n-o plăceau și nu puteam să trec peste asta. E bonă, știai? Și dansatoare. Pur și simplu provine dintr-un alt mediu, înțelegi?

Mă gândesc la familia lui, o altă familie de proprietari de plantații, moștenitori ai unei averi făcute de pe urma zahărului. Și, cu toate astea, părinții lui sunt atât de calzi, e puțin probabil ca ei să nu se fi atașat de Noe. Asta e chestia cu societatea din Hawaii. Nu există prea mulți snobi.

— N-ar trebui să conteze, dar contează, înțelegi?

— Desigur, desigur, zic.

— Simțeam că fac o alegere proastă. Dar totul e în regulă. Va fi în regulă. N-a fost să fie. (Ochii lui privesc prin mine, după care se întorc și se concentrează asupra mea.) Ai trecut pe-aici doar ca să mă saluți?

Mă uit la fructele de mango și iau o înghițitură din cafeaua neagră.

— Mda, nu te-am văzut de ceva timp. M-am gândit să mă opresc o fugă în drum spre… fac semn cu mâna înspre Kailua.

Casa lui, îmi dau seama, nu se află în drum spre nimic. E o fundătură.

— Ea cum se mai simte? întreabă el.

— E bine, zic.

Nu l-am văzut niciodată pe Racer afectat de ceva anume și

parcă n-aș vrea să fiu indiscret; pierderea logodnicei lui e cumva un moment important. Nu vreau să-i perturb durerea înlocuind-o cu o durere și mai mare. Mă gândesc la faptul că părinții lui nu o plac pe Noe, că eu nu îl plac pe Sid, că tatăl lui Joanie nu m-a plăcut pe mine.

— Prințesa Kekipi, zic. Știi că s-a măritat împotriva dorinței părinților ei. Cu toții facem asta, cred. Trebuie să faci ceea ce vrei tu să faci.

Racer dă din cap că da.

— Nu e prea târziu.

— Nu e, zic.

Își lasă umerii în jos. Mă întreb ce o să facă.

— Oricum, fetele mele sunt în mașină și m-așteaptă.

Mă ridic să plec, deși n-am băut decât câteva înghițituri de cafea. El nu pare să observe cât de absurd de scurtă este vizita asta, nici cât e de lipsită de sens. Mă conduce până la ușa de la intrare. Pe canapea văd un pled împletit, o sticlă de vin pe măsuța de cafea, alături de un ghid TV deschis în paginile căruia anumite emisiuni au fost încercuite cu pixul roșu. Îmi ține ușa deschisă și-și acoperă ochii cu mâna, ca să se apere de soare. Le face cu mâna fetelor.

— O să fie bine, zic, și el dă din cap afirmativ și închide ușa. Mă întorc la mașină puțin dezorientat, sperând din tot sufletul că o s-o ia de nevastă pe fata aia. Nu știu de ce are importanță lucrul ăsta pentru mine, dar are.

— N-am putut s-o fac, zic, atunci când mă urc în mașină.

— Ce să faci? întreabă Scottie.

— Ei bine, data viitoare va trebui s-o faci, spune Alex.

Cu Racer mi-am făcut doar încălzirea. Casa următoare va fi marea încercare. Acum sunt pregătit să dau ochii cu oamenii care nu mă plac. Pornesc motorul, ies cu spatele de pe alee și pornim către destinația următoare.

17.

Stăm jos pe puntea de lemn din jurul casei pentru că aici l-am găsit pe Scott atunci când am intrat cu mașina pe alee, așezat pe un scaun de răchită, cu un pahar de tărie pe genunchi. O văd pe Scottie în curtea de dedesubt împreună cu bunica ei, arătând cu degetul spre diverse lucruri la care se uită amândouă. „Piatră”, mi-o imaginez spunând. „Lac.” Mama lui Joanie are Alzheimer și Scott a tot dus-o așa, cu soția lui care devenise o altă persoană și cu asistenta care are grijă de ea, lucrând prin grădină și făcând ture de bazin. L-am mai văzut înotând, și atunci când își scoate capul la suprafață ca să tragă aer în piept, imaginea lui, cu ochelarii de înot la ochi și casca de baie pe cap, îți rupe inima; chipul îi lucește de apă și gura îi e deschisă, asemenea creaturii ăleia din *Țipătul* lui Munch. Băutura este un alt hobby al său. Obicei de familie. Respirația lui mirosea a scotch atunci când a văzut-o pe Scottie și i-a zis: „Bingo!”, asta fiind chestia pe care i-o spune el mereu când o vede.

I-am dat vestea și i-am arătat testamentul biologic al lui Joanie, la care se uită chiar acum. Sid n-a scos o vorbă, lucru pentru care îi sunt recunoscător, dar acum mă uit cu atenție la el cum stă în șezlong, cu ochelarii de soare cu lentile întunecate la ochi, cu fesul negru tras peste ochi, nemișcat, și-mi dau seama că doarme. Alex stă pe marginea șezlongului în care e întins el, la picioarele lui. E enervant s-o văd mereu atât de aproape de el.

— Asta parc-ar fi altă limbă, spune Scott, răsfoind paginile testamentului.

— Știu, zic.

— Ce-i chestia asta?

— E un testament biologic. Și tu ai unul.

— Da, dar al meu nu e o adunătură de aiureli. Ăsta parcă e scris în coreeană. Flutură paginile testamentului înspre mine și Alex.

— Sunt sigur că și al tău e la fel. Vrei să-ți explic cum funcționează?

Mă ignoră și se concentrează asupra foilor, neavând chef să-i explic eu nimic. Nu m-a plăcut niciodată. La începuturile

căsniciei mele cu Joanie, tot încerca să mă facă să-i sprijin ideile de afaceri, dar eu îi spuneam tot timpul că nu fac afaceri cu prietenii sau cu familia. Asta era doar o scuză ca să nu particip la planurile lui mărețe, majoritatea fiind proiecte de restaurante tematice. Am rezistat la nenumărate prezentări ținute de socrul meu, multe dintre ele pretinzând că nu știu care oraș avea potențialul să devină noul Waikiki. Aproape că era să cedez o dată, numai ca să scap de el, dar, slavă Domnului, nu s-a întâmplat așa.

— Aiureli, mormăie el.

— Îți explic eu despre ce e vorba, Scott. Știu că e un limbaj dificil. E complicat, dar eu cu asta mă ocup. Te pot ajuta. Mă gândesc la declarațiile lui Joanie, care sună aproape ca niște jurăminte pe care sinele cel sănătos le face celui aflat pe moarte: *Dacă voi ajunge în comă permanentă, nu doresc ca viața mea să fie prelungită artificial și nu doresc să se folosească procedurile de menținere a vieții. Autorizez întreruperea sau încetarea procedurilor de menținere a vieții, de hrănire artificială și de hidratare sau de îngrijire.* Felul în care este frazată secțiunea referitoare la îngrijiri mă nedumerește întotdeauna. *Nu doresc îngrijiri care să-mi prelungească viața.* Asta sună ca și cum Joanie n-ar vrea să fie alinată sau ținută în brațe. Asta este partea din testament pe care Scott o poate înțelege, partea care afirmă limpede că ea nu vrea să trăiască.

— Vrei să-l citim împreună? îl întreb din nou. Sunt instrucțiuni specifice – de fapt, instrucțiunile ei ne spun care sunt sau, în acest caz, care nu sunt procedurile medicale pe care ea le dorește. Fără ventilație mecanică, fără…

— Nu vreau să aud nimic. Știu exact ce înseamnă. Înseamnă că ea nu vrea ca toată lumea să aștepte prin preajmă în timp ce ea se strică precum laptele. Înseamnă că doctorii nu pot să facă mare lucru și că ea ar prefera să plece în alt loc.

— Bunicule, spune Alex. Te simți bine?

— Sunt bine. M-am pregătit pentru momentul ăsta și mă bucur că Joanie a avut bunul-simț să scrie chestia asta de sub nasul nostru și n-a fost o persoană egoistă. E o fată curajoasă, strigă el, cu vocea tremurândă. Ea a fost întotdeauna mai

puternică decât fratele ei. Barry își trăiește viața văicărindu-se. Arăta de treizeci de ani la șaisprezece. Din partea mea, ar putea fi și homosexual.

— Barry nu e homosexual, zic. Îi plac femeile foarte mult.

Mă gândesc la Barry. Altădată era așa de dolofan și de cald. Acum s-a apucat de yoga fierbinte și de o chestie numită Budokon și e sprinten și robust ca un animal sălbatic.

— Ea e mai puternică decât tine, Matt, continuă Scott. A trăit într-un an mai mult decât ai trăit tu în zece, în biroul tău, adunând bani. Dacă o lăsai să aibă barca ei și îi cumpărai niște echipament de siguranță sau o lăsai să se ducă la cumpărături, așa cum le place femeilor, atunci poate că nu s-ar fi apucat de sporturile astea nesăbuite. Poate că, dacă îi dădeai mai mulți fiori acasă…

— Bunicule, spune Alex.

— Și tu, Alexandra. Te certai cu mama ta când tot ceea ce-și dorea ea era să te motiveze puțin. Joanie era un om plin de pasiune! E o fată bună, spune el, ca și cum s-ar certa cu cineva. Nu i-am spus niciodată toate lucrurile astea. Dar le spun acum!

Scott se ridică și se duce la balustrada verandei, întorcându-ne spatele. Îi tremură umerii. Privește în sus, cu mâinile în șold, ca și cum ar vrea să vadă cum va fi vremea. Își șterge obrajii pe cămașa din flanel și tușește, scuipă, după care se întoarce către noi.

— Vreți niște cornuri? Am făcut cornuri. Vreți ceva de băut?

Ochii îi sunt sticloși și-și mișcă degetele în buzunare. Îmi place felul în care plâng bărbații. Sunt eficienți.

— Sigur, Scott. Am vrea niște cornuri și-o băutură.

Când intră în casă, mă uit la Alex.

— Ești în regulă? E doar supărat, atâta tot.

— Știu. E în regulă.

Dar nu pare în regulă. Are sprâncenele încruntate și maxilarul încordat.

— Deci ce se întâmplă când faceți chestia aia? întreabă ea.

— Ce chestie?

— Când o deconectați de la toate chestiile alea? Vreau să spun, cât durează?

Am vorbit cu doctorul în dimineața asta, l-am ascultat spunându-mi că Joanie poate să respire chiar bine de una singură și că ar putea să trăiască o săptămână fără ajutor.

— Cam o săptămână, cred.

— Și când o să facă asta?

— Așteaptă să ne ducem noi acolo, zic.

— O, spune Alex.

Îl atinge pe Sid pe picior, dar el nu se mișcă.

Scottie și bunica ei vin spre noi cu lujeri de ghimbir alb în mâini.

— Trebuie să fie greu pentru bunicul să treacă prin asta fără ajutorul bunicii, zic.

Scottie își ține bunica de mână și o conduce în sus pe scări. Niciodată nu știu ce să-i spun lui Alice. Întâlnirile noastre sunt ca atunci când cineva îmi arată un copil mic și eu mă simt de parcă eu aș fi cel observat, iar toată lumea e atentă să vadă cum interacționez cu el.

— Bună, bunico, cântăm eu și Alex.

Ea se uită urât la noi. Scott iese din casă aducând cornurile și o tavă cu băuturi. Whisky cu gheață. Nici măcar nu mă obosesc să-i iau lui Alex băutura din față. Știu că n-o să bea de față cu mine. Pe neașteptate, Sid se îndreaptă de spate și se uită în jur ca un câine căruia îi miroase a slănină. Se întinde după o băutură și eu mă uit lung la mâna cu care a apucat paharul. Îi dă drumul și se lasă pe spate în șezlong. Scott se uită urât la el și Sid îl salută.

— Tu cine ești? întreabă Scott. De ce ești aici?

— E prietenul meu, spune Alex. Se află aici pentru mine.

Scott se uită în continuare lung la Sid, după care se întoarce la Alice și-i întinde paharul cu whisky.

— Astăzi mergem s-o vedem pe Joanie, spune el.

Alice rânjește.

— Și Chachi? întreabă ea.

Sid izbucnește în râs și Scott se întoarce înspre el, după care îi pune o mână pe umăr, ceea ce mă face să mă tem

pentru viața lui.

— Ține-ți gura, fiule, spune Scott. Aș putea să te omor cu mâna asta. Mâna asta a mea a fost prin multe locuri.

Eu scutur din cap și mă uit la Sid și la Alex.

Scott își ridică mâna de pe umărul lui Sid și o privește din nou pe soția lui.

— Nu, Alice. Joanie a noastră. Fiica noastră. O să-i dăm tot ceea ce-și dorește. Se uită urât la mine. Gândește-te la ce și-ar dori ea, Alice. O să facem rost de lucrul ăla și o să i-l aducem. O să i-l aducem la pat.

— Joanie și Chachi, intonează Alice. Joanie și Chachi!

— Taci din gură, Alice, țipă Scott.

Alice se uită la Scott ca și cum el tocmai ar fi spus „Zâmbiți". Bate din palme și zâmbește, rămânând în poziția asta pentru câteva secunde. El îi cercetează chipul și strânge din ochi.

— Îmi pare rău, fetițo, zice. Dă-i înainte și spune tot ce vrei.

— Asta a fost amuzant, zice Sid. Nu făceam decât să râd. Ea are simțul umorului. Asta-i tot. Poate că știe că e amuzantă. Cred că știe.

— Acum o să te lovesc, spune Scott. Brațele îi atârnă pe lângă corp, cu mușchii încordați și venele la fel de mari precum paiele din milkshake-uri. L-am văzut lovindu-l pe Barry. Și eu, la rândul meu, am fost lovit de Scott după ce i-am bătut pe el și pe amicii lui la poker. Palmele îi sunt strânse în pumni și îi pot vedea articulațiile degetelor de om bătrân, cu numeroasele pete de bătrânețe aproape unindu-se într-o singură pată mare, ca o arsură. Apoi își aruncă în sus pumnul care se înfige în obrazul lui Sid, cu mișcarea unui șarpe care-și înalță capul și se aruncă înainte. Îl văd pe Sid încercând să-și ridice brațul ca să-și protejeze fața, dar apoi și-l coboară și își încleștează mâna pe coapsă. E ca și cum ar fi luat hotărârea de a nu se apăra. Rezultatul final este un pumn în ochiul lui drept, țipetele fiicei mele celei mari, sperietura celei mici și un tată care încearcă să calmeze mai mulți oameni în același timp, precum și o soacră care ne încurajează cu atâta

însuflețire, de parcă am fi făcut cu toții ceva cu adevărat extraordinar.

18.

Conduc de-a lungul bulevardului Kahala, îndreptându-mă spre casa lui Shelley și a lui Lloyd. Nu vreau să-i spun lui Shelley că soția mea va muri în curând, nu doar pentru că nu-mi place să dau astfel de vești, ci și pentru că Shelley e foarte insistentă, și mai e și nevastă de senator și crede că poate să obțină orice vrea dacă sună pe cine trebuie.

Sid stă pe bancheta din spate, siderat.

— Tatăl meu mă punea mereu să-l avertizez pe cel pe care urma să-l lovesc.

Asta e tot ce a avut Scott să-i spună lui Sid după ce l-a pocnit în față.

— Așa.

Asta este tot ce a avut Sid să-i spună lui Scott după ce a fost pocnit.

S-au uitat unul la altul, după care Sid s-a dus la mașină și Scott a intrat în casă. A strigat după Alice, spunându-i că trebuiau să adune lucrurile pentru fiica lor. Nu i-a pronunțat numele lui Joanie, cel mai probabil ca să evite un răspuns despre Chachi.

— Cum îți e ochiul? îl întreb. Iisuse, Alex, ai putea să vii pe locul din față, te rog? Mă simt ca un șofer cu voi doi acolo, în spate.

— Asta ar fi ceva drăguț, spune Sid. Să avem șofer. Ochiul meu e în regulă. Își ia de pe față pachetul de spanac congelat pe care l-am cumpărat de la un non-stop. Ce părere ai?

Mă uit în oglindă. Piciorul fiicei mele stă călare peste al lui și eu mă întreb *Cum de m-am pricopsit cu tipul ăsta*? *Unde pot să-l returnez*? Pleoapa lui are o culoare albastru-deschis. Pielea de sub ochi îi e umflată și, în loc să arate ca un bărbat cu o poveste bună de zis, pare un puști cu o alergie urâtă.

— Arată bine, zic.

— Nu pot să cred că tocmai mi s-a întâmplat așa ceva, spune Sid. Vreau să spun, cât de des se întâmplă ca un om bătrân să lovească pe cineva în față? A fost ceva de neimaginat.

O strânge pe Alex de coapsă.

— Alex, zic, treci în față.

Ea se strecoară printre scaune ca să alunece pe locul din față și eu aud sunetul făcut de o mână care plesnește un fund.

Dau aerul afară cu zgomot.

— De ce ai lăsat-o pe Scottie să se ducă la spital cu bunicul? întreabă Alex.

— Cum adică de ce? Trebuie s-o vadă pe mama. Și tu trebuie s-o vezi.

— Dar poate că nu-i face bine s-o vadă pe mama tot timpul. Mai ales acum. N-o să înceapă să arate diferit de-acum încolo?

— Nu știu, zic.

— Și dacă o doare și noi ne dăm seama de asta?

— Atunci fii acolo pentru ea, spune Sid. Și dă totul afară, astfel încât să nu se adune și să te scoată din minți. Nu pot să cred că bunică-tu tocmai m-a pocnit în ochi.

Se uită la pachetul de spanac.

— Așa face el, zic. De fapt, a trecut ceva vreme de când a făcut asta ultima dată. Acum a fost ceva incredibil.

— Trebuie să te duci s-o vezi pe mama ta, spune Sid.

Alex nu-l contrazice. Dacă aș fi spus eu asta, s-ar fi opus, și nu-mi dau seama dacă îi sunt recunoscător lui Sid sau nu.

Cotesc pe Pueo, reducând viteza. Mă simt de parcă m-aș afla pe Calea Regelui, călătorind peste terenul denivelat, plin de hârtoape ca să-mi vând marfa unor oameni care poate nu o vor. Îmi vine în minte și celălalt motiv pentru care oamenii foloseau calea – ca să fugă. Când încălcau regulile, o luau pe drumul ăsta ca să-și salveze viețile fugind.

— Cum se face că în AFV aleg mereu clipurile cel mai puțin amuzante? întreabă Sid.

— Despre ce vorbești? spune Alex.

— Despre *America's Funniest Home Videos*[18]. Ăia aleg

întotdeauna videoclipul cel mai jalnic.

— Toate sunt niște clipuri jalnice, Sid, spune Alex. Vino-ți în fire.

— Ba nu, spune el. Te înșeli. Eu râd în hohote.

— Terminați odată, amândoi! OK? Dau radioul mai încet și opresc la bordură. Casa este ascunsă în spatele unui tufiș de bougainvillea și a unui zid de piatră.

Zăresc o fată la fereastra de la etajul al doilea, care se uită în jos la noi. Apoi dispare.

— Era K., spune Alex.

— K.? De ce K.?

— Unii oameni așa fac. David Chang îi pune pe toți să-i spună Alika, numele lui hawaiian. Ea… nu știu, și-a scurtat numele. Nu vrea să-și folosească nici numele de familie. Doar cel de-al doilea prenume. Cred că s-a săturat să tot audă de Lloyd.

— E în clasă cu mine la cursul de scriere creativă, spune Sid. Îți aduci aminte de petrecerea aia pe care a dat-o, atunci când le-a angajat pe dansatoarele alea la bară? A fost marfă rău de tot.

Alex se uită în spate la Sid.

— Sigur.

Ne dăm jos din mașină și deschidem ușa de lemn dinspre exterior, apoi străbatem aleea îndreptându-ne spre ușa de la intrare. Sun la ușă și aud pași.

Fiica lor deschide ușa și eu îi fac cu mâna și o las pe Alex să vorbească. Alex o îmbrățișează pe K.

— Te-ai întors? întreabă K., apoi se uită la Sid. Cum merge?

Ea se apleacă înainte, el la fel și-apoi se sărută pe buze. Băieților ăstora adolescenți le merge așa de bine. Nu-și dau seama că o să se termine curând cu afecțiunea asta relaxată.

— Bună ziua, domnule King, spune K. Lloyd nu e aici.

— E la birou? zic. Ocupat să îmbunătățească starea societății noastre?

— Face surfing, spune ea.

— Nu s-a operat de curând?

— Ba da, și-a păstrat șoldul. Vrei să-l vezi?

— Și nu și-a pierdut câteva degete de la picioare? Poate să facă surfing în starea asta?

— E foarte hotărât s-o facă.

O umbră de mândrie apare pe chipul ei, după care se dă la o parte din ușă ca să ne lase să intrăm.

— Taică-tău e marfă, spune Sid și exact așa gândesc și eu.

E marfă. Mă gândesc la prietenii lui Alex și la faptul că părinții lor sunt grozavi, la trecutul lor, la scopurile și la eforturile care îi bântuie și îi domină. Mă întreb dacă nu cumva progeniturile noastre s-au hotărât cu toate să renunțe. Pentru că nu vor fi niciodată senatori sau patronii vreunei echipe de fotbal; nu vor avea niciodată funcția de președinte al filialei NBC de pe Coasta de Vest, nu for fi fondatorii Weight Watchers, nici inventatorii cărucioarelor de la supermarket, nici prizonieri de război și nici furnizorul numărul unu în lume de nuci de macadamia. Nu, ei vor lua cocaină, vor fuma iarbă, vor urma cursuri de scriere creativă și vor râde de noi. Poate că vor lua aminte la motivațiile noastre, dar nu și le vor însuși niciodată. Mă uit la cele două fete și văd lucrul ăsta în ochii lor, mila lor pentru noi, și, cu toate astea, văd și hotărârea de a ne învinge în felul lor, un fel pe care nu l-au descoperit încă. Eu n-am găsit niciodată mijlocul de a-mi depăși modelele.

— Mama ta e acasă? o întreb pe K.

— E pe veranda din spate, spune ea.

— Cred că toată lumea de pe insula asta e pe câte o verandă. Mă duc s-o salut.

Copiii se adună cu toții laolaltă. Fac câțiva pași, după care mă întorc și mă uit la ei. Sunt strânși în jurul scărilor. O aud pe K. spunând: „Vrei să-mi vezi rochia pentru banchet? E așa de promiscuă”, și-apoi o aud pe Alex începând să-i povestească lui K. despre mama ei și mă întreb dacă nu cumva știe și ea – dacă nu cumva toți copiii ăștia știu – despre aventura nevestei mele.

O văd pe Shelley sub o umbrelă de pânză bej. Are lângă ea, la îndemână, pe masă, o scrumieră și un rebus și poartă un costum de baie negru pe sub un caftan negru transparent.

Când mă vede, se bate cu palma peste piept.

— M-ai speriat de moarte, spune ea și-mi face vânt cu ziarul.

Chipul ei e arămiu. Fumează și nu își dă cu cremă de protecție solară, nici nu face sport, ceea ce îi oferă statutul de zeiță în cercul nostru de prieteni.

— Arată bine K., zic. De ce-și spune K. mai nou?

— Cine știe, spune Shelley. Încearcă să se dezică de sângele ei hawaiian sau așa ceva. Și s-a apucat să scrie niște poezii îngrozitoare. Stai jos.

Dă la o parte ziarul de pe scaun și eu mă așez. Mă uit la piscina ei, strălucitoare și turcoaz, așa cum trebuie să arate o piscină.

— Am vești despre Joanie, zic. Lucrurile au evoluat în rău, cum s-ar zice. O s-o lăsăm să se odihnească. O s-o lăsăm să plece. Isuse, trebuie să găsesc un fel mai bun de-a spune asta.

Shelley își ridică ochelarii în vârful capului.

— Cine e doctorul care se ocupă de ea?

— Sam Johnston.

— E bun, spune ea și pare dezamăgită.

Se apleacă în față, împreunându-și mâinile – în poziția ei de acțiune, gata să găsească leacul bolilor incurabile –, și pentru o clipă chiar cred că există o persoană pe care să o poată suna sau căreia să-i trimită o scrisoare. Că poate să rezolve situația asta ca și cum ar strânge fonduri.

— Asta e situația, zic. Voiam să te anunț, astfel încât să te poți duce s-o vezi.

— O, futu-i, Matt, nu știu ce să zic.

— Tocmai ai zis.

Se lasă pe spate în scaun și eu o ating pe piciorul încălzit de soare.

— Faci asta cu toată lumea? Te duci pe la toți?

— Încerc. Numai la prietenii apropiați.

Se uită la pachetul de țigări și-și pune ochelarii la ochi.

— Nu trebuie să faci tu asta. Pot s-o fac eu. Pot să-i sun sau mă duc la ei în persoană, cum faci tu. Dumnezeule mare, nu-mi vine să cred că se întâmplă chestia asta. Scâncește și văd

cum îi curg lacrimile pe sub ochelarii de soare.

— Nu mă deranjează să le spun oamenilor. Trebuie să fac ceva. (Mă gândesc la mersul meu din casă în casă; sunt precum lava, care se apropie încet și strică fundațiile pentru totdeauna.) E ceva anume despre Joanie ce-ai vrea să-mi spui? o întreb. Știi ceva?

— Ce? Își șterge fața cu degetele. Ce vrei să spui? Îmi ceri să-ți spun chestii despre…

Shelley nu vrea să spună cuvântul și eu nu vreau să-l aud.

— Nu, zic. Știi cum e. E plăcut să afli ce știu alți oameni despre ea, dar las-o baltă. Nu acum. Mă ridic. Vizitele mele sunt scurte. Îmi pare rău. Mă simt de parcă aș devasta locul în care mă duc, după care aș pleca fără să fac curat.

Nu se ridică să mă îmbrățișeze. Nu e genul lipicios sau care să te conducă până la ușă și îmi pare bine că nu trebuie să am de-a face cu astfel de lucruri acum. N-am vrut s-o întreb de Joanie și de aventura ei; n-ar trebui să mă gândesc la asta.

— O să-i spun lui Lloyd, adaugă ea. O să mergem s-o vedem astăzi. Te rog să ne spui dacă ai nevoie de ceva. Te rog.

— Mulțumesc, Shelley.

— De fapt, las-o baltă. Nu cere nimic. O să te sun eu, fie că-ți place sau nu. O să le adun pe toate doamnele. O să ne ocupăm de toate cele, de toate detaliile. Tu spune-mi doar de ce ai nevoie.

— Mulțumesc, zic, aducându-mi aminte de pregătirile pentru înmormântare, de mâncare, de flori și de ceremonie. Își duce caftanul în dreptul feței și se întinde după țigări.

— Shelley? îi zic. Ai putea să-l suni tu pe Racer? Ai putea să-i dai tu vestea în locul meu? Urma să-i spun, dar n-am făcut-o.

— Bineînțeles! spune ea și îmi dau seama cât de fericiți îi poate face pe oameni să aibă o sarcină anume.

Copiii sunt în bucătărie, în picioare, și mănâncă pui *lo mein* dintr-o tigaie de aluminiu.

— Vrei și tu? mă întreabă K. Expresia ei e plină de tristețe și de compătimire. A rămas de la strângerea de fonduri organizată de Lloyd. Avem și sushi, dacă vrei.

Apuc o pereche de beţişoare şi iau câteva înghiţituri, după care le spun lui Alex şi lui Sid că trebuie să plecăm.

Copiii se îmbrăţişează şi se sărută şi-şi promit că se vor suna. K. ne conduce până la uşă, după care o ia în sus pe scări. Ne urcăm în maşină şi ne îndepărtăm încet.

— O să scrie despre asta, spune Alex. Ştiu eu.

— Ar face bine să mă înfăţişeze într-o lumină bună, spune Sid.

— Ce ar fi de scris? întreb. O femeie trăieşte. O femeie moare.

Conduc şi mă gândesc la cine ar trebui să urmeze, la casa pe care urmează s-o demolăm mai departe. Russell Clove locuieşte chiar la colţul străzii, dar nu vreau să am de-a face cu el chiar în clipa asta, aşa că îi aleg pe Bobbie şi pe Art în schimb.

O privesc pe Alex, dar mă prefac că mă uit la semnele de circulaţie din dreptul ei. Chipul ei arată atât de obosit. Pare ruinat, ca un lucru care a fost măreţ acum mult timp.

În timp ce ne apropiem de casa lui Bobbie, ea spune:

— Ştiu eu unde locuieşte, dacă vrei să-l vezi.

19.

Alex îmi spune să mă opresc.

— Asta e, adaugă ea.

Încerc să mă uit la casă, dar e înconjurată de un zid de coral. Zăresc crestele valurilor dincolo de acoperişurile caselor. Casa lui nu e departe, ceea ce înseamnă că e destul de înstărit, dar nu putred de bogat. La început îmi place asta, dar apoi lucrurile par să se înrăutăţească. Dacă ne-am fi oprit în faţa unei case cu lei de piatră la intrare, atunci aş înţelege, dar casa asta este obişnuită, ceea ce face ca dragostea lor să pară şi mai reală. Mă apropii de bordură şi parchez în faţa casei ce aparţine iubitului soţiei mele.

— Îmi place zidul ăsta, spune Alex.

Mă uit la zidul de coral.

— Nu-i rău.

— Și o să stăm așa aici până iese el? întreabă Sid.

— Nu, zic. Am venit, am văzut. Dau să pornesc motorul, dar n-o fac.

— Mă întreb dacă e acasă, spune Alex. Să sunăm la ușă?

— Așa ar trebui, spune Sid.

— Tu ar trebui să te duci să suni la ușă, îi răspunde ea. El lovește cu piciorul în spătarul scaunului ei și ea se întoarce și se întinde după piciorul lui. El o apucă de braț și ea râde.

— Încetați, țip eu. Încetați să vă mai atingeți.

— Uau, spune Sid. Poate de-asta te-a înșelat nevastă-ta, dacă ești așa împotriva atingerilor.

Îmi întorc iute capul înspre el.

— O încasezi des?

El ridică din umeri.

— Mi-am cam luat-o.

Mă întorc cu fața la fiica mea.

— Știi că ieși cu un retardat absolut, știi asta, nu?

— Frate-meu e retardat, omule, spune Sid. Nu vorbi de asta în bătaie de joc.

— Oh.

Nu mai zic nimic, sperând că el va lua tăcerea mea drept scuze.

— Ba bine că nu, spune el și lovește spătarul scaunului meu. N-am niciun frate retardat! Mica lui șmecherie îl distrează teribil. Dacă tot veni vorba de retardați, spune el, vi se întâmplă să vă simțiți prost atunci când vreți ca un retardat, o persoană în vârstă sau una cu handicap să se grăbească? Uneori îi aștept să treacă strada și-mi vine să zic „Hai odată!” și dup-aia mă simt prost.

— Mai taci din gură, Sid, spune Alex. Adu-ți aminte ce-am vorbit. Și Sid nu e iubitul meu, tată.

Chestia asta pare să funcționeze. A tăcut. Mă uit la el cum își amintește discuția lor, oricare ar fi fost ea.

— Asta e foarte bizar, zic. Cum stăm noi aici așa. Urmărindu-l.

— Dar nu-l urmărim, spune Alex. E la serviciu, sunt sigură. Omu trebuie că muncește dacă are așa un zid. Se întinde să învârtă cheia în contact, după care dă drumul la radio. De ce trebuie să-l vezi? Ai de gând să-i spui ceva?

Pornește aerul condiționat, care îmi suflă în față.

— Consumă benzina, zic.

— E, hai, spune ea.

— Tu crezi că mașina asta merge cu gaz de la Dumnezeu? țipă Sid.

Alex și cu mine ne întoarcem amândoi spre el.

Sid s-a mutat pe mijlocul banchetei din spate și stă cu picioarele desfăcute, luând în stăpânire fiecare părticică din mașină.

— Ce? E o replică dintr-un film.

— Vreau doar să-l văd, zic.

Ascult muzica, dar Alex schimbă postul, așteaptă, după care îl schimbă iar, și iar, și iar.

— Găsește odată ceva.

— Toate dau numai mizerii R&B.

Continuă să schimbe posturile.

— Dă pe 101.7, spune Sid. Se apleacă înainte, cu fața paralel cu a mea. Miroase a țigări și a un amestec de colonie ieftină și bomboane cu lemn dulce.

— 101.7.

Alex tot învârte de butonul cu care schimbă posturile și, la fiecare atingere, radioul scoate un sunet gol.

— Pune-l odată pe 101.7, zic.

O voce mârâită invadează mașina. Într-un fel, e reconfortant să ți se aducă aminte că și alți oameni de pe pământul ăsta sunt furioși. Nu sunt eu singurul. Prin geamul deschis intră o boare care aduce cu ea un miros de sare de mare și o ușoară aromă de coajă de nucă de cocos. Postul de radio înăbușește fiecare al doilea cuvânt al cântărețului, ceea ce mă face să mă gândesc și mai mult la cuvintele obscene. *Futu-i,* îmi zic în minte. Ce cuvânt frumos. Dacă aș putea spune un singur cuvânt pentru tot restul vieții mele, ăsta ar fi. Sid își tot clatină capul de la stânga la dreapta și-apoi invers.

Seamănă cu un porumbel.

— Știi cu ce se ocupă? întreabă Alex. E însurat?

— Nu știu. Nu știu nimic despre el.

Îmi spun chestia asta mai mult mie însumi decât să-i răspund ei la întrebare. Nici nu m-am gândit vreo clipă că ar putea fi însurat, deși mă îndoiesc să fie. Casa lui arată ca locuința unui burlac și până și numele lui, Brian Speer, pare independent, liber, ca o armă de sine stătătoare. E un nume atât de familiar. Poate că de-asta vreau să văd cum arată. Pentru că simt că-l cunosc. Toată lumea se știe cu toată lumea pe-aici. Precis îl cunosc.

— Vrei să spui că nu i-ai întrebat pe Kai și pe Mark?

— N-am atins subiectul ăsta cu ei.

— De ce nu?

— Așa, pur și simplu.

Se apropie o mașină și ne lăsăm cu toții în jos pe locurile noastre, ceea ce mă face să mă simt ca un caraghios. Mașina își continuă drumul, după care dispare în spatele unui deal care duce către reședințele de pe malul oceanului. Mă uit la Alex, cum stă așa ghemuită, și mă cuprinde sentimentul că sunt un incompetent iremediabil. Mă complac în educația proastă pe care le-o dau copiilor mei. Sunt afundat în ea până-n gât. Îmi imaginez cum se văd toate astea prin ochii lui Alex. Mama ei, care l-a înșelat pe tatăl ei, e în comă și ea își însoțește tatăl în încercarea de a-l vedea pe iubitul mamei ei. Sora ei defilează îmbrăcată în lenjeria ei și se înțeapă în creaturi marine. De ce am lăsat-o să mă aducă aici? De ce am lăsat-o să-mi ghicească slăbiciunea?

— Asta e o prostie. Răsucesc cheia în motor, uitând că e deja pornit și îl aud scrâșnind.

— Dacă cineva s-ar lua de gagica mea, s-ar rupe băierile Iadului, spune Sid.

— Cum zici tu, Sid, spune Alex. O fată n-are nevoie de un cavaler.

E ca și cum aș avea-o pe Joanie lângă mine. Exact asta ar spune și ea. Vreau să-mi întreb fiica: *De ce nu*? *Ar fi așa de simplu. Mie mi-ar plăcea să am un cavaler. Ce e rău în a fi salvat*

de cineva?

Conduc înapoi înspre bulevard.

— Are părul închis la culoare, spune Alex. Dacă vrei doar să știi cum arată.

Ne îndepărtăm de case și ne îndreptăm spre șoseaua lată care duce la punctele de observație de sub tuful vulcanic Diamond Head. Încetinesc ca să-i las pe băieții cu plăcile de surfing la subraț să traverseze prin fața noastră. Un băiat cu bucle lungi, arămii merge împleticit de-a latul străzii. Are placa lungă într-o mână, iar cu cealaltă se ține de bermude.

— Obișnuiam să te aduc aici cu mașina, îți amintești? Spun asta încet, astfel încât să putem avea propria noastră conversație.

— Îhî, spune ea, și scoate un râset scurt, aproape mânios.

— De ce te-ai lăsat de surfing?

— S-a întâmplat, pur și simplu. Tu de ce ai încetat să te mai joci cu LEGO? Așa se întâmplă.

— Nu-i tot aia. Tu erai bună la asta.

— Nici măcar nu m-ai văzut vreodată.

— Dar am auzit că erai bună.

Se uită la mine și eu îi zâmbesc larg, încurajator, un zâmbet de părinte responsabil.

— Tu ai făcut surfing? întreabă Sid. Erai o puicuță surferiță micuță și drăgălașă?

— De ce te-ai lăsat? întreb eu din nou.

— Mai întâi m-am oprit pentru că mi-a venit menstruația și nu știam cum să folosesc un O.B., așa că nu făceam surfing vreo cinci zile la rând sau cam așa și dup-aia m-am dezobișnuit de asta, înțelegi?

— Cum să nu știi să folosești un O.B.? întreabă Sid.

— Nu putea mama ta… să-ți arate cum… sau să te învețe sau… mă rog? întreb eu.

— Mama n-a aflat decât după un an că mi-a venit menstruația.

— Până și eu știu să folosesc un O.B., spune Sid.

Dau volumul radioului mai mare.

— Prima dată am crezut că am făcut pe mine, spune Alex.

Simt cum se uită la mine, așteptând o reacție.

— Câh, Alex, spune Sid. Poate că ai și făcut.

— Ei, bine… zic eu… asta e o chestie foarte personală.

— Mi-am ascuns tampoanele sub salteaua patului pentru că nu știam unde să le arunc. Mama le-ar fi văzut în coșul de gunoi. Sângele a îmbibat salteaua. Așa a aflat. Când a întors salteaua pe partea cealaltă.

Alex se uită la mine anticipând deja răspunsul, dar eu nu mă întorc spre ea. Îmi dau seama în momentul de față că un răspuns bun este crucial, ca și cum ăsta ar fi un fel de test.

— De ce-ai păstrat secretul față de ea? Pare că ți-a fost greu.

Și că ți-era rușine, vreau să adaug. Foarte rușine.

— Nu știu, spune Alex. Poate pentru că mă împingea întotdeauna să arăt și să mă port ca o fată mai mare și asta ar fi fost o confirmare că într-adevăr eram una. O femeie, și-așa mai departe. Poate că nu voiam încă să fiu femeie. Aveam treisprezece ani.

Pare că s-a gândit mult la asta. Mă întreb la ce altceva se mai gândește, la ce o preocupă. Dăm roată vulcanului adormit.

— Auzi, Alex? întreabă Sid. Ai avut vreodată sentimentul ăla de *nu-prea-proaspăt*?

— Taci din gură, Sid.

— Ești sigură că ăsta știe ce se întâmplă aici? o întreb. Pentru că e clar că se poartă ca și cum n-ar ști că familia noastră trece prin momente dificile.

— Tată, zice Alex, și spune asta atât de abrupt și de tare, încât eu frânez și mă uit atent la drum.

— Dă înapoi, spune ea.

— Unde înapoi?

Suntem în dreptul Parcului Kapiolani. Peste tot sunt alergători care fac jogging. Unul dintre ei traversează strada prin fața mea. Șortul îi e despicat în lateral. Îi văd părul negru de pe picior, năclăit de transpirație. Are un iPod legat în jurul bicepsului.

Aud un geam din spate coborându-se.

— Ai grijă, băi, labagiule! îi strigă Sid.

— Întoarce la fântână și du-te înapoi, spune Alex.

— De ce?

— Mi s-a părut că am văzut ceva. Nu sunt sigură. Condu așa prin zonă.

O iau spre coastă, după care înconjur fântâna, cotind pe bulevardul Kalakaua, și mă întorc pe unde am venit.

— E suficient?

— Așa cred, spune ea. Nu te opri.

— Asta ți-a zis, spune Sid.

— Taci din gură! țipă Alex. Oprește la stop.

Fac ce-mi spune.

— Uite. Arată cu degetul spre casa de pe partea cealaltă a străzii.

Este o casă ca o cabană de culoare albastru-deschis, cu storuri albe ca ale bungalow-urilor de pe plantații. Casa e de vânzare. Joanie ne îndemna întruna să ne mutăm în oraș, de partea asta a insulei, unde locuiesc prietenii ei, la un loc cu alergătorii și conacele opulente de pe bulevardul Kahala. Și lui Alex îi place partea asta – sau cel puțin îi plăcea altădată. Căbănuța se află pe partea străzii opusă oceanului, dar este o proprietate de prima mână din Diamond Head, refăcută astfel încât să pară veche.

— Arată chiar bine, zic. Dar bulevardul… Arăt cu mâna mașinile care gonesc pe lângă noi. Ar fi greu și să ieși de pe alee.

— Nu e asta, spune ea. Uită-te la plăcuța aia.

Mijesc ochii ca să citesc semnul DE VÂNZARE, îi văd numele și-atunci înțeleg de ce îmi pare atât de cunoscut. În fiecare zi trec pe lângă numele lui, scris cu litere îngroșate, albe și albastre: BRIAN SPEER. AGENT IMOBILIAR. 978-7878.

În poză, îi pot vedea părul închis la culoare. Siguranța de sine. Arată ca o reclamă la pastă de albit dinții. Arată ca și cum ar fi îndrăgostit.

— Nu se poate, spune Sid.

— Acum știi cum arată, spune Alex.

Staționez în dreptul stopului și ne uităm la poza lui un

timp, fără să vorbim.

— Mulțumit? mă întreabă ea.

— Nu, zic.

20.

I-am memorat numărul, dar nu l-am sunat. Nu știu ce să-i spun. Numărul lui mi se tot învârte în minte. Știu că în cele din urmă va trebui să-l formez.

Stau singur la masa din sufragerie, privind curtea noastră și muntele. Beau whisky și mă simt bătrân. După ce i-am văzut poza, n-am mai putut să mai merg pe la alții. Voiam doar să ajung acasă. Țin telefonul în mână. Dacă formez numărul, o să intre mesageria lui vocală de pe numărul de serviciu, din moment ce e ora nouă seara. O să sun și-o să-i ascult vocea, după care o să închid. Bănuiesc că trag de timp, pentru că, odată ce l-am sunat, va fi ca și cum mi-aș lua un angajament, ca și cum aș semna un contract.

Îl sun ca să-i aud vocea. Sună de trei ori, după care intră mesajul: „Salut, sunt Brian. Îmi pare rău că v-am ratat apelul. Dacă îmi lăsați un mesaj, vă voi suna înapoi pe cât de repede posibil”.

Ce om de afaceri spune „salut”? Îmi aduc aminte cum îmi făcea mama observație de câte ori ziceam „salut” în loc de „bună ziua”. Are o voce puternică, aproape nerăbdătoare, ceea ce e bine. Vrei să-i determini pe clienții tăi să creadă că le faci o favoare luându-le banii. Când apare semnalul sonor, închid și străbat holul spre camera lui Scottie. O aud pe Esther citind și trec mai departe, dar când mă apropii de camera mea, le aud pe amândouă fetele râzând isteric. Îmi aduc aminte de Esther spunând că Scottie râde plină de bucurie la cântecelele de leagăn. Mă întorc pe urmele pașilor mei ca să o ascult citind.

— Micuțul Jack Jingle trăia singur.

— Mai citește-o o dată pe aia cu cocoșul, o aud pe Alex

spunând.

— Am citit-o deja de trei ori.

— Mai citește-o o dată, spune Scottie.

Aud paginile întorcându-se, după care: „Oh, cocoșelul meu drăguț. Oh, cocoșelul meu frumos, mă rog să nu cânți până în zori. Și creasta ta…”

Nu mai deslușesc și restul din cauza hohotelor de râs. Dau din cap și-mi continui drumul către camera mea goală. Mă surprinde plăcut să aflu că Scottie cunoaște celălalt înțeles al cuvântului „cocoșel” și că nu e cu adevărat fermecată de cântecelele de leagăn. Îmi mai place că fetele mele râd împreună – nu le-am mai auzit făcând asta de multă vreme. Sau poate că nu le-am auzit niciodată. Alex nu ieșea aproape niciodată din camera ei atunci când locuia cu noi. Cu toate astea, râsul lor mă exclude și mă întristează. Simt că îmi fac apariția în viața lor prea târziu ca rolul meu de tată să funcționeze cu-adevărat. Și de ce nu pot să râdă de alte lucruri, de lucruri normale?

— Hei, șefu’.

Mă întorc ca să-l văd pe Sid ieșind din dormitorul lui Alex în chiloți și fără tricou.

— L-ai sunat? mă întreabă el.

— Nu e treaba ta, zic. Și n-o să dormi în camera asta. Și pune-ți niște haine pe tine, te rog.

— De ce? întreabă el.

— Cred că ar trebui să te duci la tine acasă, zic.

— Lui Alex nu i-ar plăcea asta, spune el.

Asta e adevărat și știu că, dacă aș forța subiectul, aș avea de înfruntat furia ei.

— Poți să dormi în camera de oaspeți, zic. Da sau ba. Și bănuiesc că vei vrea să am încredere în tine.

Își freacă abdomenul. Are prea mulți mușchi. Pare artificial. Devin conștient de propriul meu abdomen și-mi sug burta.

— O să facem ce-o să facem, spune el.

— Mda, dar eu n-o să ușurez lucrurile, zic.

Îmi aduc aminte de mine când eram puștan. Da, copiii vor găsi mereu o cale să facă tot ce-o să facă, dar eu îmi aduc

aminte că a găsi un loc unde să faci sex era unul dintre cele mai grele lucruri din lume. O fată n-ar face sex oriunde. O femeie poate, dar nu și o fată.

Camera mea se află chiar lângă a lui Alex. Îmi mișc greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Scârțâie podelele, zic.

Râde.

— Nu-ți face griji. Glumeam doar. Nu suntem așa. Nu e vorba de asta. Oricum n-aș dormi în camera ei.

Lumina albastră de pe chipul lui a devenit neagră, cu o tentă de roșu-aprins ca o pată de zeamă de mure în jurul ochiului lui.

— E un nimeni, spune Sid. Sună-l. Dezlănțuie stihiile Iadului.

Mă întorc și mă duc în camera mea. Mă gândesc la mâna lui Sid, gata să pareze lovitura și-apoi coborând și încleștându-i coapsa. Trebuie că s-a hotărât să primească pumnul. Aș putea să-l întreb, dar nu vreau să-mi dea un motiv ca să-mi placă de el.

Când ajung în camera mea, îl sun pe Brian din nou și îi ascult mesajul, dar de data asta vocea, cuvintele și tonul vocii lui pare să aibă un efect liniștitor asupra mea. Îmi dau seama că nu mă intimidează, așa cum ar trebui să facă un rival adevărat. Mi-l imaginez într-una dintre casele alea, ștergând suprafețele din bucătărie, făcând pâine la cuptor, astfel încât camerele proaspăt aranjate să pară mai primitoare. Mi-l imaginez ștergând praful. E un nimeni. De fapt, ar putea chiar să lucreze pentru mine.

După semnalul sonor, zic:

— Bună ziua, Brian. Fac o pauză. Mă interesează casa de pe bulevardul Kalakaua. Cea albastră cu storurile ca ale unui bungalow de pe plantație.

Le aud pe fete râzând din nou. Îi las numărul meu de telefon, închid și rămân nemișcat, ca și cum orice mișcare ar putea strica totul. Ce vreau eu de fapt? Să-l văd? Să-l umilesc? Să-mi măsor forțele cu ale lui? Poate că vreau doar să-l întreb dacă ea m-a iubit vreodată.

21.

A doua zi ne ducem la spital. Este a doua oară de la accident când Alexandra își vede mama. Prima dată a venit atunci când Joanie de-abia fusese internată și de-atunci n-a mai fost pe-aici. Stă la capătul patului, cu mâna pe piciorul lui Joanie, care este acoperit de o pătură. Se uită la mama ei de parcă ar fi pe punctul de a spune ceva, dar aștept și ea nu spune nimic.

Observ toate cutiile de nuci de macadamia din cameră și îmi dau seama că Scott a făcut exact ceea ce-a spus că va face, la propriu. Că îi va da lui Joanie toate lucrurile pe care ea și le-a dorit și după care a tânjit întotdeauna.

— Zi ceva, șoptește Scottie.

Alex se uită la Scottie, apoi la mama ei, care e conectată încă la aparate.

— Bună, mama, spune ea.

— Spune-i că erai beată, zice Scottie. Spune-i că ești alcoolică.

— Bănuiesc că e moștenirea genetică, spune Alex.

— Fetelor, zic eu, dar nu pot găsi niciun motiv pentru care ar trebui să le fac observație. Fiți serioase.

Joanie arată de parcă a fost spălată chiar acum. Nu are nici pic de machiaj pe chip și părul ei negru pare umed. Dintr-odată, vreau să le duc pe fete de aici. Știu că ele habar n-au ce să spună și asta le face să se simtă vinovate. Poate că n-ar trebui să vadă chestia asta. Poate că n-ar trebui să fie serioase. Poate că mă înșel și n-ar trebui să vreau ca ele să-și petreacă fiecare clipă în camera asta.

— Unde e Sid? întreb. Sună ciudat că întreb de el.

— Fumează o țigară, spune Alex.

— Spune-i că-ți pare rău, zice Scottie.

— De ce să-mi pară rău? întreabă Alex.

— Că te-ai îmbătat. Că nu te-ai născut băiat. Mama voia băieți. Așa mi-a zis bunica. Noi suntem fete.

— Îmi pare rău că m-am purtat aiurea, spune Alex. Că am

irosit banii lui tata pe cocaină și pe băutură. Bani pe care i-ai fi putut cheltui tu pe creme pentru față. Îmi pare rău.

— Alex, zic.

— Pe mine tata mă lasă să beau Coca-Cola fără zahăr, spune Scottie.

— Îmi pare rău pentru tot, spune Alex, după care se uită la mine și spune: Îmi pare rău, mama, că tata n-a fost destul de bun pentru tine.

— Alex, ai întrecut măsura. Nu mai vorbi așa.

— Sau ce? O să mă pedepsești? Sau o să mă împachetezi și-o să mă trimiți la altă școală? O să mă ții pe tușă?

Nu știu ce să fac sau să spun – nu vreau să țip „Mama voastră e pe moarte!" în fața lui Scottie –, așa că recurg la ceea ce făceam altădată: o apuc pe Alex de umăr, îmi iau avânt și-i dau una la fund.

— Ți-ai luat-o, spune Scottie.

— Scottie, ieși pe hol.

— Dar ea e cea care a întrecut măsura.

Ridic mâna.

— În clipa asta.

Scottie fuge pe hol.

— Mi s-a părut mie, sau mi-ai dat una la fund? întreabă Alex.

— N-ai niciun drept să vorbești așa cu mama ta. O să moară, Alex. Astea sunt ultimele tale cuvinte către ea. E mama ta. Te iubește.

— Am tot dreptul să-i vorbesc așa. Și-l ai și tu.

— Ieri ai plâns. Știu că o iubești și că mai ai multe lucruri să-i spui.

— Îmi pare rău. Nu o iubesc. Adică o iubesc, dar nu în clipa asta. Acum sunt furioasă. Nu mă pot abține.

Alex și-a coborât tonul vocii și pare sinceră. O cred, sau cel puțin o înțeleg.

— Asta n-o să rezolve nimic, zic. Mânia. Bun – deci mama ta nu era mulțumită de noi. Hai să încercăm s-o mulțumim acum. Gândește-te la lucrurile bune. La părțile bune. Și nu vreau să spui chestii de-astea de față cu Scottie. Nu-i strica lui

Scottie imaginea despre mama ei.

— Cum poți să fii așa de calm și de iertător? mă întreabă Alex. Nu am acum răspunsul la întrebarea asta. Nu vreau să-i spun că sunt furios și că mă simt umilit și rușinat de furia mea împotriva lui Joanie. Cum să-mi iert nevasta pentru că iubea pe altcineva? Mă gândesc la Brian. Nu m-am gândit nicio clipă la cum face el față situației ăsteia. N-o poate vedea. Nu poate vorbi cu ea. N-o poate plânge, de fapt. Mă întreb dacă, așa în comă cum e, lui Joanie nu îi e dor de el, dacă nu-și dorește ca el să fie aici cu ea, în locul nostru.

— Eu pot să fiu furios și mai încolo, zic. Bănuiesc că vreau doar s-o înțeleg.

Ne uităm din nou la Joanie.

— Spune-i ceva frumos, zic.

— Întotdeauna am vrut să fiu ca tine, îi spune Alex mamei ei, după care scutură din cap. Sunt ca tine. Sunt exact ca tine. Spune lucrul ăsta ca și cum de-abia acum și-ar fi dat seama de el. Asta a părut atât de dramatic. N-a ieșit așa cum trebuia.

— Nu, zic. E bine. Ești la fel ca ea și asta e bine.

— Ea știe toate celelalte chestii, spune ea. Știe c-o iubesc. Vreau să-i spun doar lucrurile pe care nu le știe.

— Și pe acelea le știe, zic. Nu trebuie să i le spui.

— Am auzit c-ai încasat-o la fund. Sid intră în cameră, cu Scottie după el. Ea e amorezată de el. Dimineața asta i-a tot luat pălăria și s-a tot zbânțuit, țipând în timp ce el o alerga. Nu mă mai copiază pe mine. Acum îl copiază pe Sid.

— Bună, Joanie, spune el. Se duce lângă patul ei. Eu sunt Sid, prietenul lui Alex. Am auzit multe despre tine. Așa o tipă dură ca tine, mă gândesc că o s-o scoți cu bine la capăt. Nu sunt doctor, dar eu așa cred.

Le văd pe Alex și pe Scottie zâmbindu-i și aproape că strig: *Se înșală*! *N-o s-o scoată la capăt cu bine.*

— Stau la tine acasă ca s-o ajut pe Alex. Ea îmi vorbește. Și eu o ajut.

Alex pare să se fi moleșit de tot. Se duce la capătul patului și o atinge pe Joanie pe obraz. Scottie se lipește de mine și se uită lung la mâna lui Alex pe obrazul mamei ei.

— Nu-ți face griji, spune Sid. Soțul tău mă ține sub cheie noaptea. Apără bine fortul. Și bătrânu tău poate să-ți ardă una naspa rău, pe bune. Uită-te la asta. Se întoarce cu partea dreaptă a feței către Joanie. Uau! spune el. Ești frumoasă.

Scottie se duce la pat și rămâne în picioare lângă Sid. În cameră se lasă tăcerea câtă vreme Sid rămâne aplecat deasupra soției mele și se uită la chipul ei. Îmi dreg vocea și el se duce la fereastră și dă perdeaua la o parte.

— Frumoasă zi, spune. Niciun nor. Nu e prea cald.

Mă uit la soția mea, aproape așteptându-mă ca ea să-i răspundă. I-ar plăcea de Sid, sunt sigur de asta.

— Reina tocmai mi-a trimis un mesaj! țipă Scottie. E aici. E aici, în spital.

— La naiba, Scottie, am zis nu. Nu Reina.

— Ai zis că poate să vină joi, și azi e joi. Am nevoie de ea. Și vreau tare mult s-o cunoască pe mama, da? Și pe Sid – Reina o să-i aprecieze cu siguranță personalitatea. Și vreau ca ea s-o cunoască și pe Alex.

— Și pe mine nu?

— Și pe tine, spune ea.

— Nu cred că e bine. Când i-am spus că Reina poate să vină, nu știam că soția mea e pe moarte.

— Dar, tata, Alex îl are pe Sid.

— Bine, zic, nedorind să mă mai cert și nici măcar să discut. Dacă de asta ai nevoie, atunci bine.

Și evident că e bine. Orice ajută e bine.

Scottie iese pe hol alergând.

— Grozav, zic. Voi sunteți pregătiți pentru momentul ăsta?

•

Câteva clipe mai târziu, Reina apare în ușă cu Scottie lângă ea, care ne-o prezintă. Reina se uită în jur ca și cum camera ar fi murdară.

— Tată, ea e Reina. Reina, ea e sora mea, el e Sid și acolo, în pat, e mama.

Reina întinde o mână și dă din degete. Poartă o fustă de tenis din prosop și un hanorac cu glugă din același material. Amândouă au un logo pe care scrie LINGURIȚĂ DE ARGINT.

— Deci, ea e mama ta. Se duce la marginea patului lui Joanie. Înseamnă că e adevărat. Am mai șters una de pe listă.

Mă uit la Alex, dar și ea pare la fel de derutată ca și mine. Scottie a rămas lângă prietena ei și își atinge mama pe umăr.

— Să-i strâng mâna? întreabă Reina.

— Dacă vrei, spune Scottie.

— Nu, mersi, zice Reina.

— Chestia asta e ridicolă, mormăie Alex.

Nici măcar nu știam că există astfel de fetițe. Reina nu ne-a prevenit deloc. Mă simt de parcă aș fi servitorul ei. Sid o privește cu sprâncenele încruntate, ca și cum ar fi cea mai complicată ecuație pe care a văzut-o vreodată.

Reina are o geantă de mărimea unei rachete nucleare. Scottie se îndepărtează de pat și se duce să stea lângă Sid. El își așază mâna pe creștetul ei și-o mângâie pe păr. Scottie se reazemă de el și Reina se întoarce, se uită la ei și încuviințează din cap. După care se uită la ceasul de la mână.

— Unde e mama ta? o întreb.

— La coafor, spune ea.

— N-a venit cu tine? Cine te-a adus?

— Am venit singură, spune ea. Adică, ajutorul mamei mele e în mașină și m-așteaptă, dar n-a venit nimeni cu mine ca *să fie* cu mine.

Ceva din vocea Reinei mă face să vreau s-o împușc cu o armă pneumatică. Dacă s-ar răni și ar țipa de durere chiar în clipa asta, întâi aș zâmbi și pe urmă m-aș duce după ajutor.

— Uite ce e, fetelor. De ce nu vorbiți voi afară, luați-vă o înghețată sau ceva…

— Are prea mulți carbohidrați, spune Reina.

— Prea mulți ce?

— Carbohidrați, spune ea.

— Atunci ia-ți o foaie de salată și dup-aia, Reina, ar trebui să te duci înapoi la ajutorul tău – nu vrei s-o lași să te aștepte…

— *Să-l* las să mă aștepte. E un *amoan* cu o inimă de aur.

— Bine, *să-l* lași să te aștepte, și tu, Scottie, să te întorci ca să ne putem petrece timpul în familie.

— E în regulă, spune Reina. Am terminat. Se uită la Scottie și face cu mâna. Nu ești o mincinoasă la urma urmei.

Scottie se uită la Sid, apoi la sora ei și-n cele din urmă la mine. Mă întreb despre ce oare vorbește Reina.

— Nu vrei să mai rămâi cu noi? spune Scottie, dându-se la o parte de lângă Sid.

— Nu, trebuie să fac coregrafia la o secvență de dans. Reina bagă mâna în geantă și se uită la gadgetul ei de trimis mesaje, dându-și ochii peste cap. Justin e așa un handi, spune ea. OK, ne vedem la club. Sper ca mama ta să se facă bine. Pupici.

Rămânem cu toții cu gurile căscate. După ce a ieșit, o întreb pe Scottie:

— Ce-a vrut să spună cu *Nu ești o mincinoasă la urma urmei*? Și ce înseamnă handi? Ce înseamnă asta *Justin e așa un handi*? De ce să-ți spună că ești mincinoasă? Care e problema fetei ăsteia?

— Nu m-a crezut că mama doarme și… Scottie se oprește și se uită la Sid. Chipul ei capătă o tentă de culoarea roșiilor-cireașă. Și handi e prescurtarea de la handicapat.

— Și… face Alex.

— Și asta-i tot, spune Scottie.

— Deci a trebuit să-i demonstrezi prostănacei ăsteia că mama e în comă? întreabă Alex. Ce dracu' ai în căpățâna aia? O mână de amfetamine?

— Mai taci, curvă fără mamă ce ești, spune Scottie.

— Uau, spune Sid. Ușurel.

— În legătură cu ce altceva mai credea că minți? spune Alex.

Mă gândesc la felul în care Scottie s-a cuibărit în brațele lui Sid și la privirea pe care le-a aruncat-o Reina.

— Era în legătură cu Sid? Ai zis ceva de Sid?

— Nu! spune ea.

— Nu trebuie să inventezi lucruri pentru fata asta, zic. Poate că ea face anumite lucruri cu băieții, dar asta nu înseamnă că trebuie să le faci și tu.

În clipa asta simt că singura mea datorie în viață este să mă asigur că Scottie nu-i seamănă Reinei în niciun fel, pentru că

știu că are un potențial latent în sensul ăsta, care iese ușor la suprafață.

— I-am zis doar că Sid e prietenul meu, ca să mă lase în pace, spune Scottie.

— Ești așa o proastă, spune Alex.

— Mă rog. Sid mi-a zis că nu e prietenul tău. Probabil că și-a băgat degetele în mii de fete.

— Scottie! țip.

Alex are o privire rănită.

— Nici că-mi pasă, spune ea. Nu e ca și cum am fi împreună.

Sid deschide gura ca să spună ceva, dar nu face decât să dea din cap. Mă uit la Joanie, cum stă întinsă în pat în tăcere.

— Îți vibrează telefonul, spune Scottie. Scoate telefonul meu mobil din buzunar, telefonul pe care mi l-a furat ca să-i trimită mesaje prietenei ei. Nici măcar nu-i pasă că n-a ascultat de mine. Nu-i pasă că a zis „și-a băgat degetele" de față cu mine. E ca și cum nici n-aș fi tatăl ei.

Nu recunosc numărul, așa că nu răspund. Îmi place ca oamenii să-mi lase mesaje ca să îi sun eu înapoi, după ce voi fi repetat ceea ce am să le spun.

— Tu nu răspunzi niciodată la telefon, spune Scottie. Dacă cineva are nevoie de ajutor?

— Pot să lase un mesaj și eu îi sun imediat înapoi.

Alex îmi ia telefonul din mână.

— Alo? spune ea.

— Ce naiba…? Eu nu exist, fetelor? Nu vă dați seama că eu sunt cel care conduce aici?

Scottie șoptește:

— Cine e?

— A, nu, spune Alex. Acesta este numărul corect. Sunt asistenta lui… Sharon.

Scottie deschide gura, încântată. Întotdeauna m-a impresionat abilitatea lui Alex de a minți cu atâta ușurință.

— Asta sună foarte bine, spune Alex, după care îmi dă un pumn ușor în braț. Unde? Grozav. Și pentru cât timp? OK. Bine, mulțumesc. Poate c-o să trecem duminică. Mulțumesc

frumos. OK.

Închide telefonul.

— Ei bine?

— Asta a fost o *agentă imobiliară,* tată, de la biroul lui *Brian.* A spus că i-ar face plăcere să-ți arate casa pentru care ai sunat. Bravo, tată. Foarte isteață mișcarea.

— E bună asta, King, spune Sid.

— Și cum rămâne cu Brian? întreb. Mă simt ciudat să vorbesc despre asta de față cu Joanie. Mă așez astfel încât să fiu cu spatele la ea.

— E în Kauai, spune ea.

— Până când?

— Până pe optsprezece.

— Ai cerut un număr la care să-l pot găsi?

— Nu. Ce vrei să-i spui? întreabă Alex și eu mă simt din nou încurcat.

— Despre ce vorbiți voi acolo? se bagă Scottie între noi.

— Crezi că știe despre mama? întreabă Alex.

— Sigur că da, zic. Îmi dă prin minte că varianta cea mai probabilă e că el știe despre starea lui Joanie, dar n-are de unde să știe că astea sunt ultimele săptămâni sau chiar zile pe care le mai are de trăit. Mă întreb ce făceau împreună. Soția mea și Brian. Mă gândesc la ceea ce a spus sau insinuat Kai: că eu am împins-o pe Joanie să aibă o aventură. Că răceala sau detașarea mea au împins-o în brațele lui. Credeam că avem ceva special împreună, că nu simțea nevoia de atâta atenție și îngrijire ca alte femei.

Mă uit la nucile de macadamia și la pozele cu motociclete și bărci pe care le-a lipit Scott pe pereți. Vad gardenii, florile ei preferate, și mai văd și o sticlă de vin.

— Mai mergem pe la casele oamenilor ca să le spunem de petrecere? întreabă Scottie.

Alex ridică din umeri, și eu mă simt prost că am pus-o să inventeze minciunile alea, deși probabil că îi face plăcere.

— Nu, zic. Am terminat cu chestia asta.

— Când e petrecerea? întreabă Scottie.

Scutur cu palma niște nisip de pe tricoul lui Scottie. De

unde o avea hainele astea? Va trebui să-i iau unele noi. Pe spatele tricoului se află imaginea unui elefant, cu picioarele în aer și limba atârnându-i afară din gură ca un tobogan într-un părculeț pentru copii. FĂCUT PRAF, asta scrie pe el. Observ dozele de bere împrăștiate prin deșertul din spatele elefantului.

Când e petrecerea? mă întreb, și-mi dau seama că asta ar fi o modalitate bună de a-i anunța și pe ceilalți oameni de pe listă. Nu-mi pot continua drumul. Îi voi face să vină ei la mine. Va trebui să vorbesc din nou cu doctorul Johnston și să-i spun să amâne. Să aștepte. Vreau să mă asigur că toată lumea are șansa să-și ia la revedere. Vreau să fiu sigur că vor fi acolo toți cei care trebuie să fie.

22.

Aproape toată lumea e aici, cu excepția lui Kent Halford, care e în Sun Valley, și a lui Bobbie și Art, care nu vin niciodată la niciun eveniment și nici măcar nu se sinchisesc să se scuze. I-am pus pe Alex și pe Sid s-o ducă pe Scottie la film.

Soarele stă să apună. Pe masa din sufragerie am așezat platouri cu sushi, fructe și lipii și toată lumea stă în jurul mesei cu paharele cu cocteiluri și bețișoarele în mână. E ca o petrecere și încep să mă simt îngrozitor, pentru că ei nu știu de ce se află aici. Nu-și dau seama că ei sunt cei cărora n-am apucat să le dau vestea.

Mi-am lăsat musafirii să discute și să socializeze unii cu alții pentru o vreme și-acum a sosit momentul potrivit. Sunt pregătit. Mă duc în capul mesei, astfel încât să-i pot vedea pe toți. Îmi dreg vocea. Trebuie să spun ce am de zis, să dau totul afară, după care pot să le explic situația în amănunt.

— Fiți atenți, zic. Știu că ați întrebat cu toții de Joanie în seara asta și eu v-am dat răspunsuri ambigue, dar trebuie să vă spun că Joanie e în comă permanentă. Curând nu va mai primi niciun ajutor artificial. N-o să iasă cu bine din povestea

asta.

Buzz râde de ceva ce i-a spus Connie și Lara le șoptește ceva. Zâmbetul lui Buzz pălește.

— Îmi pare rău că vă anunț așa. Am vrut doar să vă dau vestea pe viu. Sunteți cu toții prietenii noștri dragi, cei mai buni prieteni ai noștri. Apreciez tot ceea ce ați făcut pentru noi.

La naiba. Mă arde pe gât și mi se umezesc ochii, lucruri pe care nu le-am anticipat. Aveam un discurs bun. L-am repetat, și chestia asta nu s-a întâmplat în timp ce-l repetam. Toată lumea se uită la mine, după care femeile încep să se apropie. Le îmbrățișez pe toate pe rând, pe Lara, Kelly, Connie și Meg, inhalându-le parfumul și ascunzându-mi lacrimile în părul lor.

— Ești sigur? mă întreabă Connie. Sigur, sigur?

— Da, zic.

— Putem s-o vedem? întreabă Lara.

— Da, zic. Vă rog să mergeți s-o vedeți. Acum, mâine-dimineață sau oricând puteți. Asta am vrut să vă spun. De-asta sunteți aici.

— Și Kai? întreabă Lara.

— L-am anunțat deja.

Russell și Tom vin la mine. Îmi pare rău pentru Russell, care are un rânjet tâmp pe chip în timp ce dă să mă îmbrățișeze. Aceeași expresie o am și eu când primesc o veste proastă. Nu mă pot abține – rânjesc ca un prost. Russell mă bate pe spate cu putere și bărbia mea i se înfige în umăr.

— Hotărârea asta a fost luată de doi doctori? întreabă Orson. El lucrează ca avocat al reclamanților și are o grămadă de cliente pe care le numește Cercul Celor Care Intentează Procese. Pentru că e nevoie de diagnosticele a doi doctori.

Mă uit lung la el.

— Evident, spune el. Doar știi ceea ce faci.

— Cât mai are? întreabă Kelly. Ce se va întâmpla acum?

— Nu mai are mult, zic. Asta e tot ce știu. Și ar fi grozav dacă v-ați duce cu toții s-o vedeți în zilele următoare, astfel încât fetele să aibă timp să stea singure cu ea. Adică, dacă vreți să vă duceți la ea. Nu trebuie neapărat.

Noul iubit al lui Kelly pare ușurat. Îl văd cum încearcă să ascundă faptul că mestecă ceva. Fiul lui Kent Halford, Kent Jr., nici măcar nu încearcă să-și ascundă apetitul. Întinde brânza brie pe un biscuit pe care și-l îndeasă în gură. Îmi place că mănâncă, că face ceea ce vrea, deși bănuiesc că întotdeauna a făcut ce-a vrut. Mi-l amintesc de pe vremea când locuia lângă noi; odată ne-a furat tractorul noaptea și s-a dus cu el până la punctul de observație de pe autostrada H3, ca să se vadă cu prietenii lui. L-a adus înapoi beat fiind și eu chiar l-am găsit în curtea noastră din față, făcând cercuri pe iarbă cu tractorul. Mă duc la el și întind și eu niște brânză pe un biscuit. Știu că bunicul lui a murit cu puțin timp în urmă și că ținea foarte mult la el. Bănuiesc că moartea bunicului lui îi va da lui Kent o scuză fie ca s-o dea în bară rău de tot, fie ca să se pună ca lumea pe picioare.

— Ce situație de rahat.

— Știu, zic.

— Chiar îmi place de doamna King. Se poartă întotdeauna foarte frumos cu mine.

— Te place, zic.

Cade pe gânduri. E un tip mult mai bun decât tatăl lui. Îmi place felul în care pare să lupte din răsputeri ca să se descurce cu toate lucrurile pe care le-a moștenit de la familia lui.

— Am furat bere din frigiderul vostru din curte, spune el. De foarte multe ori.

— Știu, zic.

Buzz vine la noi și dă din cap.

— Nu pot să cred că se întâmplă chestia asta. Nenorocitul ăla de Troy.

— Nu-i spune așa.

Mă uit în jur la musafirii mei, la Connie și la Kelly, care s-au strâns una lângă cealaltă ca să vorbească despre Joanie, ca să vorbească despre mine. La iubitul lui Kelly și la noul soț al lui Meg, Kula, care s-au așezat împreună pe peluză, cu paharele cu cocteiluri în mâini, privind muntele, neștiind ce altceva să facă. Russell stă pe brațul unui scaun, aproape de bar. Meg: cine știe la ce se gândește în timp ce strânge ceștile

și farfuriile goale. Ea și cu Joanie par întotdeauna să se irite una pe cealaltă; se ceartă adesea, fără ocol, ca un fel de dovadă a legăturii strânse dintre ele. Orson pare să-i țină o predică Larei, înșirându-i poate toate lucrurile care trebuie învinuite: spitalul Queen, barca lungă și subțire, Howard Aaron, proprietarul ambarcațiunii, Troy Cook, motorul, cârma, apele zbuciumate din larg, pasiunea pentru întreceri și pentru viteză.

Lara vine la mine.

— Și Shelley? întreabă ea.

— I-am spus. Le-am spus tuturor celor care trebuie să știe. L-am sunat și pe Troy.

— Lipsește cineva, spune Meg.

Se duce la Kent și îi ia bucata de sushi din mână, aruncându-i o privire urâtă.

— Haide, mamă, ce naiba. Îmi place sushi.

— Lasă-l să mănânce sushi, Meg.

Musafirii se uită la mine, așteptând să le spun mai multe, așa cum ar și trebui.

— Trebuie să plec de-aici, zic, astfel încât doar Buzz și Kent să mă poată auzi.

— Du-te, spune Buzz. Mă ocup eu. Înțelegem cu toții. Nici nu mai trebuie să zici altceva.

Mă uit la brânză, la biscuiți, la icrele mici și roșii din sushi.

— Îmi pare rău, băieți, zic. Știu că vreți să vă mai spun și alte lucruri, să vă explic. Vedeți voi, ea are un testament biologic. De-asta.

— Încetați, spune Lara, astfel încât toată lumea s-o poată auzi. Nu trebuie să mai spui nimic. A trecut ceva vreme, Matt. Eram pregătiți și înțelegem. Suntem aici pentru tine și suntem de partea ta.

Lara și cu Joanie fac parte din grupul de dansatoare de Hula Hoop. Ultima dată când am văzut-o pe Lara, era la mine în sufragerie, exersând cu celelalte femei, desculțe pe covor, și desenând cu brațele cercuri mari în aer, în timp ce privirile lor le urmăreau mâinile ca și cum ar fi vrut să spună: *Uită-te la toată bogăția asta. Ce loc frumos.* Simt că încep iar să plâng și

iau o înghițitură din Coca-Cola lui Kent, care are un gust puternic de rom. Se uită la mine alarmat și eu îl bat pe spate.

— Băiete, zic, asta chiar că e ceva.

Romul mi se duce de minune pe gât. Buzz e foarte aproape de mine, e ca și cum ar fi de la Poliția Secretă.

— Ar trebui să plecați, zic. Dacă ați putea să dați semnalul de plecare și pentru ceilalți…

Buzz bate din palme.

— OK, fiți atenți aici cu toții. Ar trebui să-i lăsăm pe Matt și pe ai lui singuri acum.

Simt cum mă înroșesc la față.

— Nu vă grăbiți, zic, dar ei au înțeles aluzia și faptul că sunt rugați să plece.

Bărbații vin la mine primii, strângându-mi mâna și făcându-mă să mă simt ca un naș mafiot, cum stau așa, cu Buzz lângă mine, care supraveghează despărțirile. Apoi vin femeile, îmbrățișându-mă atât de strâns, încât mă doare puțin.

— Mai e cineva pe care am putea să-l anunțăm? spune Meg. Nu ne-a scăpat nimeni? Aș fi cătrănită rău dacă am lăsa pe cineva pe dinafară.

Kent își termină băutura.

— Mamă, dacă ne mai amintim de cineva, o să-i spunem. Mă îmbrățișează, după care o ia pe mama lui de mână și o conduce spre ieșire.

— Te iubim, Matt, o aud spunând.

Îi mulțumesc lui Buzz, care uită pe moment că și el trebuie să plece.

— O să mă întind puțin, zic. Ținem legătura.

Mă întorc și plec, concentrându-mă asupra potecii netede de piatră, încercând să ajung la un pat sau la o canapea unde să mă pot odihni. Sunt mulțumit că am procedat astfel, deși a fost greu. Joanie ar fi vrut asta. Îmi aduc aminte de lucrurile pe care i le-a cumpărat tatăl ei – vinul, pozele, bomboanele de ciocolată, simboluri ale dorinței ei – și, când ajung în casă, mă trezesc gândindu-mă la lucrurile pe care i le pot aduce eu, la simbolurile și la amintirile pe care și le-ar dori de la mine, și îmi vine un gând pe care mi-aș fi dorit să nu-l fi avut. Mă

gândesc la urma pe care am lăsat-o mergând din casă în casă și la oamenii pe care i-am adunat ca să-și ia la revedere de la ea.

Dar el? Nu m-am gândit nicio clipă că el ar putea fi cel care o cunoaște cel mai bine și o iubește cel mai mult. Nu m-am gândit deloc că asta este ceea ce-și dorește ea cel mai mult. El nu știe ce se întâmplă și nu e drept. Dacă îmi las emoțiile deoparte, îmi dau seama de durerea pe care faptul că el nu știe cum stau lucrurile o poate aduce cu sine – lui, ei, și poate că, la urma urmei, și mie. Acum știu cine lipsește și ce trebuie să fac. Trebuie să-i spun să se întoarcă din Kauai ca să-și ia la revedere de la Joanie. Trebuie să-l trec în cărțile mele. Trebuie să-l aduc acasă pentru ea.

23.

Copiii au văzut un film despre doi băieți drogați cărora li se face poftă de hamburgeri. Încerc s-o ascult pe Alex, care-mi explică de ce filmul era despre mult mai multe lucruri decât pofta lor pentru hamburgeri. Îi spun că sunt sigur că așa era.

— Crezi că merită o șansă să-și ia la revedere? o întreb pe Alex.

Stă în ușa camerei mele, ceea ce înseamnă că e bine-dispusă. Uneori, când venea acasă după o seară în oraș cu prietenii, rămânea în ușa dormitorului nostru și ne povestea cum își petrecuse seara, în timp Joanie și cu mine stăteam în pat. Ne făcea să râdem, pe mine și pe mama ei, și asta o determina să rămână acolo și mai mult timp, încercând să ne prelungească amuzamentul. Îmi place când stă în cadrul ușii mele.

— Vorbești despre *el*? Vrei să-i spui *lui* să-și ia la revedere?

— Da, zic. Vorbesc despre Brian.

— Nu, spune Alex. Asta e nebunie curată.

— Chiar așa?

Se uită la dictafonul pe care-l țin în mână.

— Înregistrezi discuția asta?

— Nu, Alex, făceam rezumatul unei depoziții.

— Cum de poți lucra?

— Tu cum de poți să te duci la film? Cum poți să chemi un prieten să doarmă la tine acasă?

Își ferește privirea. Jumătate din cameră este luminată de lampa din camera mea. Cealaltă jumătate e în întuneric, cu conturul ascuțit al muntelui încadrat de fereastra care se întinde de-a lungul camerei. Imaginea asta îmi amintește mereu de o fotografie panoramică.

— O să-i spui să se întoarcă să-și ia rămas-bun? întreabă ea.

— Da. Deși simt că ar trebui să-i spun măcar un „Du-te dracului" înainte de tot discursul ăla de bun samaritean.

— Ești un om mai bun decât mine, spune Alex.

— Nu, nu sunt.

Dă din cap și eu simt că mă adresez unei persoane mult mai mature de fapt.

— Aș vrea să mergi cu mine în Kauai, zic. Și să vină și Scottie. Cred că i-ar face bine să stea o zi departe de spital. Putem pleca de dimineață, îl găsim și ne întoarcem mâine-seară. Dacă ne mai ia o zi în plus nu e nimic, dar n-o să stăm mai mult de două nopți. Ăsta este termenul nostru limită. Dacă nu-l găsim, cel puțin știm că am încercat.

— Și asta o să te facă să te simți mai bine?

— E pentru ea, zic. Nu pentru el sau pentru mine.

— Și dacă va fi distrus? Dacă o ia razna?

— În cazul ăsta o să mă ocup eu de el. (Mi-l imaginez pe Brian Speer plângându-mi pe umăr. Mi-l imaginez pe el și pe fiicele mele la căpătâiul lui Joanie, iubitul ei și suspinele lui zgomotoase făcându-ne de râs.) Ca să știi, și eu sunt mânios. Nu sunt bărbatul ăsta pur și nobil care par să fiu. Vreau să fac asta pentru el, dar vreau să văd și cine e. Vreau să-l întreb câteva lucruri.

— Atunci sună-l. Spune-le celor de la biroul lui că e o urgență. O să-l pună să te sune.

— Vreau să-i vorbesc în persoană. Nu am anunțat pe nimeni la telefon și nu vreau să încep acum.

— Lui Troy i-ai zis la telefon.

— Troy nu se pune. Trebuie să fac asta. La telefon poate să se eschiveze. Dacă îl văd în carne și oase, nu va avea unde să fugă.

Ne uităm unul în ochii celuilalt și fiecare își ferește privirea. Nu a trecut dincolo de pragul camerei mele. Nu face asta niciodată când stă de vorbă cu mine din cadrul ușii.

— Aveați probleme? mă întreabă Alex. De-asta te-a înșelat?

— Nu am crezut că aveam probleme, zic. Vreau să spun că lucrurile erau la fel ca întotdeauna.

Asta era și problema: căsnicia noastră se derula la fel ca întotdeauna. Joanie avea nevoie de povârnișuri. Avea nevoie de teren accidentat. E amuzant cum mă pot pierde acum în gândurile despre ea, în timp ce atunci când se afla în fața mea nu prea mă gândeam la ea.

— N-am fost cel mai bun soț, zic.

Alex se uită pe fereastră ca să-mi evite confesiunea.

— Dacă plecăm în călătoria asta, ce-o să-i spunem lui Scottie?

— O să creadă că mergem într-o excursie. Vreau s-o duc departe de aici.

— Ai mai zis asta, spune Alex. Și eu de ce să merg?

— Tu ești singura persoană pe care mă pot baza, zic. Și vreau să mergem cu toții. Ne va face bine.

— A, deci acum am reintrat în cărți, nu?

— Alex! În clipa de față ceea ce se întâmplă e mai important decât tine. Îmi pare rău că ai avut o copilărie nefericită.

Îmi aruncă o privire urâtă, în felul ăla al ei și al lui Joanie, care mă face să mă simt lipsit de orice valoare și urât mirositor.

— Deci o să-i spunem lui Scottie că plecăm în vacanță în timp ce mama e în spital?

— O să lipsim o zi sau două, zic. Scottie a tot venit la spital, în fiecare zi de aproape o lună. Are nevoie de o pauză. Toate astea nu-i fac bine. Aș vrea să-i răspunzi la orice întrebare ar putea pune. Ești modelul ei. O să creadă orice i-ai

spune.

Sper ca rolul de lider și o misiune precisă s-o determine pe Alex să se comporte ca un adult și să se poarte bine cu Scottie.

— Poți să faci asta?

Ridică din umeri.

— Dacă nu faci față, dă-mi de știre. O să te ajut. Sunt aici pentru tine.

Alex râde. Mă întreb dacă există părinți care le pot spune copiilor lor lucruri precum „Te iubesc” sau „Sunt aici pentru tine” fără să li se râdă în față. Trebuie să recunosc că situația nu e prea confortabilă. În general, pentru mine afecțiunea e ceva neplăcut.

— Și dacă mama nu mai rezistă două zile?

— O să reziste, zic. O să-i spun ce facem.

Alex nu pare să se simtă în largul ei la gândul ăsta: că ceea ce-i voi spune mamei ei o va face să vrea să trăiască.

— Îl iau pe Sid cu mine, spune ea. Dacă nu merge și el, nu vin.

Sunt gata să protestez, dar îi văd privirea și știu că și asta este o luptă pe care o voi pierde. Ceva la tipul ăsta îi e de ajutor. Și Scottie pare să-l placă. Îi poate ține mintea ocupată. Și asta poate funcționa în favoarea mea.

— Bine, zic. Am bătut palma.

O sun pe agenta imobiliară cu care a vorbit Alex și ea nu știe sau nu vrea să-mi spună unde e Brian, dar ceea ce-mi zice totuși e că el se află în Hanalei. Printez o listă cu hoteluri din Hanalei și sun la toate, dar fără succes. Fac o rezervare pentru două camere la hotelul Princeville; sunt surprins că el nu s-a cazat acolo. Ori stă într-un hotel de categoria a doua care nu apare pe listă, ori a închiriat o casă, ori nu s-a cazat nicăieri. Nu știu ce să fac. Trebuie găsit, dar sunt sigur că putem merge direct acolo și că vom da cumva de el. Chestia asta se întâmplă mereu în insule, în special în minusculul orășel numit Hanalei.

Mă gândesc la celelalte lucruri de care trebuie să mă ocup înainte de a pleca. Trebuie să termin moțiunea asta și să rog pe cineva să-mi țină locul pentru o depoziție. Trebuie să le

conving pe fiicele mele să ne unim forțele. Trebuie să-l conving pe Sid să se ducă acasă la el. Trebuie să fiu alături de soția mea și s-o iert. Trebuie să fiu în stare să mă uit la ea fără să mă gândesc la el.

Trebuie să vorbesc cu doctorul lui Joanie. Îl sun pe Sam la spital și, pentru că nu-l găsesc acolo, îl sun acasă.

— Nu, spune el. Nu mai pot amâna mult.

— Îmi mai trebuie câteva zile, zic. Încă o zi. Trebuie să mă duc în Kauai ca să aduc pe cineva.

Îmi spune că trebuie să respecte testamentul, acum că s-a stabilit oficial că Joanie e în comă permanentă. Trebuie să se întâmple mâine.

— Dar e în regulă, spune el. Poți să te duci. Ai timp. Îmi fac bagajele, sperând că nu se înșală.

Partea a treia

OFRANDA

24.

E o dimineață frumoasă.

Arunc o privire în șifonier, în partea cu lucrurile lui Joanie, și-i ating hainele. Apoi închid ochii și îmi fac loc între ele, lăsând bluzele și rochiile să cadă peste mine. Astăzi o deconectează de la aparatul de ventilație artificială, rezerva ei va fi golită de toate lucrurile care o mențin în viață, iar familia noastră o va lăsa să se descurce singură. Nu-mi place asta, dar e ceva ce trebuie făcut și, după cum spune doctorul, ceva ce poate fi făcut. El spune că asta le va face bine fetelor, așa că îmi îngădui să mă gândesc cu nerăbdare la călătorie. Poate că ne putem folosi de timpul ăsta cât suntem plecați ca să creăm ceva special, ceva ce va echivala cu recunoașterea faptului că de-acum încolo vom fi doar noi trei. Vreau ca experiența asta să ne reușească.

Închid șifonierul și le văd pe fete intrând încet în dormitor.

— Suntem gata, spune Scottie.

— Atunci hai să mergem, zic, îndreptându-mă spre hol.

Fetele nu se clintesc.

Îmi dau seama că cercetează cu privirea camera mea, camera mamei lor. Se uită la locul în care mama lor obișnuia să doarmă.

Mă duc la măsuța de toaletă și mă prefac că mai adun niște lucruri, astfel încât fetele să mai poată zăbovi puțin. Păsările fac un vacarm de nedescris. Mă uit prin fereastră la banianul din curte și văd cum se bat pe locurile cele mai bune. O tot împing pe una dintre ele, care după aceea zboară înapoi în același loc. Soarele strălucește cu putere peste Ko'olaus și

câțiva nori se apropie plutind dinspre Waimanalo, păstrând căldura captivă în valea noastră.

— Când o să ne vinzi pământul, putem să cumpărăm proprietatea lui Doris Duke, iar eu să-mi angajez propriul meu servitor samoan? întreabă Scottie.

— Nu, zic.

— Pot să iau eu diamantele mamei? mă întreabă ea.

Mă întorc să mă uit la Scottie, care s-a așezat pe pat și cotrobăie prin sertarele noptierei lui Joanie. Scoate o poză, ceea ce mă face să mă simt de parcă aș asista la o scenă de la locul crimei.

— Nu, nu poți să iei tu diamantele ei, spune Alex.

— De ce? întreabă Scottie.

— Pentru că ești un vierme mic și egoist și diamantele ar face implozie în secunda în care ar atinge pielea ta urâtă.

— Alex!

— Păi, ce întrebare a dracului de sinistră! Și nu-mi pasă că n-are decât zece ani. Eu am băut prima mea bere la zece ani. Trebuie să se maturizeze. Și să nu mai facă poze întruna. De ce înregistrezi tot ce facem? E chestia asta un lucru de care să vrei să-ți aduci aminte?

— Da, spune Scottie. Când o să se întoarcă mama, o s-o întreb pe ea direct.

Așază aparatul foto și poza pe măsuța de toaletă, după care închide sertarul mamei ei. Perle false și perle adevărate. Diamante false și diamante adevărate. Coliere amestecate sclipesc în poză.

— Hai să mergem, zic. O să fim contra cronometru în următoarele câteva zile. N-avem timp de-așa ceva.

— De ce suntem contra cronometru? întreabă Scottie.

Îi ignor întrebarea și o iau repede pe hol înspre garaj. Fetele mă urmează, ciondănindu-se.

— Vezi că eu pe Xbox împușc târfele profesioniste, așa că ai grijă ce zici, spune Scottie.

— Acum, serios, spune Alex. Ești dusă rău cu capul. Ia niște Ritalin.

— Ia tu niște medicamente pentru acnee, spune Scottie. Ai

în bărbie un vulcan pe cale să erupă precum Mauna Kea.

— Mauna Kea e un vulcan inactiv, tâmpito.

— Inactiv e fundu' tău.

— Habar n-ai ce vorbești acolo, Scottie.

— De unde știi tu?

— Tăceți din gură! țip eu, ceea ce mă face să mă simt de parc-aș fi socru-meu.

Pun lucrurile în portbagaj, furios, dar gândindu-mă în același timp ce să fac cu diamantele, bijuteriile și hainele lui Joanie. Bineînțeles că Scottie poate să aibă diamantele ei. Îmi dau seama că e un detaliu practic și, cu toate astea, nu pot să recunosc de față cu Scottie că e în regulă să întrebe așa ceva.

— Unde e Sid? întreb. De ce e mereu nevoie să întreb unde e idiotul ăla?

— Nu-i zice așa, spune Scottie.

Sid iese din casă pe ușa din spate.

— Ai încuiat-o? zic.

Se duce înapoi și eu mă uit după el ca să mă asigur că blochează încuietoarea ușii.

— Stau eu în față, țipă Scottie, dar Alex deschide portiera din dreapta și intră în mașină. Scottie aproape că face o criză, așa că o forțez pe Alex să se urce în spate. Înainte ca Scottie să intre în mașină, îi zic lui Alex:

— N-am vorbit noi doi că o să-mi dai o mână de ajutor cu ea? Te porți ca o afurisită. Haide. Intră-n joc.

Mă așez la volan, uitându-mă fără chef la lucrurile din garaj. Vor fi atâtea de aruncat, de revendicat, atâtea care vor isca certuri.

Sid se urcă în spate. Miroase a țigări și a marijuana proaspătă atât de tare, încât aproape că mă simt amețit. Scottie se înfige în scaunul din față și-și pune centura.

— Dă-i drumul, spune ea și, deși am îndoieli față de toată povestea asta și sunt pe punctul să-mi sară țandăra sau să încep să mă lamentez, pornesc. O să fac ocolul ăsta ciudat și-o să sper că lucrurile vor ieși cum nu se poate mai bine.

25.

Rândul la controlul de securitate este mai lung decât ar trebui. Și totuși, majoritatea oamenilor care stau la coadă par mulțumiți, ceea ce este enervant. Nu e nimic mai rău decât să fii furios și să vezi în jurul tău chipuri calme. Agenții de pază verifică gențile tuturor, chiar dacă e doar un zbor de pe o insulă pe alta.

— Jur că fac chestia asta numai ca să dea impresia de pază adevărată, ceea ce nu e tocmai de dorit, spune Alex.

Mulțumesc lui Dumnezeu că fiica mea nu e un om fericit. Ne uităm cum un bărbat scotocește prin geanta unei femei din fața noastră. Părul ei e țepos și alb și spatele îi e rotunjit de o cocoașă de mărimea unei căști de protecție. Bărbatul scutură un pachet, după care îl pune la loc în geanta ei. *Putea să fie o grenadă,* vreau să-i zic. *Dacă tot e să controlezi, atunci fă-o ca lumea.*

Patru băieți aflați chiar în fața noastră sunt întrebați unde li se află pantofii.

— Știam că trebuie să ni-i scoatem, spune unul dintre ei. Așa că nu i-am mai pus.

— Nu *ni* i-am mai pus, spune Scottie. Băieții se întorc să se uite la ea. Au cu toții coliere cu colți de rechin la gât și abdomenele le sunt robuste și tari. Unul duce o ukulele în brațe și are un tatuaj tribal încolăcit în jurul piciorului drept. Altul poartă un maiou care-i lasă descoperită toată partea laterală a trunchiului, un sfârc negru și un smoc viguros de păr de la subraț. Mă uit la Scottie, făcându-mă că n-o cunosc.

— Vă trebuie pantofi, le spune agenta de pază.

— De ce? spune cel mai scund dintre băieți. Agenta de pază scoate un pește din frigiderul lui portabil. E negru și are buzele groase întredeschise și un ochi gelatinos larg deschis. Pare îngrozit. Femeia ridică peștele de coadă și cei trei băieți o privesc mândri.

— Ce scârbos, zice Scottie.

Alex o ia pe Scottie de mânecă, o trage în spate și-i spune

ceva.

— Mișto pradă, spune Sid și cei trei dau din cap aprobator. Un alt agent de pază vine la masă și îmi face semn să înaintez. N-am prea multe în bagajul de mână, doar portofelul și niște documente într-un dosar. Se uită la lucrurile de deasupra, după care se întoarce spre fete și eu fac tot posibilul să mă abțin. *Dacă aveam o bombă*, vreau să-i zic, *nu crezi c-aș fi ascuns-o mai bine*? El nu dă atenție genții lui Scottie, în schimb controlează bagajul lui Alex cu mai multă conștiinciozitate decât făcuse cu al meu. Scoate din el un pachet de Marlboro roșu.

Scottie scoate un sunet de uimire și se uită la mine, cu ochii larg deschiși ca ai peștelui.

— O să-i dai una la fund?

Agentul de pază se uită la mine și ezită, după care îmi înmânează țigările.

Le dau înapoi.

— E adultă, îi zic, ca s-audă Scottie. Hotărăște singură.

Scottie urmărește cu un soi de evlavie cum țigările sunt puse la loc în geanta surorii ei și, în timp ce ne îndreptăm spre poarta de îmbarcare, simt că ceva s-a schimbat. Alex merge în pas cu mine, iar Scottie o urmează, fără să spună un cuvânt.

— Alea erau țigările tale? îl întreabă Scottie pe Sid.

— Nu, spune el. Se bate peste buzunar. Ale mele sunt aici.

Ea se uită la mine, aproape mânioasă că nu o cert pe sora ei.

— Las-o baltă, Scottie, spune Alex.

•

În timpul zborului, Scottie tace și Alex citește reviste despre actrițe periculos de slabe. Scottie scrie ceva într-un caiet. Sunt așezate de-o parte și de alta a mea, ca niște aripi. Sid stă pe locul de peste culoar de noi. Mă uit la el și îl văd studiind instrucțiunile de siguranță de pe cartonul laminat, cu mare concentrare. Stewardesa ne oferă cutii cu suc de guava. Băieții desculți au reușit în mod miraculos să se urce în avion; îl aud pe unul dintre ei cântând la ukulele. Mintea îmi e golită. Simt că am nevoie de un plan de acțiune, dar nu am în cap nimic

altceva decât: *Găsește-l.*

Scottie își notează ceva în caiet, hotărâtă.

Alex se uită pe geam, cu o expresie învinsă. Îi dau un cot.

— Și dacă doctorul se înșală? întreabă ea. Dacă e totuși bine și o să se trezească?

— Chiar și-așa, zic, va fi… încerc să găsesc cuvântul potrivit. Nu va mai fi aceeași.

— Știu, spune Alex. Am înțeles asta.

Mă uit pe geam la Insula Kauai, la stâncile ei abrupte și la coastele ascuțite. De obicei sunt nerăbdător să vin aici. Sunt străzi cu două benzi și poduri cu una singură și mai sunt și plaje lungi și pustii. Totul se mișcă într-un ritm lent și leneș și eu sper să pot intra în atmosfera relaxată a insulei. Mă întreb ce face el acum. Dacă așteaptă să traverseze vreun pod, dacă e în sala de conferințe a unui hotel, la un prânz de afaceri sau dacă se relaxează pe vreo plajă. Mă întreb dacă știe cum arăt, dacă a intrat vreodată în dormitorul meu și mi-a văzut pozele de pe măsuța de toaletă.

În timp ce coborâm, arunc o privire spre hârtia lui Scottie ca să văd cu ce s-a ocupat atât de absorbită până acum. Citesc: *N-o să râd de hawaiienii grași. N-o să râd de hawaiienii grași.* Promisiunea asta umple toată pagina. Mă uit la Alex și-i fac semn înspre Scottie.

— Ce? spune Alex. M-am ocupat de ea.

•

Scottie și Sid se uită după bagajele noastre și eu o întreb pe Alex ce crede sora ei că facem noi în Kauai.

— I-am zis că suntem în căutarea unui prieten al mamei.

Mă uit în jur prin aeroport. Mă tot gândesc că o să-l zăresc pe Brian, sau cel puțin vreo figură cunoscută. E greu să mergi undeva prin insulele astea fără să dai peste cineva cunoscut; nu te poți rătăci pe o insulă. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să ne mutăm în altă parte, mai la deal sau în Arkansas, sau în vreun loc ridicol.

Bineînțeles că aud pe cineva spunând:

— He-hei, Matt King, frățioare!

Mă fac mic, recunoscând vocea unuia dintre verii mei. Nu

știu care dintre ei este. Nu le știu nici măcar numele tuturor – arată cu toții la fel, asemenea cailor roibi. Mă întorc să dau ochii cu Ralph, poreclit „Boom” – Dumnezeu știe ce-o mai fi vrând să însemne și asta. Toți verii mei au porecle cu origini misterioase, care implică o semnificație grosolană sau nautică. Ralph poartă haine aproape identice cu ale mele: pantaloni până la genunchi și un tricou Reyn’s Spooner, papuci de cauciuc și o geantă diplomat, aceasta din urmă fiind dovada faptului că are niște responsabilități pe lumea asta. Nu știu cu ce se ocupă. Nu știu cu ce se ocupă niciunul dintre ei. Spre meritul lor, verii mei nu sunt nici lacomi, nici de prost gust și nici ostentativi. Singurul lor scop în viață este să se distreze. Se plimbă cu jet-skiurile, cu motocicletele, fac surfing, canotaj, aleargă la cursele de triatlon și închiriază insule în Tahiti. Într-adevăr, unii dintre cei mai influenți oameni din Hawaii arată ca niște vagabonzi sau ca niște cascadori. Mă gândesc la evoluția dinastiei noastre. Strămoșii noștri misionari au venit în insule și le-au spus băștinașilor să-și pună niște haine pe ei, să muncească din greu și să nu mai danseze Hula. Pe parcurs, au încheiat câteva afaceri, au cumpărat câte o insulă pentru vreo zece miare bucata sau s-au căsătorit cu o prințesă și-au moștenit pământul ei, și-acum descendenții lor nu mai trebuie să muncească. S-au dezbrăcat în pantaloni scurți pentru alergat sau în bikini, joacă volei pe plajă și s-au apucat să ia lecții de Hula.

Ralph mă bate cu palma pe spate. Zâmbește și dă din cap de mai multe ori. Se uită la Alex și știu că i-a uitat numele. Ea se desprinde de noi și se duce la Sid. Aproape că mă țin după ea, astfel încât să nu rămân singur cu Ralph.

— Ești bronzat bine, zic.

El zâmbește în continuare și spune:

— Așa e.

Știu că bronzul lui e din cutie.

— Ai venit să vorbești cu unii dintre verii noștri? mă întreabă. Să te asiguri că sunt mulțumiți de alegerea ta?

— Nu, zic. Ca să fiu cinstit, vreau să iau o hotărâre fără să fiu influențat de majoritate.

— Aha, spune el și pare oarecum încurcat. Ce mai face Joanie?

— La fel, zic.

— E o femeie puternică, spune Ralph.

— Da, zic. E puternică.

Ne facem amândoi că ne uităm la bagajele de pe bandă.

— Am văzut-o acum câteva luni, spune el. Chiar înainte de… Arăta bine. (Se uită în depărtare. Mă bate pe spate.) O să fie bine.

— Știu, zic, vrând să scap de conversația asta, dar apoi întrevăd o posibilitate. Hei, ești cu mașina?

— Aha, spune el. Vrei să vă duc undeva? La Princeville?

— Ar fi grozav.

Văd pe Sid venind cu toate bagajele noastre. Are ochii injectați. Iarba l-a amuțit. Ar trebui să-i zic vreo două pentru că a fumat iarbă la mine în casă? Oare și Alex fumează? Sau s-o las baltă? Să las lucrurile în voia lor și să nu-mi pese. Să renunț la tot. Ce ușor ar fi.

— Ești bine? îl întreb pe Sid.

— Ce?

— Te-am întrebat dacă te simți bine.

— Îhî, spune Sid. Mă gândeam doar la niște chestii.

Ralph ne conduce în parcare. Îmi impun să-mi relaxez umerii și inspir adânc. Îmi privesc familia cum merge în fața mea. Din spate, arată așa cum trebuie. Arată bine.

Ralph are un Jeep Wrangler, care o entuziasmează pe Scottie și, până la un punct, chiar și pe Alex. Lui Sid i se ridică părul în cap, ceea ce-l face să arate ca și cum ar fi electrocutat. E cea mai inconfortabilă mașină în care m-am urcat vreodată. Chiar și în timp ce rulăm pe drumurile netede și plate, mă simt de parcă n-avem niciun control asupra ei.

— Sunt moartă de foame, strigă Scottie de pe bancheta din spate, după care aud un „Au!” și mă întreb dacă nu cumva Alex i-a dat o palmă. Nu vreau să știu.

— Am observat că porți un tricou cu o Ducati pe el. Ralph se uită la Alex în oglinda retrovizoare. Știi să conduci motocicleta?

— Da, spune Alex. M-a învățat mama.

— Ce zici? urlă el ca să acopere zgomotul făcut de vânt.

— Da! țipă și Alex.

— Te-a învățat mama ta? Sau tipul ăsta?

Îmi dă una în braț și eu mă uit la locul unde m-a atins pumnul lui.

— Mama, spune Alex.

Joanie conducea o Ducati. Mă surprinde că Alex poartă bluza asta.

— Unde ai văzut-o pe Joanie? îl întreb pe Ralph. Ar fi așa de jenant dacă toată lumea ar ști despre iubitul ei, mai puțin eu. Iubitul ei. Isuse.

— M-am întâlnit cu ea la ultima întrunire a acționarilor, spune Ralph.

— Joanie era acolo?

— Aha. Nu-ți aduci aminte?

— A, da, zic, fără să am vreo idee despre ce vorbește. Îmi aduc aminte.

Mi-o imaginez sărind într-un avion, ducându-se la întrunirea acționarilor și-apoi întorcându-se la timp ca s-o ia pe Scottie de la școală. N-are nicio noimă.

— Ești norocos că ai pe cineva care să-ți pledeze cauza cu-atâta entuziasm.

— Așa e, zic.

— Mi-e foame! țipă Scottie din nou.

Ralph virează brusc și iese din șoseaua principală, înspre Kapaa, după care intră în parcarea pieței de pește. Pietrișul scrâșnește zgomotos sub cauciucuri și, când oprește mașina, ne aruncă pe toți înainte. Îi dau lui Alex bani cu care să cumpere niște mâncare la pachet ca să-i țină de foame până ajungem. Sid se dă jos din mașină și Scottie îl urmează. Își ridică brațele deasupra capului și se apleacă la dreapta, și Scottie se uită la abdomenul lui.

Când o pornesc spre magazin, îl întreb pe Ralph:

— Și ce-a zis la întrunire?

— Aaa, spunea că ar fi ridicol să nu acceptăm oferta lui Holitzer. Că el avea un plan serios care urma să le ofere o

groază de oportunități locuitorilor din Kauai și-așa mai departe. Și, în calitate de cel mai mare acționar și de ultim descendent direct, tu ai aprecia sprijinul tuturor, pentru că asta urma să se întâmple cu sau fără consimțământul nostru. Asta a zis. I-a cam enervat pe oameni. Dar despre Holitzer nu știu ce să zic. Nu e el cel care oferă cel mai mult? Nu vrem să acceptăm oferta cea mai mare? Nu așa ar fi firesc?

— Îi plăcea planul lui. Mă uit la Ralph, sperând să-mi dea mai multe indicii. Îi plăcea că el voia să închirieze niște pământ organizațiilor pentru conservarea resurselor naturale. Și restul de pământ o să-l vândă și-o să-l împartă în loturi, nu?

— Și-l va transforma în altceva atunci când expiră contractul de închiriere.

— Desigur, zic.

Acțiunile ei nu au nicio noimă. Toate planurile cumpărătorilor sunt mai mult sau mai puțin la fel. Toți vor veni cu noi planuri de afaceri, vor exploata terenurile, vor construi case, după care vor vinde și terenurile, și casele. De ce să se ducă la întrunire fără știrea mea? De ce să le forțeze mâna verilor mei?

— Eu vreau să lucrez cu voi, Ralph. Știi asta, nu? Știu că votul meu atârnă greu, dar nu mă aflu aici ca să-i înfurii pe oameni.

— Mergem direct la Princeville, spune Ralph.

— Foarte bine, zic eu, gândindu-mă că e ca un copil mare.

— Ba bine că nu!

Dau din cap aprobator, neștiind prea bine ce aș putea răspunde, dar apoi îmi dau seama că el vorbește în casca din ureche și mă simt îngrozitor de caraghios. Fetele ies din magazin cu niște cutii de carton cu mâncare și furculițe de plastic. Sid are în mâini câteva batoane de ciocolată și vreo cinci pungi de chipsuri. Ne continuăm drumul, trecând pe lângă casele câtorva dintre strămoșii mei, transformate acum în muzee. Le arăt fetelor. Le-au mai văzut și altădată, dar se uită totuși. Ralph încetinește în timp ce trecem prin dreptul domeniului, al grădinilor tropicale și al turiștilor din caleștile trase de caii rasa Clydesdale.

— Înainte, aici era o plantație de trestie de zahăr, spune Scottie.

— Așa e, zic.

Mă uit la casă, gândindu-mă că e ciudat că vechii locuitori ai insulei au influențat într-un anume fel viețile unor oameni pe care nu i-au întâlnit sau la care nu s-au gândit niciodată. Influențez oare și eu viețile câtorva oameni care nu s-au născut încă?

— Mi-aș dori să trăim în vremurile de odinioară, spune Scottie.

— Trăim, spune Alex. O să trăim.

Asta o face pe Scottie să tacă. Mă gândesc la ce-ar putea să-i treacă prin minte. Sid a luat toate pungile de chipsuri la rând. Fiecare pungă stă deschisă în poala lui. N-a spus un cuvânt tot drumul. Tot aștept să mai vină cu vreo cugetare idioată de-a lui, dar fără succes.

Începem să coborâm pe drumul înspre Hanalei.

— Uitați-vă, le spun fetelor. Uitați-vă acolo.

Dedesubt, plantația de *táro*[19] se încălzește la soare. Îmi închipui că valea nu arată mult diferit față de acum o sută de ani. Oceanul care se întinde dincolo de ea e de un albastru-închis și, pe măsură ce ne apropiem de poalele dealului, fâșia de plajă se întinde sub ochii noștri. *Uitați-vă,* aproape că spun din nou, pentru că simt impulsul ăsta de a mă asigura că ele văd ceea ce nu ne va mai aparține. De ce s-a dus Joanie la întrunirea aia? De ce-l voia pe Holitzer?

Încerc să mă gândesc la alte întrebări pe care i le-aș putea adresa lui Ralph. Mă uit în spate la copii.

— Sid, zic. Ești bine?

— Bine, bine, spune el. Mersi.

26.

Fetele și Sid stau lângă stâlpii de marmură din holul hotelului. Cer la recepție să-mi schimbe cele două camere

rezervate cu un apartament de lux. Vom sta cu toții laolaltă. Fetele sunt impresionate. Se uită una la alta și rânjesc. Nu-și dau seama că vreau un apartament pentru că nu am încredere în ele. Verific din nou dacă Brian Speer e cazat în hotelul ăsta, dar nu e.

În timp ce ne îndreptăm spre lift, trei fete vin înspre noi, cu așa o viteză, încât mă tem că o să ne facă una cu pământul.

— Alex! țipă ele într-un cor.

Observ că fiica mea tresare înainte să le strige la rândul ei:

— Dumnezeule! Ce faceți?

— Ce faci aici? întreabă una dintre ele.

Are ochelarii de soare pe cap. De cot i se bălăngăne o geantă. Se uită la mine și la Scottie de parcă lucrul de care s-ar teme e adevărat: Alex se află aici cu familia ei. După care îl vede pe Sid.

— Dumnezeule, ce mai faci? îl îmbrățișează pe Sid și-apoi și pe Alex.

— Ce faci tu aici? întreabă Alex.

— Suntem în vacanța de primăvară, spune una dintre fete, întrerupându-și convorbirea de la telefonul mobil și concentrându-se apoi din nou asupra lui: Adu-ți doar costumul și câteva haine de oraș. Nu elegante. Doar niște haine drăguțe.

Se uită la mine în timp ce vorbește.

O iau pe Scottie de-o parte și ne așezăm pe o bancă din apropiere.

— Trebuie neapărat să ieșiți cu noi, o aud pe blondă spunând.

Alex dă din cap că da.

— Neapărat.

N-am auzit-o niciodată vorbind în felul ăsta. De obicei e foarte tăcută și morocănoasă. Veselia asta e neliniștitoare.

Vocile fetelor se potolesc, după care se înalță iar și o aud pe blondă spunând:

— Ba sunt, pe bune, zău.

— Buu-huu, spune cealaltă fată și râde.

Mă uit la Scottie, dar nici ea nu înțelege nimic.

— Sunt tot felul de nașparlii pe-acolo, dar ar trebui să vă

duceți. Noi am fost. E clar că ar trebui să te duci.

— Ce bine-mi pare să te văd, păpușă. Ne e dor de tine. Tu nu ieși niciodată din casă. Să te sunăm diseară în cameră atunci? Sau, Siddy, ai tu mobilul la tine?

— Aha, spune el. Dar probabil c-o să ne relaxăm în cameră.

— Oh, ce tristă sunt, spune una dintre fetele-mascotă. Ia o mină tristă. Vă sun oricum.

Alex rânjește extatic, dar entuziasmul ei nu pare real. Cred că asta are mai puțin de-a face cu mama ei decât cu fetele. Mă întreb dacă mamele sau părinții care se implică în educația copiilor lor fac asta tot timpul: își urmăresc copiii interacționând cu cei de-o vârstă cu ei, observând lucruri pe care nimeni altcineva nu le observă.

Fetele trec pe lângă noi cu mersul lor sacadat, fluturând din degete înspre mine și Scottie.

— Ce afurisite, spune Alex în drum spre lift.

— Niște parașute, spune Scottie.

— Ce vrea să însemne asta, Scottie? întreb.

Ridică din umeri.

— Cine te-a învățat cuvântul ăsta? întreb.

Arată cu degetul înspre sora ei.

— M-au invitat și pe mine numai pentru că era și Sid aici, spune Alex.

— Putem să mergem pe plajă? întreabă Scottie.

— Sigur, zic. O să dăm un tur plajei.

Mă uit la Alex, dar ea privește în gol.

— Puteai să te duci cu ele, zic. Cu prietenele tale.

— Nu m-au invitat, spune ea.

Întotdeauna am crezut că Alex e una dintre fetele care fac legea în societate. Are tot ce-i trebuie pentru asta.

— Ultima dată când am stat cu ele a fost la noi acasă, spune Alex. Tu trebuie că lucrai la tine în cameră sau nu știu ce făceai. Mama era beată. Voia să se ducă la dans. Eu nu voiam, dar prietenele mele erau cu toate fermecate de ea. Așa că le-a dus pe ele la dans. Le-a luat cu ea, pur și simplu. Să danseze în oraș. Și eu am rămas acasă.

Ne oprim la etajele cinci, șase, șapte, opt, nouă. Când mă

uit, văd că toate butoanele liftului sunt aprinse.

— Isuse, Scottie. Te distrează chestia asta?

— Sid a cel care a făcut asta.

— Vorbești serios?

Sid râde.

— E amuzant.

— De ce n-ai oprit-o niciodată pe mama? mă întreabă Alex.

Ne dăm în cele din urmă jos unde trebuie. Alex iese prima din lift și Scottie o urmează spunând întruna „Bu-huu, bu-huu, bu-huu" pe holul hotelului.

— N-am știut cum, zic.

— Nici n-ai observat, spune Alex.

— Acum ai început să vorbești despre mama ta. De ce nu-ți place de fetele alea?

— Îmi place de ele, spune ea. Ele nu mă plac din nu știu ce motiv. Nu mă iau în seamă. Pare cufundată în gânduri și, când mă privește, are ochii umezi. N-am înțeles niciodată de ce, serios. Întotdeauna m-au făcut să mă simt prost. Nu cred că-mi plac fetele.

— Nici mamei tale nu-i plăceau.

Sunt gata s-o întreb pe Alex ce vede la Sid. El merge înaintea noastră și ține ceva deasupra capului lui Scottie, făcând-o să tot țopăie. S-a însuflețit dintr-odată. Nu întreb ce vede Alex la el, deoarece mă tem că dezaprobarea mea o va face să se lege și mai tare de el. Așa funcționează lucrurile. Va trebui să pretind că nu mă deranjează și că nu vreau să-l înec în golf. Ceva la el nu e în regulă. De fapt, multe lucruri la el nu sunt în regulă, dar până astăzi în mașină nu m-am simțit nelalocul meu de față cu el. Tăcerea lui a fost foarte ciudată.

•

Alex e pe balconul camerei noastre de hotel. Deschid ușa de sticlă și ies din camera în care merge aerul condiționat, pășind în căldura de afară. Ea fumează o țigară și eu mă așez și mă uit lung la ea, tânjind nu neapărat după fumat, cât după amintirea lui. La optsprezece ani, nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că într-o bună zi mă voi confrunta cu astfel de probleme. Ar fi mult mai simplu să fiu un tată iresponsabil.

Mi-ar plăcea să fumez împreună cu fiica mea, să stau aici cu ea, cu diverse băuturi din minibarul hotelului în față, bând din sticle și aruncându-le apoi în piscina de dedesubt. Când eram tânăr și pe punctul de a mă reproduce, credeam că a avea copii va fi ca și cum mi-aș recăpăta vechii amici din facultate. Aveam să ne petrecem timpul împreună și să facem tot felul de tâmpenii.

— Stinge-o, zic.

Alex mai trage un fum, după care stinge țigara frecând-o de talpa sandalei, gest pe care l-aș fi admirat foarte tare dacă aș fi fost un puști. Un gest ca ăsta aproape că-mi dă siguranța că se va descurca în lumea asta.

— Ai putea cel puțin să fumezi țigări light, zic. Ca Sid.

— Aș putea, spune ea.

Își ridică picioarele pe balustradă și se afundă în scaun. Îl leagănă pe două picioare. Îmi amintește de mama ei. Joanie nu putea niciodată să stea pe un scaun care să aibă toate cele patru picioare pe podea.

— Mama e în regulă, zic. Am sunat să văd ce face și mi-au zis că respiră normal și că e bine.

— Asta e bine, spune Alex.

— Ai început să te descurci mai bine cu Scottie, zic. Mulțam.

— Tot așa făcută praf e.

— E doar o copilă. E bine. Nu e incorigibilă.

— Reina e de vină, spune Alex. Vorbește despre ea non-stop. Mi-a spus că Reina i-a dat voie unui băiat să-i lingă gaura. Așa a zis: „Să-i lingă gaura”.

— Ce se-ntâmplă cu voi, copiii din ziua de azi?

— Mi-a spus că părinții lui Reina o s-o lase să-și pună silicoane când o să împlinească șaisprezece ani, pentru că la vârsta aia nu mai ești la pubertate.

— Fata aia e prea de tot, zic. Vreau să spun, te-ai uitat bine la ea?

Îmi place să vorbesc despre cusururile altor fete. Îmi așez și eu tălpile pe balustradă și ridic încet picioarele din față ale scaunului. Hotelul este construit în stâncă și mă uit la golful

de sub el, la oamenii care se văd mici ca niște puncte, la petele albe de spumă asemenea stelelor pe cerul albastru-întunecat. Spre stânga, Coasta Nepali se încolăcește într-o nouă linie a orizontului. Alex se uită mânioasă la pânza întunecată a oceanului, ca și cum marea ar fi de vină.

— Dar tu, Alex? Tu ești bine? Nu folosești… nu?

— Dacă folosesc…? Doamne, vorbești ca un fraier.

Nu răspund.

— Nu, spune ea în cele din urmă. Nu fac nimic rău.

— Nimic, nimic? o întreb. Miroase a marijuana. Sid miroase.

— Asta e treaba lui Sid, spune ea. Nu a mea.

— Te-ai lăsat, pur și simplu? Nu e greu? E ca o dependență și mai știu eu ce.

Îmi dau seama că nici măcar n-am dus-o la dezintoxicare, ca să fim siguri că nu se mai droghează. Ne-a convins că nu avea o problemă reală și trebuie că mie mi-a fost mai la îndemână să uit cât de bine minte.

— Nu e o dependență, spune ea. Adică, da, este, dar nu pentru cineva ca mine. Nu sunt chiar așa din ghetou.

— Deci te-ai lăsat pur și simplu?

— Da, tată. Nu-i mare brânză. Copiii se droghează, după care încetează. Și în plus, m-ați trimis la internat, îți amintești? N-am mai putut să fac rost de droguri. Bănuiesc că mama știa ce face.

Nu știu care ar fi modul cel mai bun în care să răspund la toate astea. Mama mea ar fi izbucnit în plâns și s-ar fi retras, absentă, în camera ei. Tata m-ar fi înrolat la pușcașii marini sau m-ar fi împușcat. Joanie a trimis-o de acasă, ceea ce pare un gest la fel de greșit, dar eu ce-am făcut? Eu n-am făcut nimic. Nici dezintoxicare, nici terapie, nici discuții în familie. Să o trimitem de acasă nu putea să fie soluția bună pentru noi, pentru mine, dar era cu siguranță cea mai ușoară cale. Am privit conflictul de la distanță, găsindu-mi scuze, ca și cum Alex și Joanie ar fi stat de vorbă despre rochiile de banchet.

— Nu mă mai droghez, spune Alex. Dar încă mă mai gândesc că a fost distractiv.

— De ce ești atât de sinceră cu mine? o întreb.

Ridică din umeri și lasă scaunul la loc pe podea.

— Moare mama.

O parte din mine știe că Alex se va descurca mai mult decât bine. Mai mult, o cred că drogurile au fost doar o etapă, o modă trecătoare. Poate că n-am făcut nimic pentru că nu mi-e îndeajuns de teamă că n-aș fi un părinte bun. Îmi amintesc ce însemna să fiu copilul părinților mei. Când făceam lucruri rele, știam, așa cum știe și Alex, că oricât de mult aș fi încercat, n-aș fi dat niciodată de belea. Poate că puștilor cu bani le pare rău de asta, ceea ce îi face să aspire la autodistrugere de la o vârstă fragedă. Cineva ne va prinde. Vom ieși basma curată cumva. Ceea ce facem nu ne va lăsa în stradă. Îmi amintesc cum mă adunam cu băieții și cum escapadele noastre se transformau repede în anecdote de povestit la petreceri. Asta mă făcea întotdeauna să mă simt ca un ratat, ca și cum n-aș fi fost în stare să mă scufund la fel de adânc precum ceilalți. Mă întreb dacă și Alex se simte astfel: ca o ratată fără succes.

— Sunt mândru de tine, zic, pentru că tații de la televizor spun întotdeauna chestia asta după câte o conversație sinceră.

Își dă ochii peste cap.

— Nu prea ai de ce să fii mândru.

— Ba da, am, zic. Te-ai descurcat bine. Noi te-am împachetat și te-am trimis de-acasă. S-o lăsăm pe supraveghetoarea de la internat să se ocupe de ea, ne-am zis. Și-acum ești aici. Ajutându-mă cu Scottie. Îmi pare rău, Alex. Îmi pare tare rău. Îți mulțumesc că mă ajuți.

Ea este noua mamă, îmi dau seama. Și-a asumat instantaneu rolul. Mi-o imaginez într-o ceașcă, cu apa fierbinte turnată peste ea. Mama Instant.

— Da, da, spune ea.

Și asta-i tot, bănuiesc. Discuția despre droguri a familiei King.

Ne uităm la oceanul splendid, o privelițe care trebuie că însoțește mii de momente stângace, triste și frumoase.

— E totul în regulă cu Sid? o întreb. Era tare tăcut mai

devreme.

— Obosește, spune ea. Astăzi n-a putut să tragă un pui de somn și el are nevoie de puiul lui de somn.

Mă măsoară din cap până-n picioare, ca să vadă dacă înghit povestea. Vede că nu.

— Trece printr-o perioadă mai dificilă, spune ea.

— Serios? Păi și noi la fel.

— Las-o baltă, spune ea. Cum o să-l găsim pe tipul ăsta?

Mă gândesc la asta o vreme. Pentru un moment, am uitat de Brian și de faptul că el e motivul pentru care ne aflăm aici.

— Voi doi o să vă duceți cu Scottie pe plajă. Eu o să mai dau niște telefoane. Pentru numele lui Dumnezeu, suntem pe o insulă. Aici nu pot fi mai mult de trei grade de separare{20} între oameni.

Tace, reflectând. Se ridică în picioare și-mi întinde mâna ca să mă ajute să mă ridic. Îmi dau seama că sunt fascinat de ea. E o persoană pe care vreau s-o cunosc.

— O să-l găsim, spune Alex și hotărârea din vocea ei mă face să mă gândesc că poate și ea are să-i spună câteva.

27.

Se află undeva puțin mai jos. E într-o vacanță de lucru și locuiește într-una dintre casele din golf pe care probabil că le pot vedea de pe balcon. Asta e tot ce mi-au zis cei de la biroul lui. N-ar trebui să fie la căpătâiul soției mele? Eu n-ar trebui să fiu tot acolo?

Ies pe balcon și mă uit în jos la linia țărmului, după care mă hotărăsc să-mi pun costumul de baie și să mă duc în golf. O să le caut pe fete. O să-l caut pe iubitul lui Joanie și poate c-o să fac și-o baie în ocean și-o să încalec valurile întins pe burtă, așa cum făceam când eram copil.

Fetele și Sid fac plajă lângă dig. Mă uit la Scottie cum stă pe prosop, cu picioarele lipite și cu capul înclinat spre soare. Aș vrea să se joace în ocean. Amânarea statului la plajă pe cât

de mult posibil pare un lucru extrem de important.

Rămân în fața ei ca să-i blochez soarele.

— Ridică-te, Scottie. Joacă-te cu mingea sau fă ceva.

Ea își întinde un braț în aer.

— Am nevoie de puțină culoare.

— Ce s-a întâmplat cu albumul tău? De ce nu te mai ocupi de asta?

— E o chestie stupidă, spune ea.

— Nu, zic. E ceva grozav. Îmi plăcea ceea ce făceai.

S-a schimbat ceva la ea. Îmi dau seama că sunt sânii ei – sunt uriași. Vad că și-a îndesat cocoloașe de nisip ud în sutien.

— Ce-i asta? zic. Scottie! Costumul tău de baie.

Își duce mâna streașină la ochi și se uită la pieptul ei.

— Țâțe de plajă, răspunde ea.

— Scoate-ți alea de-acolo, zic. Alex, de ce-ai lăsat-o să facă asta?

Alex e întinsă pe burtă, cu sutienul desfăcut la spate. Își înalță capul înspre Scottie.

— N-am știut. Scoate-ți-le, proasto.

Sid își ridică și el capul de jos.

— Pe bune acum, spune el, țâțele mari par cam grase.

— După cum spune Bebe, țâțele sunt naspa, spune Alex. Și Sid mănâncă rahat. Lui îi plac țâțele mari.

— Cine e Bebe? întreabă Scottie, în timp ce își scoate nisipul din sutien, lăsându-l să cadă pe jos.

— Un personaj din South Park, spune Sid. Și mie îmi plac și țâțele mici, Alex. Sunt genul de angajator care le dă tuturor șanse egale.

— Ar trebui să faci colaje, Scottie, zic. Vreau să termini albumul. Trebuie să ții pasul cu ce se întâmplă la școală.

Nu dă doi bani pe îngrijorarea mea, sunt conștient de asta. Albumele cu colaje reprezintă copilăria – își dă seama că așa e și sunt sigur că Alex este cea care a făcut-o să înțeleagă lucrul ăsta.

— Ceva sorți de izbândă? întreabă Alex.

— Da, zic. E aici, în Hanalei. Chiar aici. Mă uit la curțile înverzite care se întind până în fața caselor.

— Cine-i aici? întreabă Scottie.

— Prietenul ăla al mamei despre care ți-am vorbit, spune Alex.

— Actorul de comedie?

Alex se uită la mine.

— Da, spune ea, actorul de comedie.

— Interesant, Alex, zic. Fetelor, vreți să faceți o baie?

— Nu! răspund ele la unison.

— Dar de-o plimbare ce ziceți? Poate c-o să-l vedem pe actorul de comedie.

— Nu, spune Scottie.

Alex își leagă bretelele sutienului la spate, așa întinsă pe burtă, după care se întoarce cu fața în sus și se ridică în capul oaselor.

— Vin eu să ne plimbăm.

— Tocmai voiam să spun că m-am răzgândit și că vreau să merg la plimbare, zice și Scottie. Când se ridică, și mai mult nisip i se revarsă din sutien. Sid se ridică și el și sare, dând cu capul într-un obiect invizibil aflat în aer.

— Ce faci? îl întreb.

— Mă scutur puțin doar. Mă bate pe spate, după care mă prinde cu brațul pe după gât. Bună treabă că l-ai găsit pe tip, adaugă el. E genial.

Îl dau jos de pe mine și încuviințez din cap.

— Ești un băiat foarte ciudat.

Pornesc, îndepărtându-mă de dig, și cei trei mă urmează. Mă simt ca o rață cu puii ei.

•

Mergem până ce se termină toate casele, străbătând tot drumul până la acea parte a plajei unde curentul întețește ritmul mareei, astfel încât uneori câte două valuri se înfruntă, făcând apa să țâșnească în sus ca dintr-un gheizer. Privim peisajul ăsta o vreme, după care Scottie spune:

— Aș vrea să fie și mama aici.

Mă gândesc la exact același lucru. Bănuiesc că așa știi că iubești pe cineva, atunci când nu poți trăi nicio experiență fără să-ți dorești ca și celălalt să fi fost acolo și să vadă totul.

În fiecare zi, obișnuiam să înregistrez anecdote, întâmplări și bârfe, ordonându-mi știrile în gând, ba uneori chiar repetându-mi poveștile înainte de a i le spune lui Joanie în pat noaptea.

Se întunecă și mă tem că nu-l vom găsi și că nu voi mai fi vreodată în stare să fac ceva bun pentru ea. Chiar și acum, n-ar trebui să plângem, paralizați de suferință? Cum de putem noi trei să ne petrecem timpul plimbându-ne? Nu mă pot abține să mă gândesc că încă nu credem că va muri; suntem obișnuiți să fim salvați, să nu intrăm niciodată în profunzimea lucrurilor. Mă simt vinovat că Scottie nici măcar nu știe ce se întâmplă cu adevărat.

— Putem să înotăm cu rechinii? întreabă Scottie. Am citit în revista hotelului că te bagă într-o cușcă în ocean și aruncă mâncare în apă, iar rechinii înoată până aproape de tine. Putem?

— Pe mama voastră a fugărit-o un rechin odată, zic.

— Când? întreabă Alex.

Ne întoarcem și o luăm înapoi pe plajă. Sid vine în urma noastră, fumând o țigară.

— Făcea surfing pe Molokai și a văzut un rechin sub placă în timp ce era pe un val. S-a culcat pe burtă ca să nu cadă și a înaintat pe val până aproape de țărm.

— Cum de a știut că era un rechin și nu un delfin? întreabă Scottie.

— Așa, pur și simplu, zic. A spus că se vedea ceva mare și întunecat în apă. Valul s-a spart până la urmă. A dat din mâini până la mal. S-a uitat în apă și apoi în urma ei și n-a văzut nimic. Apoi a privit din nou în urmă și i-a văzut aripioara dorsală.

Fiicele mele sunt atât de tăcute, încât mă întorc să mă asigur că vin după mine. Amândouă se țin puțin în urma mea, cu capetele plecate, târându-și tălpile prin nisipul ud.

— A înotat cât a putut de repede, fără să se uite înapoi. În loc să vâslească toată distanța până la țărm, s-a îndreptat spre o fâșie ascuțită de pământ și, când s-a apropiat de ea suficient de mult, a vâslit până s-a urcat direct pe stânci.

— Și rechinul a mușcat placa!

— Nu, Scottie. Nu l-a mai văzut niciodată. S-a cățărat pe stânci și s-a întors în tabără. În noaptea aia am mâncat pește și mama ta și-a înfipt dinții în ton și ne-a spus, mie și soților Mitchell: „Astăzi aș fi putut să fiu eu cina”, și-apoi ne-a povestit ce se întâmplase.

Cel puțin ăsta este sfârșitul poveștii pe care le-a spus-o prietenilor ei. În versiunea adevărată a acesteia, s-a întors în tabără în fugă. Soții Mitchell plecaseră în drumeție până la cascadă și eu pregăteam tonul. Stăteam pe un scaun lângă focul de tabără. Am văzut-o de la distanță, cum se cățăra pe stâncile negre și alunecoase. Am simțit că s-a-ntâmplat ceva, așa că m-am ridicat și m-am dus spre ea. Spatele i se încovoiase, îi tremura tot corpul și se clătina pe picioare. Am văzut-o aplecându-se și am știut că vomita. Când am ajuns la ea, am constatat că o zgâlțâia un frison, era palidă și avea costumul de baie foarte murdar și zgârieturi la genunchi și pe coapse. Am crezut că o atacase cineva și-am început să țip. Nu-mi amintesc ce am strigat. Dar ea a dat din cap că nu, și-apoi a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată. S-a așezat pe stânci, trăgându-mă în jos odată cu ea și-apoi s-a aruncat la pieptul meu și a plâns. Stăteam în cea mai ciudată poziție, acolo pe stâncile alea, dar îmi amintesc că nu mă puteam mișca, ca și cum cea mai mică mișcare ar fi deranjat-o sau ar fi stricat momentul. Deși hohotea în brațele mele, a fost un moment plăcut pentru mine, să mă simt mai puternic decât ea, să simt că are nevoie de mine și s-o văd atât de fragilă. În cele din urmă mi-a spus ce se întâmplase și eu am zâmbit ușor, pentru că felul în care îmi relata povestea, printre respirații întretăiate și suspine, o făcea să pară un copil în brațele mele, un copil care s-a trezit dintr-un coșmar, și numai eu puteam s-o liniștesc și să-i arăt că nimic nu avea să-i facă rău. Eu eram acolo. Și în dulap sau sub pat nu era nimic înspăimântător.

— Am crezut că gata, a spus ea. Am crezut că se terminase totul. Am fost atât de mânioasă că venise clipa.

— N-a venit clipa. Ai scăpat. Ești aici.

În noaptea aceea, în jurul focului, ea s-a întors la vechea ei personalitate, prefăcându-se, jucând teatru, distrându-ne. Nu se uita deloc la mine. Am vrut s-o întreb: *Ce e rău în a recunoaște că ți-a fost frică*?

— Puteam să fiu eu cina, a spus ea din nou, la sfârșitul povestirii, după care a ridicat bucata de pește și a sfâșiat-o cu dinții și toată lumea, inclusiv eu, a râs. Mi-a plăcut reprezentația ei, și faptul că eram singura persoană din lume care o cunoștea cu adevărat. Să mi-l imaginez pe Brian cunoscând-o în felul ăsta sau pe ea plângând în brațele lui așa cum a plâns în ale mele în ziua aceea, acum mai bine de douăzeci de ani, e insuportabil.

— Spunea povestea asta întruna, le zic fetelor.

Ne-am întors pe partea de plajă care e populată de case. Oamenii au venit cu șezlonguri și cu pahare cu vin ca să privească apusul. Mă uit la fețele tuturor, căutându-l, începând să mă îndoiesc că pot să fiu atât de darnic și de iertător.

— De ce a încetat s-o mai spună? întreabă Alex. Eu n-am auzit-o niciodată.

— Bănuiesc că a găsit alte povești de spus, zic.

Fetele par confuze, uimite poate că părinții lor au făcu lucruri de care ele nici n-au auzit.

— Ca aia despre cum s-a dezbrăcat în pielea goală la nunta Litei, spune Scottie. Ce-mi place povestea asta.

— Sau aia când o gorilă de la zoo și-a scos un braț printre gratii și-a înșfăcat-o, spune Alex. Sau când a bătut un porc mistreț cu pantoful.

— Sau atunci când i s-a prins partea de la spate a rochiei în banda de la ciorapi și-a stat așa pe toată durata petrecerii și nu purta chiloți, zice și Scottie.

— Și-a crezut că o fluierau toți bărbații pentru că arăta bine, continuă Alex.

Acum înțeleg de ce Scottie simțea nevoia să creeze drame mai interesante, care să merite să fie povestite. Căuta ofranda perfectă, promisiunea unei legende. Îmi privesc urmele tălpilor pe nisip. Nimic din ce mi se întâmplă mie nu merită

povestit. Poate doar cu excepția ultimelor zile.

Sid ne prinde din urmă și-mi dau seama că ceea ce fuma el nu era o țigară. E drogat de-a binelea. Are pleoapele grele și un zâmbet idiot pe față. Mă scoate din sărite că nici măcar nu se sinchisește să se ascundă.

— Ce-ți place ție la mama? mă întreabă Scottie.

Din nu știu ce motiv, mă uit la Alex, ca și cum aș căuta un răspuns. Pe chipul ei se citește curiozitatea.

— Îmi place… nu știu. Îmi plac lucrurile care ne plac amândurora. Felul în care suntem unul cu celălalt.

Alex se uită la mine de parcă aș umbla cu fofârlica.

— Amândurora ne place să cinăm în oraș, de exemplu. Ne plac motocicletele noastre. Râd, după care continui: Ne plac montajele din comediile romantice. Ne-am recunoscut unul altuia chestia asta într-o seară.

Zâmbesc și fetele mă privesc ciudat. Aștept ca Scottie să mă întrebe ce este un montaj, dar nu o face. Pare aproape supărată.

O pereche din fața noastră se ține de mână.

— Îmi place că uită să spele foile de salată și-atunci salata noastră are întotdeauna un gust nisipos.

— Eu urăsc chestia asta, spune Scottie.

— De fapt, nici mie nu-mi place, zic, dar mă aștept la asta din partea ei. Sunt obișnuit cu asta. E stilul ei. E mama.

Îmi vin și mai multe gânduri și râd de unul singur.

— De ce râzi? întreabă Scottie.

— Mă gândesc la lucrurile care nu ne plăceau.

— Cum ar fi? spune Scottie.

— Nu ne plăceau oamenii care spuneau: „Ce amuzant!” și nu râdeau. Dacă ceva e amuzant, atunci ar trebui să râzi. Sau oamenii care folosesc verbe nepotrivite. De exemplu: „La prânz, am avut o salată”. Și mai eram de părere și că bărbații care frecventează saloane de cosmetică elegante sunt ciudați.

Aș putea continua așa la nesfârșit. Amintirile aproape că mă amețesc. Ce ne-am mai distrat! Ce-am mai râs! Credeam că mă însor cu o tânără manechin, tot așa cum prietenii mei se căsătoreau cu secretarele lor, cu dădace sau cu asiatice care

nu vorbeau bine engleza. Mă căsătoream cu o femeie amuzantă și necomplicată, care avea să-mi crească odraslele și să rămână alături de mine. Sunt fericit că m-am înșelat atât de tare.

— Auzi, și eu cred același lucru, spune Sid. Despre bărbații care frecventează saloanele elegante.

— Despre ce vorbim noi aici? întreabă Alex. Toate astea sunt niște porcării fără sens.

Cei doi din fața noastră își întorc ușor capetele.

— Voi la ce vă uitați? le spune Alex.

Nu mă sinchisesc s-o mustru, pentru că, serios acum, de ce trebuie să se uite? Încetinesc pasul și Alex o lovește pe Scottie cu pumnul în braț.

— Au! urlă Scottie.

— Alex! De ce continuăm să ne purtăm așa?

— Dă-i și tu una, tată, spune Scottie.

Alex o apucă pe Scottie de gât.

— Mă doare, spune Scottie.

— Cam asta e și ideea, spune Alex.

Le iau pe amândouă de braț și le trag jos pe nisip. Sid își acoperă gura cu mâna și se apleacă înainte, râzând încetișor.

— *Ce-fi place ție la mama*? spune Alex, imitându-și sora. Ia mai ține-ți gura. Și n-o mai dădăci atâta.

Mă așez între ele și nu spun niciun cuvânt. Sid se așază lângă Alex.

— Șezi blând, tigrule, spune el.

Mă uit la valurile care se sparg pe nisip. Niște femei trec pe lângă noi și-mi aruncă o privire atotștiutoare, ca și cum un tată împreună cu copiii lui ar fi o priveliște prețioasă. De-atât de puțin e nevoie ca să fii venerat că ești tată. Îmi dau seama că fetele așteaptă ca eu să zic ceva, dar oare ce aș putea spune ce n-a fost spus deja? Am țipat, am încercat să discut, am dat și palme la fund. Nimic nu merge.

— Ce-ți place ție la mama, Scottie? o întreb, uitându-mă urât la Alex.

Se gândește puțin.

— Multe chestii. Că nu e bătrână și urâtă, ca majoritatea

mamelor.

— Dar ție, Alex?

— De ce facem asta? întreabă ea. Cum am ajuns la discuția asta?

— De la înotatul cu rechinii, zic. Scottie voia să înoate cu rechinii.

— Poți, spune Sid. Am citit despre asta la hotel.

— Că nu i-e frică de nimic, spune Alex.

Se înșală și, oricum, cred că asta e mai mult o chestie declarativă și nu ceva ce-i place lui Alex cu adevărat la mama ei.

— Hai să ne întoarcem, zic.

Mă ridic și-mi scutur nisipul de pe mine. Mă uit la hotelul nostru de pe stâncă, roz în lumina asfințitului. Expresiile de pe chipurile fetelor când le-am povestit despre mama lor m-au făcut să mă simt foarte singur. Ele nu mă vor înțelege niciodată ca Joanie. N-o vor cunoaște așa cum o cunosc eu. Mi-e dor de ea, în ciuda faptului că se gândea să-și trăiască restul vieții fără mine. Mă uit la fiicele mele, adevărate enigme pentru mine, și pentru un moment am sentimentul maladiv că nu vreau să rămân singur pe lume cu fetele astea două. Mă simt ușurat că nu m-au întrebat ce-mi place mie la ele.

28.

Ne întoarcem în cameră cu mâna goală. Sun la spital și mi se spune că Joanie se descurcă foarte bine. Mă trezesc bucurându-mă, până ce îmi aduc aminte că pentru ei foarte bine înseamnă că ea respiră. Că nu e moartă. Comandăm mâncare în cameră și ne uităm la un film despre cel de-al Doilea Război Mondial, care este supărător de violent. Corpuri însângerate peste tot.

— Regizorul ne arată cum s-au întâmplat lucrurile cu adevărat, spune Alex, drept răspuns la obiecția mea. Am citit

asta undeva. E o declarație împotriva violenței.

Începem cu toții în pat. Eu și fetele suntem întinși pe burtă, iar Sid stă la celălalt capăt, în fund și rezemat de tăblia patului.

— Mă întreb ce face prietenul mamei în clipa asta, spune Alex.

— Probabil că se uită la filme porno, spune Scottie.

Sid râde. Expresia de pe chipul lui Scottie este o combinație de inocență și calcul.

— De ce zici asta? Glumești?

— Tatăl lui Reina se uită la filme porno.

— Știi ce-i ăla un film porno? spune Alex.

— Selecțiuni din meciuri de fotbal, spune ea.

Mă uit la Alex după vreun indiciu. Ar trebui să-mi lămuresc fiica, sau s-o las să creadă lucruri greșite?

— Un porno e un film cu femei frumoase și bărbați urâți care fac sex, spune Alex.

Nu-i pot vedea fața lui Scottie, pentru că se uită în jos.

— Scottie? zic.

— Știu asta, spune ea. Făceam mișto.

— Nu-i mare chestie că nu știi, face Sid.

— Știam! Se întoarce cu fața la mine. Știu ce sunt, dar credeam că se numesc altfel. Reina le spune filme pentru masturbare. Le dă drumul când părinții ei nu sunt acasă și odată a chemat și niște băieți ca să vadă dacă se umflau acolo jos. Unul s-a umflat.

— Reina asta pare fantastică, spune Sid. Îmi place de ea din ce în ce mai mult.

— Erai și tu acolo? întreb. Ai văzut vreunul din filmele astea?

— Nu, spune Scottie.

— Scottie, zice Alex, dându-i un picior în coaste lui Sid. Reina este o parașută cu creierul făcut praf și tu trebuie să stai departe de ea. Ți-am mai zis asta. Vrei s-ajungi ca mine?

— Da, spune Scottie.

— Vreau să spun ca mine cea de dinainte, când țipam la mama.

— Nu, spune Scottie.

— Ei bine, Reina o să fie o drogată și-o să devină dependentă. E o proastă. Spune.

— O proastă, spune Scottie. Se ridică și fuge prin cameră, strigând: Proastă, proastă, proastă, proastă, proastă.

— Măiculiță mare, spune Sid. Asta e o educație cam cu fundu-n sus. Nu-i așa?

Alex ridică din umeri.

— Poate. Bănuiesc că vom vedea.

— Nu înțeleg, zic. Nu știu ce să fac. Nu mai încetează cu chestiile astea.

— O să-i treacă, spune Alex.

— Chiar așa? Vreau să spun, uită-te cum vorbiți voi, copiii. Mai ales de față cu mine. E ca și cum n-ați avea pic de respect pentru autoritate.

Copiii se holbează la televizor. Le spun să iasă. Mă culc.

•

E-aproape miezul nopții și eu sunt încă treaz de-a binelea. Mă ridic din pat ca să mă duc la toaletă și văd că lumina din baia de pe hol este aprinsă și ușa e întredeschisă. Dintr-odată mă apucă teama ca nu cumva s-o găsesc pe Alex făcând ceva rău, cum ar fi să tragă praf pe nas așezată pe capacul de la toaletă. Aproape că mă întorc, dar mă apropii ușurel, trag cu ochiul înăuntru și-o văd pe Scottie în fața oglinzii care ocupă tot peretele. S-a urcat pe dulapul din fața ei, cu picioarele de-o parte și de alta a chiuvetei. Ia o poză țeapănă și rămâne așa câteva secunde, până găsește alta. Face pe manechinul. Sunt pe punctul de a-i spune ceva, cum ar fi că trebuie să se ducă la culcare, dar apoi ea își apropie coatele de trunchi astfel încât să-și accentueze sânii și eu nu vreau să știe că am văzut-o. Se uită în oglindă și-apoi în jos la trupul ei, ca și cum oglinda s-ar înșela. Apoi o aud vorbind cu ea însăși: „De ce n-ai oprit-o? *N-am știut cum.* N-ai observat, ticălosule. Vino aici”.

Se apleacă înspre oglindă și începe s-o sărute, cu gura deschisă și limba pe sticlă. Apasă oglinda cu ambele mâini. După care o aud: „Ooh, iubitule. Bagă-ți încărcătura în portbagajul meu. Pune-ți prezervativul, iubitule. Ăla care

sclipește în întuneric”.

Doamne, Dumnezeule! Mă îndepărtez cât pot de repede, mă sprijin de perete și trag aer în piept. După care intru în panică, crezând că îi imită pe sora ei și pe Sid și mă duc în dormitorul principal ca să mă asigur că Sid doarme pe patul pliant. Văd o mogâldeață pe pat și mă întreb dacă e cu-adevărat corpul lui sau a pus perne sub pătură. Mă grăbesc spre el, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept. Întoarce capul și se uită drept la mine.

— Salut, spune el.

Mă simt ca un prost pentru că gâfâi, aplecat deasupra lui. Lumina lunii lasă o dâră pe pieptul meu.

— Salut, zic.

— Mă verifici?

— N-am putut să dorm. Scottie e în baie, mai spun și apoi tac.

— Zău? spune el și se ridică în capul oaselor.

— Joacă un rol. Nu știu cum s-o spun. Nu e nevoie s-o spun. Sărută oglinda.

— O, spune el. Și eu făceam tot felul de prostii când eram pușți. Încă mai fac.

Mă simt perfect treaz, chestie care mă calcă pe nervi când se întâmplă la miezul nopții. Nu pot funcționa fără somn. Nu mă pot hotărî să mă duc înapoi în dormitorul meu. Mă așez pe marginea patului, la picioarele lui.

— Îmi fac griji pentru fetele mele, zic. Îmi fac griji că e ceva în neregulă cu ele.

Sid se freacă la ochi.

— Las-o baltă, zic. Scuză-mă că te-am trezit.

— O să fie și mai rău, spune el. După ce moare nevasta ta. Își trage pătura până sub bărbie.

— Alex ce zice despre asta? Ție ce-ți spune?

— Nu-mi spune nimic.

— Ce vrei să spui? Am auzit-o spunând că vorbește cu tine.

— Nu, face el. Noi nu vorbim despre problemele noastre. Noi doar… nu știu. Noi trecem împreună peste ele fără să vorbim despre asta.

— Mai ai iarbă? întreb. Nu pot să dorm. Trebuie să dorm.

Ridică perna și scoate un țigară rulată de sub ea.

— Dormi cu ea-n pat?

Mă ignoră și aprinde țigara, după care își ridică genunchii la piept și mi-o întinde.

Mă uit la ea. Lui Joanie îi plăcea iarba, dar mie nu mi-a plăcut niciodată.

— Lasă, zic. N-o vreau.

— Poți să ieși cu ea pe terasă, spune el.

— Nu, zic. Chiar n-o vreau. Cred că o parte din mine voia să-l impresioneze pe tembelul ăsta și-acum mă simt ca un prost.

O așază pe o revistă de pe măsuța de lângă pat.

— Nici eu n-o vreau. Dar mersi că m-ai lăsat să… știi tu… fumez. Ajută.

— Da, zic. Cum zici tu. Nu prea mă descurc cu toate lucrurile pe care le faceți voi, copiii, zilele astea. Dar am observat că te face să fii prost dispus. Iarba.

Bate darabana cu degetele pe deasupra cuverturii. Mă uit prin cameră. Telecomanda televizorului e pe pat. Apăs pe câteva butoane.

— Tu ce-ai face? îl întreb. Dacă ai fi în locul meu, cum te-ai purta cu fetele mele? Cum te-ai purta cu bărbatul după care am venit?

— Ai observat cum în filme actorii exagerează întotdeauna întregul proces al fumatului? spune el. E întotdeauna îngrozitor de exagerat. Și-și culeg întotdeauna ceva de pe limbă. Și încearcă să vorbească în timp ce țin aerul în plămâni. E jalnic.

Îi imită pe actori și parcă văd aievea scena. Înțeleg despre ce vorbește.

— Întâi de toate, l-aș bate măr pe tipul ăla. Bam. Se face că dă un croșeu de dreapta și-apoi că trântește corpul adversarului peste genunchi. Cu fetele, nu știu. Le-aș duce într-o călătorie. Sau nu, le-aș cumpăra chestii. La banii tăi, poți să le cumperi o grămadă de lucruri. Alex mi-a povestit despre tot bănetul pe care o să-l primești.

Mă uit la el și mă întreb dacă ăsta este motivul pentru care e prieten cu Alex.

— Vrei și tu o parte din ei? Vrei bani?

— Sigur, spune el.

— Dacă ți-aș da mulți bani în clipa asta, ai pleca?

— Oh, spune el. M-am prins. Asta vrei? Vrei să plec?

Părul de pe cap îi stă vâlvoi în părți.

— Nu, zic. Cred că nu.

— N-aș ști ce să fac dac-aș avea fete, spune el. Le-aș schimba pe fii?

— Dar în cazul ăsta aș putea da peste unul ca tine.

— Eu nu-s așa de rău, spune el. Sunt deștept.

— Prietene, ești cam la o sută de mile depărtare de Orașul Deșteptților.

— Vă înșelați, domnule avocat, spune el. Sunt deștept, pot să am grijă de mine. Sunt un excelent jucător de tenis și un abil observator al lucrurilor care se întâmplă în jur. Sunt un bun bucătar. Și am întotdeauna iarbă la mine.

— Sunt sigur că părinții tăi sunt mândri de tine.

— Posibil.

Își privește genunchii și mă întreb dacă nu cumva l-am jignit.

— Ei știu unde ești?

— Părinții mei?

— Da, Sid. Părinții tăi.

— Mama e puțin cam ocupată acum, așa că ar cam vrea să nu-i stau în cale.

— Cu ce se ocupă?

— E recepționeră la Pets, în oraș.

— Acolo ne ducem noi pisica la veterinar. Și zi așa, e o perioadă aglomerată acum pentru animalele de companie?

— Nu, spune el. E ocupată să țină casa la un loc. Să organizeze lucrurile tatălui meu. El a murit acum câteva luni.

La început, mă gândesc că glumește, că și asta e o glumă proastă precum cea cu fratele lui handicapat, dar îmi dau seama că vorbește serios. Face același lucru pe care îl fac eu când oamenii vorbesc despre Joanie. Încearcă să zâmbească și

să arate că are situația sub control. Vrea ca eu să mă simt în largul meu și caută un mijloc de a schimba subiectul. Așa că mă port cu Sid așa cum aș vrea să se poarte ceilalți cu mine.

— Noapte bună, Sid, zic. Odihnește-te. Ne vedem mâine.

Se întinde la loc pe pernă.

— Grozavă discuție, șefu', spune el. Pe mâine.

29.

A doua zi de dimineață, mă duc să alerg pe plajă și-l văd deodată fugind spre mine, ca apoi să mă lase în urmă. Se uită la ocean când aleargă pe lângă el, în timp ce eu mă aflu mai sus pe plajă, în apropierea caselor, unde nisipul e uscat și e mai greu să alergi. Mă întorc și mă iau după el, îndreptându-mă spre porțiunea de nisip bătătorit. Sunt entuziasmat, neliniștit și oarecum înspăimântat că facem exact același lucru în exact același timp. Alerg și-l privesc din spate: gleznele, ceafa. Pe tricoul lui scrie STANFORD LACROSSE, ceea ce e pur și simplu abject, și pantalonii lui scurți sunt din aceia pe care-i poartă alergătorii adevărați, scurți și subțiri, cu fante mari în lateral. Mă gândesc că e genul de om care-și prinde telefonul la curea. E un mic nenorocit care aleargă iute, așa că măresc ritmul. Nu mai e multă lume pe plajă: niște surferi care așteaptă să se facă valuri, un pescar care-și fixează undița în nisip, un câine negru care amușină prin tufișuri. Ziua se pregătește pentru ceva promițător, pentru ceva măreț – lumina prăfoasă începe să se ascută, făcând movila de nisip alb să tremure; cețurile se ridică, teatral și sfios, descoperind marea strălucitoare și stâncile albastru cu verde.

Încetinesc, pentru că nu vreau să mă apropii prea tare de el. Simt un val uriaș de energie și știu că e alimentat de furie, așa că încerc să mă concentrez și să-mi reamintesc mie însumi de ce mă aflu aici. O iubesc pe Joanie, și ea îl iubește pe bărbatul ăsta din fața mea, iar eu o să i-l aduc. Are dreptul să-și ia rămas-bun. I-a dat ceva ce eu nu am putut să-i dau. Sunt

ca o pisică ce aduce târâș un șobolan pe prag.

Un val se sparge la mal și-l văd cum fuge de el. Eu rămân pe ruta mea, lăsând apa rece să-mi stropească picioarele. Cu puțin înainte de dig, încetinește, se uită la ceas și începe să urce panta. Mă opresc din alergat și mă uit încotro se duce. Merge de-a lungul plajei pentru o vreme, trăgându-și sufletul, după care își continuă drumul spre dig. Mă întreb dacă se duce în parcare să-și ia mașina. Încep să merg, neștiind ce voi face dacă se va urca în ea. Sunt pregătit? Pot să fac asta acum? Apoi îl văd venind înapoi înspre mine și mă întorc repede cu fața spre apă. Mă întind, făcând o răsucire care îmi permite să-l urmăresc în continuare. Mă răsucesc în partea cealaltă și-l văd îndreptându-se spre una dintre căsuțele albastre care sunt proprietatea vărului meu Hugh. Nu știam că Hugh le mai închiriază încă și mă întreb dacă Brian îl cunoaște pe Hugh. Brian urcă scările verandei și deschide ușa de plasă. Trebuie că îl știe pe unul dintre ai noștri, ceea ce nu e o coincidență așa de mare, din moment ce suntem atât de numeroși în zonă. Ca gândacii. Aș putea să-l întreb pe Hugh dacă și de unde îl cunoaște pe Brian. Aș putea obține niște informații despre tipul ăsta înainte de a face o mișcare. Sau aș putea să acționez pur și simplu. De ce am nevoie de informații? Iată-l. L-am găsit. Acum mai trebuie să-l și prind.

Mă uit la hotelul de pe stâncă, dorindu-mi ca fetele mele să fie aici în clipa asta. Îmi dau seama că mi-e frică. Soarele îmi încălzește din ce în ce mai tare spatele și eu îmi doresc ca aerul să rămână la fel ca acum câteva clipe: încărcat de promisiuni, cu forțele naturii mustind în el, dar nu coapte încă. Gata cu trasul de timp. O iau spre căsuță, înaintând cu greu prin nisipul afânat și adânc, dar, pe măsură ce mă apropii, văd ceva care mă sperie. Îl văd pe Brian dispărând înăuntru, ca apoi să iasă din nou și să se așeze pe un scaun cu spătar rabatabil, cu un pahar de apă în mână. În urma lui apar doi copii – unul cam de treisprezece ani, celălalt, nu știu, în jur de opt – și-apoi prin ușa de plasă apare o femeie frumoasă într-un costum de baie alb și cu o pălărie de soare mare și albă pe cap. E elegantă. Radioasă. Splendidă. Este soția lui Brian

Speer.

30.

Mă duc înapoi pe țărm și mă așez pe nisip. Aștept să văd dacă vin și Brian și familia lui. Sunt sigur că asta vor face. Asta faci aici. A pus un obstacol în calea planului meu. După ce i-am văzut soția și copiii, nu îmi mai vine să-mi duc planul la îndeplinire. Nu numai că ar fi greu de realizat din punct de vedere practic, dar nu mi se mai pare o idee așa de bună. Încep să mă îndoiesc de existența aventurii amoroase, deși știu că ea s-a-ntâmplat.

Le văd pe fiicele mele și pe Sid mergând pe stânci, venind dinspre hotel pe plajă. Nu există o cărare care să lege plaja hotelului de asta, numai stânci și ocean, descurajându-i pe cei care nu sunt cazați în hotel să intre și pe cei cazați să plece.

Când ajung la golf, se uită în jur până mă văd. Scottie aleargă la mine și-și întinde prosopul pe nisip.

— Alex a comandat mâncare în cameră, își pârăște ea sora.

— Bine, zic.

Scottie nu știe niciodată pentru ce m-aș putea supăra și pentru ce nu și cred că asta este o tactică bună. Înțepăturile ei arată mai bine acum. Sunt albe și uscate, asemenea cicatricilor vechi. *Ce se întâmplă cu tine*? aș vrea s-o întreb. *Cum pot să te ajut*? Mă gândesc la cum poza în fața oglinzii noaptea trecută, strângându-și sânii cu mâinile. N-am observat până acum că Scottie are sâni; mici, dar îi are.

Se întinde pe burtă și întoarce capul spre mine.

— Ai televiziune prin cablu în camera ta de acasă? întreb.

— Da, spune ea.

— Ce seriale îți plac?

— *Clanul Soprano,* spune ea. *Dog, vânătorul de recompense.* Stai puțin, doar cele prin cablu, sau toate serialele?

— Nu cred că ar trebui să te mai uiți la niciun serial, zic.

— Mai bine mor, spune ea.

Alex vine agale înspre noi, cu Sid după ea, care fumează. Văd cum se uită bărbații la ea până ajunge la mine, după care privesc în altă parte.

— Ceva noroc? întreabă ea.

— O, da, spune Scottie. L-ai găsit pe prietenul mamei?

Îmi cântăresc răspunsul. Dacă află că l-am găsit, se vor aștepta să acționez.

— Nu, zic. N-am avut noroc.

Sid dă din cap la mine și eu îi întorc gestul. A devenit o persoană total diferită în ochii mei – un mister, o stâncă. Trebuie că e puternic. Sau foarte drogat.

— Ați mâncat bine de dimineață? întreb.

— Îhî, spune Sid.

— Ți-am adus un covrig, spune Alex, aruncându-mi un corn cu stafide.

— Uau, zic. Mulțumesc, apreciez gestul.

Soarele a devenit și mai puternic și-mi place cum îl simt pe spate. Mi-am scos pantofii de tenis și-mi îndes degetele de la picioare în nisipul rece. Sid și Alex se întind pe burtă și Scottie se întoarce cu fața în sus. Oamenii se înmulțesc, pe plajă sau în apa sticloasă a oceanului. În jurul nostru, toată lumea are umbrele și șezlonguri, frigidere portabile, prosoape, creme de protecție solară, pălării.

— Aveți loțiune de plajă? întreb.

— Nu, spune Scottie. Apă avem?

— Ai adus vreo sticlă? întreabă Alex.

— Nu, zic.

Alex își înalță capul.

— Ne-ai adus gustări?

— Putem să mergem până în oraș.

Cum reușesc mamele să aducă toate lucrurile de care are nevoie un copil?

Alex se sprijină în coate. Se uită undeva în spatele meu. Îi urmăresc privirea și-o văd pe femeia în alb. Se uită la noi cu o expresie prietenească, apoi în jos la nisip, în timp ce continuă să meargă. Cei doi băieți pe care i-am văzut la căsuță aleargă spre ocean și ea strigă după ei:

— Rămâneți în zona asta, vă rog!

Se aruncă amândoi printr-un val mic, după care plutesc pe apă ca păsările.

Ea se duce mai aproape de țărm și asta e perfect, pentru că e în fața noastră și pot să mă uit la ea în voie. Își dă jos gențile de pe umăr și scoate un prosop dintr-una. Își răsucește încheieturile mâinilor și prosopul se înalță în aer, după care plutește și se așază pe nisip. Peste costumul de baie, are un pareo verde, transparent, pe care nu și-l dă jos. Se așază pe nisip și scoate o carte din geantă. E o carte groasă cu coperți cartonate.

Fetele mele urmăresc amândouă cu mare atenție fiecare mișcare a femeii. Mă întreb dacă o compară cu mama lor sau dacă se uită la ea așa cum te uiți la ceva frumos. Mă uit în spate să văd dacă vine și soțul ei, dar nu văd decât un bărbat cocoțat pe o mașină de tuns iarba și câțiva copii din zonă care traversează pajiștea cu undițele în brațe.

Băieții ei alunecă pe valuri pe burtă. Din când în când, ea își ridică privirea ca să-i vadă, ținând cu degetul pagina la care a rămas.

— Ar trebui să vă duceți să înotați, zic.

— Intri în apă cu mine? întreabă Scottie.

Nu prea-mi vine, dar nu vreau să spun nu, pentru că știu că femeia ne poate auzi.

— Sigur că da! zic, cu prea mult entuziasm. Vii și tu, Alex?

Alex se ridică în fund. Nu știu niciodată când o să mă ciocnesc de un refuz de-al ei. Cum mi se pare că am prins schema cu fetele astea – distracție, intimitate, ceartă, animozități, din nou calm –, ele schimbă ordinea.

— Sid, vrei să intri în apă cu noi?

Simt cât de fals sună totul, de parc-aș fi codoșul lui. De parcă acum merită să mă port frumos cu el pentru că tatăl lui e mort.

— Haidem.

Se ridică repede, aleargă înspre ocean și pășește apăsat prin valuri, după care se aruncă în ele. O clipă nu-l mai văd, după care renunț să mai aștept să iasă la suprafață.

Fetele și cu mine ne îndreptăm spre mal și eu intru fără grabă în apă.

— Prinde-l pe ăsta, Steven, îi spune băiatul mai mare fratelui său. Băiatul cel mic se uită înapoi la valul care se ridică amenințător deasupra capului său. Du-te!

Ne ferim cu toții de val și eu mă uit înspre plajă să văd dacă băiatul l-a prins. Îl văd în depărtare. A prins valul și s-a dus pe el până la mal.

— Ăsta a fost fantastic, strigă el.

Băiatul cel mare îi strigă înapoi:

— Ți-am zis!

Nu-i aruncă lui Scottie nicio privire. E pus pe treabă, urmărind valul următor, tot încercând să se ridice pe el, lovind apa cu ciudă. Un ciudat în miniatură.

O văd pe mama lor uitându-se la noi pe deasupra ochelarilor de soare. Alex și Sid au trecut dincolo de geamandură. Înoată spre insula verde plutitoare. Scottie se apropie de băieți și se așază în rând cu ei ca să prindă un val.

— E locul nostru! strigă la ea băiatul cel mare. Du-te, Steven. Ăsta-i al tău. Du-te! Du-te!

Îmi dau seama că Steven e destul de zdruncinat. Nu mai are suflu și țipetele îl dezorientează. Se uită la Scottie, după care se avântă, lovind apa, dar, cum valul se mișcă sub el, alunecă pe spate.

— Îi stai în cale, țipă băiatul cel mare la Scottie. Du-te și găsește-ți alt loc.

O urmăresc pe Scottie cum îi răspunde cu o privire ezitantă și neliniștită, ca și cum cuvintele băiatului au fost o glumă.

— Ești în ocean, amice, zic. Cred că reușiți să vă găsiți loc cu toții în ocean.

— Nu eram în calea lui, spune Scottie. Pur și simplu n-a înotat suficient de repede.

La asta ce-o să mai zici, băi golane? Îl înfrunt cu privirea și el dă înapoi, poate pentru că își vede mama intrând în apă. Îmi îndulcesc privirea și-i zâmbesc.

— Uite că vine un val pe care e trecut numele tău, zic. Bagă mare!

Mama lor dă din cap aprobator înspre mine. Are un costum banal și și-a păstrat pălăria pe cap. Îi ascunde chipul, așa că tot ceea ce pot vedea este corpul ei plonjând în apă. Părul ei arămiu se răsfiră în urmă-i ca o mantie, în timp ce ea alunecă spre cei doi. Scottie pare fermecată. Joanie ar fi alergat în apă într-un bikini tanga și s-ar fi purtat ca băiatul cel mare, transformând totul într-o competiție și îndemnându-i pe toți să-i dea bice.

Doamna Speer înoată pe spate, vâslind cu brațele ei lungi ca niște moriști înapoi, cu apa picurându-i din vârful degetelor. Picioarele ei aruncă stropi mici înainte. Faptul că și-a lăsat pălăria pe cap e cumva un gest prostesc și fermecător deopotrivă.

— Prinde-l pe ăsta, mami, strigă băiatul cel mic.

Ea se uită la valul mic care vine spre ea și înoată bras către mal.

— Mai repede, spune băiatul.

Scottie încearcă și ea să prindă valul, cu ochii ațintiți în continuare asupra femeii, care o vede și-și încetinește mișcările de brațe ca s-o aștepte. Valul crește și-și va atinge maximul în curând. Acum mi-e frică, nu pentru Scottie, pentru că știu că e bună la asta, ci pentru femeie, care pare atât de fragilă, precum un obiect pe care îl așezi pe o etajeră înaltă, sub o lumină blândă. În timp ce înoată, se uită înapoi, cu un zâmbet larg pe chip, până ce vede valul care-i trece peste cap și-și ține respirația. După care valul se sparge și ea nu se mai vede.

Prind următorul val și le văd atât pe Scottie, cât și pe femeie duse de valuri la țărm. Scottie s-a ridicat deja în picioare, dar femeia e lungită într-o rână pe nisip, cu părul lung înfășurat în jurul capului, o bretea căzută și partea de jos a costumului de baie ridicată, dezgolindu-i fundul.

Fug la mal, dar îmi spun că unor femei, cum ar fi soția mea, nu le place să fie ajutate de bărbați. Mă prefac că sunt îngrijorat în privința lui Scottie și o întreb pe femeie râzând:

— Ești bine?

Un alt val se sparge peste ea și o văd alunecând de-a lungul

țărmului, dusă de el; e prinsă între valuri și nu pare să reușească să se ridice. Mă uit în larg la băieții ei, care râd de se prăpădesc. Mă duc la ea și o ridic dintr-o mișcare. Ea își regăsește echilibrul sprijinindu-și palmele pe umerii mei, după care și le ridică repede. Trebuie că e lucrul cel mai straniu și mai cald pe care l-am simțit în ultimele luni, probabil chiar în ultimii ani; mâinile ei atingându-mă. Încă le mai simt. Mă întreb dacă o să le simt pentru totdeauna, ca un fier roșu încins pe pielea mea. Nu e neapărat datorită ei, ci pentru că mă atinge o femeie.

— Doamne, spune ea. Mă simt de parcă aș fi ieșit de la spălătoria de mașini.

Râd sau mă forțez să râd, pentru că nu e tocmai situația la care aș râde în mod normal.

— Și tu? îi spune ea lui Scottie. Cum ai reușit?

— Eu sunt un băiețoi, spune Scottie. Uită-te la mine.

I-a intrat nisip în costumul de baie și-i stă ca o umflătură uriașă. Se scarpină între picioare.

— *Plec la serviciu*, spune ea.

Mă gândesc că vrea să mă imite și că doamna Speer o să-și facă o părere falsă și umilitoare despre mine.

— Scottie, zic, scoate-ți nisipul ăla de-acolo.

— Trebuie să fie amuzant să ai fete, spune doamna Speer.

Se uită la ocean și văd că o privește pe Alex care stă la soare pe insula plutitoare. Sid se apleacă peste Alex și-și lipește gura de a ei. Ea îl cuprinde cu mâna pe după cap și pentru o clipă uit că cea pe care o văd e fiica mea și mă gândesc la cât timp a trecut de când am sărutat eu pe cineva sau am fost sărutat astfel.

— Sau poate că îți dau ceva bătăi de cap, spune doamna Speer.

— Nu, nu, zic. E grozav, și chiar este, bănuiesc, deși mă simt de parcă le-aș avea de puțină vreme și nu știu încă prea bine cum stau lucrurile. Ei doi sunt împreună de nu știu când. Fac un semn cu mâna spre Alex și Sid. Nu înțeleg dacă sunt cu-adevărat un cuplu sau dacă așa se poartă liceenii în ziua de azi.

Doamna Speer mă privește curioasă, ca și cum ar vrea să spună ceva, deși se abține.

— Și băieții. Arăt înspre prostănacii ei. Trebuie că îți dau mult de lucru.

— Cam așa ceva. Dar sunt la o vârstă atât de amuzantă! E așa o bucurie cu ei.

Se uită în zare la băieți. Expresia ei nu prea mă convinge că sunt chiar așa o bucurie. Mă întreb de câte ori are un părinte astfel de conversații placide cu alt părinte și cât de multe ascund amândoi. *Sunt așa de al naibii de hiperactivi, aș face orice ca să le injectez niște tranchilizant pentru cai. Insistă întruna să mă uit la ceea ce pot face, când de fapt mie nici că-mi pasă. Cât de greu poate să fie să sari de pe o trambulină*?

Fetele mele sunt plecate rău cu pluta, îmi vine să spun. *Una din ele își spune măscări în fața oglinzii. Ai făcut și tu așa ceva când erai mică*?

— Și fetele tale par grozave, spune ea. Câți ani au?

— Zece și optsprezece. Și ai tăi?

— Zece și doisprezece.

— O, zic. Fantastic.

— Fiica-ta cea mică e o zăpăcită, spune ea. Adică nu zăpăcită. Simpatică, asta am vrut să spun.

— Oh, da. Așa e Scottie. E ca un uragan.

Tăcem amândoi pentru câteva clipe, uitându-ne la Scottie cum stă pe nisip, lăsând valurile s-o plimbe de colo-colo.

— De fapt, zic, amândouă sunt puțin triste. Mama lor e în spital. Îmi dau seama cât de prost o s-o facă să se simtă ceea ce-i spun. O să fie bine, adaug eu, după obligatoriul „O, nu!” din partea ei. Sunt doar îngrijorate, atâta tot.

— Desigur, spune ea. Trebuie să vă fie foarte greu. Ce s-a întâmplat? Dacă nu te superi că te întreb.

— A avut un accident cu barca.

Mă uit la ea să văd dacă îi sună familiar.

— Îmi pare rău, spune ea. Era într-o barcă cu vele? Sau într-una cu motor?

Râd și pe gâtul ei apare o pată roșie.

— Una cu motor, zic.

— Îmi pare rău, n-am știut că…

— Nu, râd pentru că ceea ce ai spus a fost chiar fermecător, asta e. *Tu* ești fermecătoare.

Își duce mâna la piept. Cred că mai mult de-atât n-o voi putea înșela niciodată pe Joanie, mai mult de-atât nu mă voi putea răzbuna. Dacă ea era îndrăgostită de altcineva, de ce nu mi-a spus? Mă întreb dacă aștepta cu-adevărat ca eu să-mi vând acțiunile înainte să intenteze divorțul. Sper că nu e atât de calculată. Sunt recunoscător că probabil nu voi afla asta niciodată. Tăcerea ei îmi dă voie s-o transform în oricine aș vrea eu să fie.

Doamna Speer se uită la ocean. Fac și eu același lucru.

— Ieri l-am văzut aici pe John Cusack, spune ea. Și pe Neve Campbell. Făceau surfing.

— Oh, zic. Și cine sunt ei?

— Sunt actori. De la Hollywood. Sunt, știi tu, vedete.

— Oh, zic. Mda, e plin de ei pe-aici. În ce filme au jucat?

— Păi, nu prea știu. Nu-mi vine-n minte niciunul.

— Interesant, zic.

— Ce prostie, spune ea. Să vorbim despre vedete. Mă rog.

— Nu, zic. E fascinant, serios.

Mă uit la ea încurajator. Își mușcă degetul mare și se uită în jos, după care își ridică privirea și-mi spune cu un zâmbet larg:

— Nici că-ți pasă de asta.

Râd.

— Ai dreptate. De fapt, te înșeli. Îmi pasă! Nu pot să suport vedetele. Nu suport ideea că au parte de onorariile alea uriașe și festivitățile alea de premiere, Dumnezeule… E absolut ridicol.

— Știu. Știu. Înțeleg, dar nu mă pot abține.

— Nu cumperi și revistele alea, nu?

— Ba da!

— O, nu! zic.

Îmi duc palma la frunte și-apoi o văd pe Scottie alergând spre noi și-mi dau seama că, pe moment, am uitat cine este femeia asta. E soția lui Brian. Nu e prietena mea. N-ar trebui

să râd în momentul ăsta sau să mă bucur de viață în vreun fel.

— Pălăria ta! spune Scottie. Am găsit-o.

Ridică pălăria cu borurile largi și flasce. E udă și seamănă cu un mănunchi de alge în timp ce Scottie o stoarce.

— Mulțumesc, spune doamna Speer întinzându-se după ea.

Scottie se uită la ea cu atenție, timidă, ca și cum ar aștepta un premiu.

— Vrei să-ți aduc prosopul? întreabă ea. Ți s-a făcut pielea de găină.

Mă uit la picioarele doamnei Speer și la micile umflături care-i împânzesc pielea.

— Cred că mi-ar prinde bine un prosop, spune ea.

— Ți-l aduc eu.

Scottie aleargă la geanta doamnei Speer și eu mă uit la ea cu scuze în ochi, dar ea nu pare să se sinchisească. Urcă panta până la nisipul cald și uscat și se așază. O urmez, trecându-mi degetele prin nisip. Arunc o privire furișă înspre pielea picioarelor ei.

Scottie se întoarce și o învelește pe doamna Speer pe după umeri cu prosopul, după care se așază lângă ea.

— Și eu mă rad, spune Scottie.

Femeia se uită la picioarele lui Scottie.

— Oau, spune ea.

— Am fost nevoită pentru că am fost atacată de o hoardă de cuirasate. De meduze portugheze, vreau să spun.

Asta e replica pe care ar fi vrut să i-o dea mamei ei. Sunt mânios pentru cât de lipsită de loialitate e. A trecut peste toate și-a adoptat cu ușurință o nouă mamă. O singură zi îi este de ajuns ca să se îndrăgostească de altcineva, dar bănuiesc că așa sunt copiii. Nu ne plâng în felul în care ne-am dori noi.

— Și a trebuit să te razi? întreabă doamna Speer.

— Îhî. A trebuit să rad otrava.

— Stați în căsuțele acelea? întreb.

— Da, spune ea. Soțul meu a trebuit să vină aici cu treabă. Ne-am gândit să organizăm și o mică vacanță dacă tot veneam, îl cunoaște pe proprietar, așa că…

— Hugh.

— Corect.

Pare ușurată că avem o cunoștință comună.

— E vărul meu, zic.

— A, înțeleg. Oh, în regulă. Păi atunci probabil că-l cunoști pe soțul meu, Brian Speer?

Mă uit drept în față. Îi văd pe Sid și pe Alex sărind de pe pluta care se mișcă înainte și-napoi. Băiatul cel mare al femeii s-a îndepărtat mult de țărm. Ar putea să se înece; se luptă cu valurile, fără sorți de izbândă, ca să se întoarcă. Aș putea să-i spun totul. Aș putea s-o fac să se simtă la fel de rău pe cât mă simt eu, și-atunci am putea vorbi despre lucruri mai importante decât vârsta copiilor noștri. Am putea vorbi despre dragoste și suferințele din dragoste, despre începuturi și sfârșituri.

— Nu-l cunosc pe soțul tău, zic.

— O, spune ea. Am presupus că…

— Scottie, du-te și spune-i să înoate paralel cu țărmul ca să-l aducă înapoi curentul.

Scottie, surprinzător de ascultătoare, se ridică și se duce spre apă.

Doamna Speer își face mâna streașină la ochi ca să-și vadă băiatul, după care se ridică în picioare.

— Se descurcă?

— Da. Curentul e puțin înșelător. O să-l ajute Scottie.

Se uită la mine și pe față i se citește îngrijorarea. O pot vedea limpede. Vrea s-o ajut. Soția lui Brian are nevoie de mine ca să-i salvez fiul. Nu pot vedea chipul băiatului, dar știu ce simte. E supărat și-i e rușine, se simte deopotrivă sceptic și speriat de situația dificilă în care se află. E în viață. Dorința lui e simplă: *Du-te înapoi, du-te înapoi, du-te înapoi la mal. Adu-l pe Brian, adu-l pe Brian, adu-l înapoi la mal.*

N-am niciun chef să mă bag în apă.

— Îl aduc eu, zic.

— Mulțumesc, spune soția lui Brian. Ești foarte amabil.

31.

Îi scot pe copii la masă la Tiki's. În restaurant e întuneric și prești împletite atârnă pe pereți. Pare întotdeauna închis și nu există niciun orar fix. Barul și mesele au pe margini o plasă din rafie în care sunt prinse bucăți turtite de nuci de cocos. Chelnerii abia se mișcă și se poartă întotdeauna de parcă ar fi persecutați. Mâncarea e gătită cu neatenție și multă grăsime și felul în care comanzi (copt, la grătar, prăjit în grăsime) este o alegere inutilă, pentru că nu contează cum vrei să mănânci peștele: oricum o să-l primești prăjit în ulei. Tiki's e restaurantul meu preferat din Kauai. Tatăl meu obișnuia să mă aducă aici. Uneori, după masa de seară, se așeza la barul uzat și eu rămâneam la masa noastră, ascultând muzica celor din clubul de ukulele și mâzgălind fața de masă. Acum nu mai există nicio față de masă, e numai lemnul, și puștii ai căror tați se așază la bar scrijelesc mesele cu cuțitașele lor de friptură.

Membrii clubului cântăreților de ukulele încă se mai întâlnesc aici să exerseze. Sunt prezenți și în seara asta, hawaiieni bătrâni care fumează țigări și ciugulesc arahide fierte între reprizele de improvizații. E plăcut să-mi duc copiii într-o speluncă veche, dar am făcut-o și pentru că știu că Hugh vine în fiecare seară pentru cocteilurile de dinainte de cină. Vreau să-l întreb despre oaspeții lui. Îl văd la bar și le spun fetelor și lui Sid să se așeze la o masă. Sid îi ține scaunul lui Scottie și ea se așază, după care îl privește în timp ce el îi împinge scaunul sub ea.

— Unde te duci? întreabă Alex.

— Să-l salut pe vărul nostru.

Alex se uită spre bar.

— Vărul Hugh!

Îi cercetez chipul ca să văd dacă e sarcastică.

— Glumești?

— Nu, spune ea. Îmi place mult de vărul Hugh.

— De ce?

Sid se uită la bar și strânge din ochi.

— Pentru că e bătrân și nostim, spune Alex.

Mă uit la spinarea lui Hugh și la șuvițele lui de păr alb, la torsul lui lat și la picioarele subțiri. O bună parte din viață mi s-a părut înfricoșător, din cauza staturii lui impresionante și a minții ascuțite, dar bănuiesc că oamenii ajung la o vârstă la care „înfricoșător" devine „drăgălaș" și mă simt cam rău în legătură cu asta.

— Bine, păi, comandați ceva și pentru mine. Nu contează ce. Și purtați-vă frumos cu chelnerița. Vorbește stricat. Nu vorbiți, știți voi, engleza corectă.

Dau din cap că da. Au înțeles. Sid își îndreaptă spatele în scaun și studiază meniul de parcă ar fi bărbatul răspunzător de ele două.

Mă duc la bar.

— Salutare, vere! zic, strecurându-mă pe un scaun de lângă el.

— Ei! spune el, ridicându-se pe jumătate, înainte de a se prăbuși la loc pe scaun.

Mă așez și mă uit în ochii barmanului. El rămâne la locul lui și privește intenționat în direcția opusă. Hugh îl cheamă și, cu vocea lui aspră de fumător, îmi comandă o băutură demodată, al cărei nume sună bine. Mă bate pe spate și barmanul dă din cap spre mine, aproape reverențios. Hugh se uită peste umărul meu să vadă cu cine sunt.

— Ele sunt…

— Scottie și Alex, zic.

— S-au făcut fete mari, spune el și se întoarce la mine.

Uneori îmi place că nimănui nu-i pasă cu-adevărat de nimeni altcineva. Dacă lui Hugh i-ar păsa, le-ar saluta pe fete, m-ar întreba despre ele și despre mine, și-ar aduce aminte că soția mea e în comă. Nimic din toate astea nu se întâmplă, și eu mă simt recunoscător.

— Am înțeles că ai niște musafiri în gazdă, zic.

— Ce?

— Niște tipi care stau în căsuță.

— A, da, da. Nenorocitul ăla tupeist. E… ăăă, ceva rudă cu

sora lui Lou… nu, stai așa… Lou are o soră și soțul surorii lui… cumnatul lui Lou e văr cu nevasta tipului ăluia.

— Cum? zic, nu prea înțelegând.

— Nu, stai așa. Despre ce căsuță vorbești?

Hugh e beat. Are broboane de transpirație la rădăcina părului: transpirație încleiată. Mi le aduc aminte din copilărie. De câte ori se îmbăta, îi răsăreau pe frunte și el încerca să arboreze mina cea mai serioasă și să mascheze orice confuzie care ar fi putut să i se furișeze în minte. Afișează și acum expresia asta.

— Te referi la căsuța din golf, sau la aia din spate, de la drum?

— Din golf, zic. Tipul cu nevastă și doi băieți.

Rafia se freacă de coapsele mele; mă uit după bucăți de pește vechi care ar putea fi prinse prin ea.

— Oh, sigur, sigur. Ticălosul ăla tupeist. Hugh se apleacă puțin înspre mine și vorbește înspre bărbia mea. Fac niște afaceri cu un tip și ăsta – din căsuța din golf – este prietenul tipului ăluia.

— Frumos din partea ta, zic. Să le dai voie să stea acolo.

Hugh ridică din umeri și se apucă dintr-odată de scaunul lui de bar, crezând probabil că e pe punctul de a se prăbuși, bănuiesc.

— Și cum e el?

— Care el?

— Nu contează, zic.

Hana hou![21] le strigă Hugh muzicienilor, care tocmai au terminat un cântec. Începe încă unul, la fel de ritmat, și eu mă uit la toți bărbații care cântă, cu instrumentele lor mici de lemn pe care le țin strânse la piept, zdrăngănind frenetic cu degetele. Unul dintre ei se ridică și se avântă înainte în timp ce cântă, ca și cum degetele ar avea nevoie să fie urmate de întregul său corp. Mâinile lor sunt toate închise la culoare și uscate ca niște cartilagii. Îmi cercetez fetele cu privirea. Gura lui Scottie e strânsă în jurul unui pai cufundat într-o băutură albă de fructe.

Barmanul se tot uită la mine, asigurându-se că mă simt

bine, ca și cum ar vrea să compenseze grosolănia inițială. Eu dau din cap aprobator și el se uită spre ușă la un cuplu care intră. Bărbatul poartă o fustă aloha, iar femeia o ghirlandă din orhidee mov la gât, de felul celor pe care oaspeții le primesc la sosire din partea hotelului. Sid și-a aruncat-o pe a lui de pe balcon și Scottie s-a luat după el. Alex a rupt-o pe a ei în bucățele în timp ce se uita la film. A mea e așezată ca un halou pe abajurul lămpii de pe noptieră. Bărbatul și femeia arată de parcă ar vrea să plece, dar se tem că gestul lor ar putea părea jignitor. Rămân în picioare lângă ușa de la intrare, așteptând să fie conduși la locurile lor, și în cele din urmă soțul se duce la masa cea mai apropiată. O văd pe soția lui cum îl strigă să se întoarcă, ca apoi să se uite în jur și să-l urmeze la masă. Barmanul își mută privirea de la ei. Își lovește palma deschisă cu pumnul în ritmul muzicii.

— Cum e tipul care stă în căsuță? Iau o înghițitură zdravănă din băutura mea.

— Norocos, spune Hugh. Bulangiu' e norocos. Soră-sa e măritată cu tipu' ăsta.

— Care tip?

Conversația asta e incredibilă. Hugh ar ține oricât la tortură. N-ar spune niciodată nimic, pentru că nici n-ar putea.

— Tipu' cu care fac eu afaceri.

— Care este…

— Don Holitzer.

— Don Holitzer? Ei, bravo. Căcat, Hugh. Și eu cam fac afaceri cu el, ai uitat?

— Păi asta am și zis.

Mă cuprinde panica. Mă simt de parcă cineva mi-ar juca o festă.

— Asta am zis și eu, spune Hugh din nou. Prietenul lui Don stă în căsuță.

— Așa e, zic.

N-are rost să mă zbat. Încerc să inspir adânc de câteva ori fără să pară că inspir adânc de câteva ori. Același gând mi se tot învârte în minte: *Don este cumnatul lui Brian. Don este cumnatul lui Brian*?

— Interesant, zic. Bănuiesc c-a dat norocul peste el, să aibă un cumnat ca Don.

Simt că tocmai am avut o revelație și, cu toate astea, nu-mi dau seama prea bine în ce constă ea. Nu înțeleg de ce ar fi așa de norocos, și nici nu văd în ce fel le-ar folosi lui Brian sau lui Joanie statutul familiei lui. Nu devii bogat doar pentru că soțul surorii tale e bogat. Bănuiesc că ai tot felul de avantaje, dar sunt ele motivația din spatele hotărârii lui Joanie?

Nu văd decât părțile proaste: copiii lui Brian se vor juca cu copiii lui Don și vor face tot timpul comparații. *Noi de ce nu avem un robot, un Xbox, un iPod*? *Noi de ce nu avem o cascadă din stânci în piscină*? *Noi de ce nu avem mașini noi și o echipă de consultanți pe probleme de copilărie*? Sună ca dracu'.

Asta își pusese Joanie în gând? Să-i ofere cumnatului iubitului ei o nouă oportunitate de afaceri? Se desprinsese atât de mult de familia ei, încât se îndrepta deja spre potențiala ei viitoare familie? Mă uit înapoi spre copiii mei, ca scos din minți, ca și cum cineva ar fi putut să-i răpească. Văd mâncarea care mă așteaptă pe masă, lucru care aproape că mă face să plâng. Au comandat și pentru mine, ce au crezut ei că aș vrea să mănânc. Și-au amintit și de mine.

— E agent imobiliar, spune Hugh.

Nu răspund. Hugh se uită la mine de parcă aș fi făcut ceva rău.

— Grozav, zic. Sper că afacerea lui e înfloritoare.

— Va fi.

Hugh își ridică paharul și se uită la lichid, încercând să evalueze ceva, deși nu-mi dau seama ce-ar putea fi. Clatină paharul și-apoi ia o înghițitură din băutură. Aud cum se lovesc cuburile de gheață de dinții lui. Își șterge fața cu mâneca.

— Dacă-i vindem lui Don, și cam așa par să stea lucrurile acum – și asta vrei și tu, nu? –, atunci el va reamenaja terenul și-l va vinde…

— Știu. *Haide, zi tot*…

Hugh își flutură mâna, cu un gest care indică toate afacerile.

— Și, spune el, și-l lasă pe cumnatul lui să se ocupe de

toate tranzacțiile imobiliare.

Revelația pe care ar trebui s-o am își face în sfârșit apariția și se instalează în mine ca un tain straniu. M-am prins. În sfârșit m-am prins. Brian e de fapt și de drept un agent imobiliar care deține aproximativ o sută douăzeci de mii de hectare de teren cu potențial comercial și industrial, pământul meu, care sunt clientul lui. Joanie nu ar divorța de mine pentru un agent imobiliar care locuiește într-o casă oarecare, dar ar divorța pentru unul dintre partenerii de afaceri ai lui Don Holitzer, posibil cel mai mare viitor proprietar de pământ din Hawaii. Ar divorța de mine pentru cineva pe care l-ar putea modela.

Hugh fluieră și fluieratul lui aduce cu sunetul făcut în desenele animate de un corp care cade de pe o stâncă.

Bărbații cântă o melodie lentă la ukulele, care sună ca un imn sau ca o odă adusă pierderii mele. E greu să mai nutresc sentimente de dragoste pentru soția mea în clipa asta. Dacă ar fi perfect sănătoasă și eu aș afla de chestia asta, i-aș dori, cel puțin pe moment, soarta pe care o are acum. Dar aș putea să-i stric jocul lui Brian. Aș putea să aleg pe altcineva.

— Mai sunt și alți ofertanți, îi zic lui Hugh. S-ar putea ca el să nu primească nimic.

Încă mai pot câștiga, Joanie. Mi-o imaginez întinsă pe pat, cu corpul nemișcat și îndurerat de la lipsa de mișcare, cu machiajul de pe față intrându-i în pori pentru că nu e nimeni acolo care să i-l curețe. Nimeni nu poate avea grijă de ea, pentru că ea a refuzat asta. Nu, nu pot câștiga. Nimeni nu poate câștiga. Nici măcar Brian nu câștigă, pentru că nu o va avea.

Îmi termin băutura. Pieptul mi se umple de un amestec de mânie și căldură, care îmi circulă apoi prin tot corpul.

— Ba o să primească, spune Hugh. Cu toții îl vrem pe Don. Și tu îl vrei.

Își așază paharul cu putere pe tejgheaua barului, după care se uită la mine și zâmbește. În ochii lui albaștri ca de oțel se citește hotărârea. Observ că ochii nu i-au îmbătrânit precum restul corpului. Nu sunt drăgălași. Sunt tineri și isteți și îmi

dau seama că îmi spune ce trebuie să fac. Îmi spune că legăturile mele cu familia mea se vor strica dacă nu fac ceea ce-mi spune el să fac. Mă gândesc la Racer, care a rupt logodna ca să fie pe placul familiei sale, și știu că sunt prins în capcană.

— Ne vedem mâine, zic.

Mâine e ziua în care mă întâlnesc cu verii mei. Mâine va trebui să le fac pe plac unor oameni pe care abia dacă îi cunosc, de care sunt legat în mod clar și inexplicabil și cărora le sunt devotat.

— Data viitoare să stai mai mult, spune Hugh, cu vorbele lui de rămas-bun obișnuite.

Dă să se ridice de pe scaun și se clatină, îi face semn barmanului și ridică o mână în semn de salut către cei aflați în restaurant, cu privirea ațintită asupra propriilor pași de parcă ar călca pe un teren minat. *Hana Hou,* le strigă el muzicienilor, după care își pune pălăria de cowboy pe cap și iese.

Mă întorc la masă, la mâncarea din farfurie.

— Asta e beton, spune Sid.

— Total, spune Scottie, scoțând paiul din gură pentru o clipă și-apoi băgându-l la loc.

Simt c-aș putea izbucni în plâns dacă m-aș uita la fiicele mele de aproape, așa că evit să le privesc. Mă uit la bărbații în vârstă din fața mea și mă întreb dacă voi fi și eu bătrân odată sau dacă am să mor tânăr. Iau o înghițitură din mâncare, dar mi-e greu s-o mestec – un sentiment de tristețe și neliniște mi se răspândește prin tot corpul ca un drog și îmi simt gâtul umflat.

Scottie își plimbă mâncarea prin farfurie.

— Am comandat *mahimahi,* dar cred că asta este doar pâine prăjită în ulei, spune ea. Au uitat să pună și peștele.

— Se mai întâmplă uneori, zic.

— A mea a fost foarte bună, spune Sid. Mie îmi place totul prăjit. Brânza, legumele, fructele.

Farfuria lui Alex e goală. Stă relaxată pe scaun, uitându-se la muzicieni cu dragoste. Pun pariu că nu se gândește la nimic

acum și mă bucur pentru ea.

Muzicienii scot ultimele acorduri, cu mare pompă, lăsând cântecul degetelor lor zdrăngănitoare să se înalțe până la cer. Câțiva sar de pe scaune și se apleacă înainte ca și cum tocmai ar fi terminat o cursă. Fetele și Sid aplaudă și îi ovaționează. Scottie bate din picioare. Mă uit în jos și-mi îndes mâncarea în gură, încercând să înăbuș emoția care amenință să se reverse. Mă uit la cuplul de turiști. Mă concentrez asupra lor. Mâna lui e ascunsă de rafia de sub masă, drept pentru care n-o pot vedea, dar îmi dau seama că o ține pe coapsa ei. Ea și-a scos ghirlanda, care atârnă de spătarul unui scaun liber. Pe masa lor sunt sticle de bere și pahare de gheață cu umbrelușe de hârtie. Femeia și-a pus una dintre umbrelușele astea de cocteil în păr. El încearcă să-i dea cu furculița o înghițitură din desertul ei – banane prăjite și înghețată –, dar ea ia furculița și o duce singură la gură, după care mai ia o înghițitură.

Când chiotele de la masa noastră se potolesc, Alex îmi aruncă ceea ce pare a fi o privire vinovată. O interpretez în sensul că ea știe ce nelalocul ei sau nepotrivită situației e fericirea – n-ar trebui să ne simțim bine în momentul ăsta. Cred că știm cu toții că ar cam fi timpul să ne ducem acasă, dar nu prea ne vine. Muzicienii își strâng instrumentele.

— E încă atât de devreme, spune Alex. Zici că e zece.

— Asta pentru că am stat la soare toată ziua, spune Scottie. Se uită la mine și eu încuviințez.

Mă gândesc la fiul lui Brian. L-am adus la mal. L-am învățat ceva ce tatăl lui ar fi trebuit să-l învețe: dacă ești prins de curent, trebuie să înoți paralel cu malul, niciodată perpendicular pe acesta. A fost nevoit să-și pună brațele în jurul gâtului meu și eu am înotat cu el în spate până la țărm. L-am întrebat:

— Semeni cu tatăl tău?

— Nu știu, a spus el și respirația lui mi-a gâdilat urechea.

— În seara asta, mai târziu, când te duci la culcare, spune-i mamei tale că îmi pare rău.

— Pentru ce?

Nu i-am răspuns. Nu mi-am putut duce gândul până la

capăt. Am văzut-o pe țărm, apa i se repezea la picioare și ea aștepta ca eu să-i aduc băiatul. Când am ajuns la mal, el s-a dat jos din spatele meu și eu i-am explicat cum să înoate înăuntrul curentului. N-a putut să mă privească în ochi. Mama lui a alergat la el și, când a dat să-l îmbrățișeze, cu chipul îndurerat, el s-a smuls din brațele ei și s-a așezat pe nisip. Îmi amintesc cum ea mi-a mulțumit, apoi i-a zorit pe băieți să se întoarcă la căsuță. M-am așezat să mă odihnesc și am văzut-o pe Scottie desenând cu un băț o inimă pe nisip. IUBESC… un val a spălat malul și i-a șters declarația.

— Pe cine iubești? o întreb acum. Pe plajă… desenai pe nisip.

— Pe nimeni, spune ea.

Alex scoate un șuierat, care ar trebui să semene cu sunetul scos de cineva care face pipi.

— Pe băiatul-girafă, spune ea.

— Taci!

Râdem cu toții și Scottie pare triumfătoare, mândră poate de subterfugiul prin care s-a apropiat de băiatul ăla, sau poate doar mândră să simtă dragostea. Pentru că a simți dragostea te face să te simți superior. Până ce descoperi că nu ești iubit la rândul tău.

— Nu e el, oricum, spune Scottie. Își plimbă degetul pe masă, scriind numele cuiva, probabil. Dragostea cea adevărată.

— Iubesc… pe voi vă iubesc, zic, azvârlind cuvintele.

Fiicele mele se uită la mine, neștiind cu cine anume vorbesc. Nu cred că vor să știe – niciuna din ele nu m-a auzit vreodată spunând cuvintele astea în serios. Majoritatea muzicienilor au părăsit restaurantul, dar cei câțiva care au rămas încep din nou să cânte. Ne simțim cu toții ușurați. Neașteptata mea declarație de dragoste poate fi dată uitării.

— În cinstea tatălui vostru care vă iubește, spune Sid, ridicându-și paharul cu apă.

Alex se uită la mine, apoi la Sid. Mă întreb dacă e la curent cu faptul că eu știu că tatăl lui Sid e mort. Îi atinge cealaltă mână, cea care e goală. Ridic și eu paharul către Sid și

ciocnesc tare. Ne coborâm paharele. Cuplul de turiști se ridică și femeia își ia geanta și ghirlanda de orhidee. Bărbatul numără bancnotele și se uită în jur, ținând în mână nota de plată și bancnotele, după care așază totul pe masă. Femeia se întoarce și se uită la noi. Îi fac cu mâna și ea îmi răspunde, apoi se îndreaptă spre ușă. Bărbatul mai aruncă o privire mesei, și ia înapoi câteva bancnote din teanc, după care și le pune la loc în portofel înainte de a-și urma soția.

Mă uit la muzicieni. Doi bărbați au chitare în loc de ukulele. Bărbatul cu ukulele cântă *Hi'ilawe* de Gabby Pahinui, imitându-i vocea guturală. Ceilalți doi cântă la chitară într-o cheie joasă și sunetele lor mă umplu precum alcoolul – îndrăzneala, tristețea și energia lor alunecând pe rând în mine. Cheia joasă. *Ki ho'alu.* Care înseamnă „Slăbește coarda". Asta aș vrea și eu să fac. Să mă întind și să mă relaxez, să „slăbesc coarda". Dacă am putea rămâne aici, fără să ne mai întoarcem vreodată acasă. Dar nu putem. Am de lucru.

I-am cerut băiatului cel mare să-i spună mamei lui că-mi pare rău. Dacă m-ar întreba acum: „Pentru ce?" i-aș răspunde: „Pentru ceea ce sunt pe cale să fac".

32.

Mergem pe drumul care mărginește golful. Deși Alex mi-a atras atenția că e încă devreme, sunt uimit de lumina blândă. Soarele portocaliu-sângeriu plonjează în ocean. Scottie merge înaintea noastră, adunând flori din curțile oamenilor. Toată lumea crede că ne întoarcem la hotel. Toată lumea crede că am eșuat.

— Ai grijă să nu rupă flori din copacii oamenilor, îi zic lui Sid. Și spune-i s-o ia pe următorul drum către plajă.

Se uită la mine și-apoi la Alex, de parcă tocmai am pune la cale un complot împotriva lui.

— Sigur.

Aleargă s-o prindă din urmă pe Scottie și când ajunge la ea,

îi ciufulește părul. Ea îi dă un pumn în umăr, după care își aruncă buchetul în aer. Sid încearcă să prindă cât mai multe flori.

O văd pe Alex cum îl privește. Expresia amuzată de pe chipul ei o face să pară mult mai matură.

— Femeia aia de astăzi, îi zic. Femeia cu băieții. Era nevasta lui.

— Glumești. Se oprește din mers și se întoarce cu fața la mine. Bunăciunea aia cu pălărie?

— Da, zic. Chiar ea. Ce-i o „bunăciune”?

— Cineva care arată bine, spune ea. Bună. De unde știi că e nevasta lui?

— I-am văzut pe amândoi ieșind din căsuță cu copiii în dimineața asta. Îmi continui drumul.

— De ce n-ai zis nimic?

Nu răspund.

— Nu pot să cred că are familie. Și-acum ce-o să faci?

Aud o mașină în spatele nostru. Ne dăm amândoi la o parte din drum, doar că Alex o ia într-o parte și eu în cealaltă. După ce mașina a trecut, ea vine înapoi lângă mine.

— O să-i spun, zic.

— Când?

— Chiar acum. Asta am venit să facem. Să-i spunem, nu?

— Și cu ea cum rămâne?

Mă gândesc la pălăria ei delicată distrusă de apă. Mă gândesc la picioarele ei reci.

— O să apari așa, pur și simplu? întreabă Alex. La ei în prag? Și-o să le bați la ușă?

— Da, zic. Chiar asta am să fac.

Alex a rămas cu gura căscată, dar în ochi i s-a aprins un licăr de entuziasm.

— Nu te uita așa, zic. Nu te bucura. Nu așa stau lucrurile. Nu e nimic distractiv în toată povestea asta.

— N-am zis c-ar fi ceva distractiv. De ce spui asta?

— Pentru că văd, zic. Văd cum te uiți.

Ea nu știe de ultima răsturnare de situație – de faptul că tipul ăsta ar fi moștenit mai mult decât nevasta mea. El e pe

punctul de a moșteni întregul nostru trecut.

— Ar putea să vină cu noi cu ultimul avion, zic. Să-și ia rămas-bun. Ești pregătită pentru asta?

— Nu, spune ea, uitându-se înainte la sora ei care se ciocnește de Sid. Scottie îi întinde o ramură de fiori de bougainvillea și, când el e pe punctul de a o lua, ea o trage înapoi.

— Tu te simți pregătit? mă întreabă Alex.

— Nu chiar, zic.

Nu voi fi niciodată pregătit. Și totuși, în același timp, vrei întotdeauna să duci lucrurile la bun sfârșit. Nu poți zbura spre o destinație și să lungești călătoria la nesfârșit. Vreau să ajung la capătul chestiei ăsteia care mă face să mă simt îngrozitor. Adevăratul sfârșit este moartea ei.

— Vrei să vii cu mine? o întreb.

— Eu?

— Mda, tu, Alex. Tu.

— Când vorbești cu el?

— Nu. Poți să vorbești cu ea cât timp discut eu cu el.

— Și copilul din flori? O arată cu degetul pe Scottie, care tocmai îi îndeasă lui Sid o floare după ureche.

— Poate să vină și Scottie. Poți să ai tu grijă de ea în locul meu. Voi trei puteți să le distrageți atenția celorlalți. Eu o să vorbesc cu el. Tot ce-o să fac o să fie să-i spun ce se întâmplă. O să-i… pun capăt.

— Chiar acum?

— Da, zic. Știi asta.

Scottie și Sid o cotesc înspre intrarea pe plajă și dispar. Observ că Alex a încetinit pasul. Mă întreb dacă toată chestia asta n-o să-mi explodeze în față. N-ar trebui s-o implic pe Alex atât de mult. Ar trebui să existe alți oameni în viața mea pe care să pot conta.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Sid? întreb.

Alex îmi aruncă o privire rapidă.

— Cum adică?

— Știu că a murit, zic.

— Ah, spune ea. Mda.

Mă întreb dacă de asta îi place de Sid. Pentru că tatăl lui a murit.

— Accident de mașină, spune ea. Era beat. La fel și celălalt șofer. Amândoi erau beți. Dar celălalt tip n-a murit. Un puștan.

Vreau să întreb dacă Sid e bine acum sau dacă ăsta e motivul pentru care e aici cu noi, dacă ei doi trăiesc împreună tragedia sau poate că ea încearcă să învețe cum e să ai un părinte mort. Bănuiesc că știu deja răspunsurile la aceste întrebări.

— Asta îl ajută pe Sid? întreb. Să fie aici?

— Nu știu, spune Alex.

— Dar pe tine? Te ajută faptul că el e aici?

— Da, spune ea.

Aștept ca ea să continue, dar nu o face. Coborâm pe aleea care duce la plajă și în capăt ea își scoate încălțările. Nisipul e uscat și adânc. Îmi pipăi obrajii. Nu m-am ras de vreo patru zile. Pun pariu că Brian va fi proaspăt spălat și impecabil, la fel și soția și copiii lui și nu pare corect să mă bag în chestia asta când el arată mai bine decât mine. Îi văd pe Scottie și pe Sid undeva mai departe și le strig să se oprească. Când îi ajungem din urmă, le spun că mergem să ne întâlnim cu femeia cu pălărie și cu copiii ei.

— Vrei să spui cu handicapatul ăla care aproape s-a înecat? întreabă Scottie.

Scottie are în colțurile gurii resturi uscate din băutura de fructe albe, care-o fac să pară turbată de-a binelea.

— Da, zic. Cu el. Îmi dau seama că băieții ar fi putut să fie frații fiicelor mele și aproape-mi doresc ca asta să se fi întâmplat – ar fi fost răzbunarea perfectă: să i le trimit lui Brian pe fiicele mele furioase. Ar fi fost complet pierdut.

Alex o ia înainte, se șterge de Sid în timp ce trece pe lângă el și el o urmează. Știu că-i spune totul. El se uită în urmă la mine, după care își așază mâna pe capul lui Alex, într-un gest ce pare intim și distant în același timp.

O iau pe Scottie de mână ca să nu încerce să-i prindă din urmă.

— Te-a invitat pe la ei? întreabă ea.

— Nu. Am zis doar c-o să trecem așa, să-i salutăm. Îl cunosc pe soțul ei. Trebuie să vorbesc ceva cu el.

Alex și Sid se opresc din mers, lăsându-ne să ne alăturăm lor.

— Bună treabă, spune Sid.

— Da, zic.

Marea s-a retras în ea și plaja e întinsă, o linie strâmbă aleargă de-a lungul ei, marcând locul până unde a ajuns mai devreme apa. Oamenii au coborât pe plajă ca să privească asfințitul, care a trecut, dar ei încă mai stau pe șezlongurile de plajă, bând vin și bere. Își lipesc umerii de ele, ca și cum ar sta încă la soare. În timp ce ne apropiem, mă simt ca un prizonier de pe o corabie, care e pus să se arunce în apă de pe o scândură, cu mâinile legate.

Mă uit la Sid, cerându-i sprijinul, poate, dar el pare preocupat de ceva. De câte ori tace, îmi imaginez că se gândește la taică-său și nu mă simt deloc confortabil în preajma lui. O parte din mine e aproape furioasă. Ăsta este momentul meu. Am multe chestii de rezolvat și nu pot să mă ocup și de problemele lui. Nu pot să mă ocup nici de filmele porno, nici de aricii de mare sau de iubirea adolescentină, dar iată-mă trebuind să le fac față.

Digul e undeva mai în față și copiii aleargă până la marginea apei, după care fug înapoi în susul pantei. Scottie li se alătură. Mă întreb la ce vârstă nu mai poți pur și simplu să li te alături celor mici. În timp ce ne apropiem, observ că doi dintre copii sunt băieții lui Brian. Mă uit mai departe pe plajă, ca să văd dacă părinții lor sunt și ei așezați pe șezlonguri, cufundați în noapte, dar nu sunt.

Luna e în spatele norilor negri și strălucirea aprinsă din spatele fuioarelor de întuneric face ca luna și norii să arate ca o radiografie. Aud apa repezindu-se pe nisip, cu un sunet care-mi evocă scuturarea unui recipient cu sticlă spartă. Copiii care se joacă pe nisip aleargă spre mine, încercând să prindă o minge. Băiatul cel mic bate cu pumnul în nisip.

— Părinții tăi sunt acolo sus? îl întreb. E surprinzător de

curat pentru un copil care se joacă pe-aici, pe-afară. Scottie are dungi negre de mizerie sub unghii, pe care tot uit să i le curăț.

— Mda, zice el.

— Se uită la filme porno? întreabă Sid, venind din spatele nostru.

Băiatul încuviințează solemn din cap, genul de încuviințare care spune că habar n-are despre ce e vorba.

— Scottie, vrei să rămâi aici? îi strig eu.

— Mda, țipă ea.

— Da, o corectez eu.

Patru băieți se reped la ea, uitându-se la mingea din aer. Aproape că strig la ea să se ferească, dar ea aleargă în mijlocul grupului de băieți și sare să prindă mingea, care cade undeva unde eu n-o mai pot vedea.

— Sid? Te uiți tu la ea?

Sid se uită înspre casă. Are floarea după ureche.

— Sigur, spune. O să stau pe-aici.

Scottie se duce mai încolo pe plajă, unde se află copiii puțin mai mari. Băiatul cel mare le explică regulile unui joc necunoscut.

— Stai așa, îi zice el lui Scottie, întinzându-și brațul ca să-i țină calea. Câți ani ai?

— Zece și jumătate, o aud spunând.

— Bine, poți să intri-n joc, dar numai tu! îi avertizează el pe ceilalți.

Sid trece de ei și-și aprinde o țigară. Toți copiii se uită la el, fascinați. Ar trebui să-i spun s-o stingă, dar nu-mi pasă.

Băiatul cel mare își continuă discursul. E ca și cum i-ar trimite la război.

— Să vă țineți tare, îl aud spunând. Nu răspund pentru voi.

Isuse.

— Auzi, fiule, îi zic băiatului în timp ce Alex și cu mine trecem pe lângă ei. Ești în regulă? Aproape că te-ai înecat azi.

Aruncă o privire rapidă la partizanii lui.

— Sunt bine, spune el și, înainte ca eu să pot adăuga ceva, își coboară vocea și spune: Haideți să-ncepem.

Alex și cu mine o tăiem prin gardul viu și urcăm panta până în fața casei.

33.

Nu ne grăbim. Căsuța se ivește în fața noastră.

— Ce să-i spun? întreb și regret imediat c-am făcut-o.

Trebuie să fiu cel care deține controlul. Trebuie ca ea să creadă că știu ce se cuvine să-i spun.

— Ar trebui să-i spui că mama o să moară în curând, zice ea sec. Găsește o cale să-l prinzi când e singur. Sunt sigură că asta nu va fi greu – odată ce-o să afle cine ești, o să vrea să te țină departe de ea.

— Îmi pare rău că te-am băgat în chestia asta, că te-am lăsat să afli lucrurile astea despre mama ta. Am fost un egoist.

— Știam deja totul despre ea, spune ea. E-n regulă.

Nu știe totul. Nu știe despre campania pe care o făcea mama ei pentru Brian și pentru viața lor împreună. Nu știe despre frica lui Joanie sau despre cât de tare o iubea Joanie. Nu știe totul, și nici eu nu știu.

La fereastra bucătăriei apar două capete și-apoi doamna Speer iese cu spatele prin ușa de plasă, aducând un platou cu hamburgeri pe verandă.

Alex îmi dă un ghiont. Mi-e teamă să n-o sperii. E ciudat că ne aflăm aici.

— Salutare, strig eu. Alex face cu mâna.

Ușa de plasă se trântește cu putere și doamna Speer se uită spre peluză. Nu-mi dau seama dacă se bucură că ne vede.

— Bună, spune ea. Ce mai faceți? Speram să vă revăd. Noi am plecat repede și… Ei, bine, iată-vă aici.

Stăm în picioare la baza scărilor verandei.

— Sunt așa un idiot, zic. De fapt, îl cunosc pe soțul tău. Acum am pus totul cap la cap. Ne întorceam la hotel de la Tiki's și i-am văzut pe băieții tăi pe plajă. Am zis să trecem și să vă dăm binețe. Ție și lui Brian.

Alex se uită la mine și-mi spune din vârful buzelor: „Bineț”?

— Haideți sus, spune doamna Speer. De fapt, tocmai îi povesteam soțului meu despre întâlnirea cu voi, dar mi-am dat seama că n-am făcut cunoștință. După toate cele întâmplate… Eu sunt Julie.

— Matt King, zic. Ea e Alex.

Urcăm scările. Julie e un nume prea drăgălaș pentru ea. Îl spun de câteva ori cu voce joasă, doar pentru mine.

— Mi-am zis eu că te înșeli atunci când ai afirmat că nu-l cunoști pe Brian. M-am gândit că sigur v-ați mai întâlnit. El e așa de implicat în toate!

— Da, zic. Foarte implicat. Nu știu la ce m-am gândit. Mintea mea era în altă parte.

— Pentru un timp, nici nu prea l-am văzut pe-acasă. Dar cred că a trecut vremea asta. Vreți un hamburger? întreabă ea.

— Venim de la masă, zic. Dar mulțumim.

— Așa e. Mi-ai zis asta.

Mă sprijin de balustrada verandei și Alex rămâne în picioare pe marginea unei trepte, cu călcâiele în gol. După care se ridică pe vârfuri și se lasă iar pe călcâie.

— Faci exerciții? o întreb.

— Nu, zice. Scuze. Traversează veranda și se așază pe un șezlong. Julie ține o spatulă în mână, pe care o așază apoi în echilibru pe balustradă. Aud oceanul și țipetele copiilor.

— Deci e mâine, nu? spune ea. Mâine vei ști. Se uită în pământ. Îmi pare rău. Nu trebuia să spun asta. E conflict de interese. A fost o prostie din partea mea.

— E în regulă, zic.

Ea râde și se sprijină de balustradă și-și pune mâinile pe coapse și-și ridică degetele în dreptul ochilor ca să-și examineze unghiile. E îmbrăcată în jeanși și un tricou alb și părul ei ud e ridicat într-un coc în vârful capului.

— Mâine o să se termine totul, zic.

— Da, spune și ea. Slavă Domnului!

Pare că ne-am blocat într-o tăcere adâncă. Valurile se ciocnesc de țărm, urmate de un sunet de aspirație. Îi pot vedea

pe copii și strălucirea portocalie a țigării lui Sid, care dispare imediat.

— Vreți ceva de băut? întreabă Julie.

— Sigur, spunem și eu, și Alex în același timp.

Se desprinde de balustradă și spatula cade. Se uită în jos în iarba întunecată. Dau să mă duc s-o caut, dar ea îmi face semn să stau pe loc și coboară scările. Aud ușa de plasă deschizându-se și văd silueta lui Brian în spatele ei. Apoi el iese din casă și se uită la mine și la Alex.

— Salut, spune el, întinzând mâna. Eu sunt Brian.

Julie urcă scările, cu fire de iarbă udă pe tenișii albi.

— Brian. Îi strâng mâna cu putere și, după ce ne desfacem mâinile din strânsoare, el își scutură ușor încheietura. Ne-am mai întâlnit, zic, uitându-mă la Julie. Matt King. Soția mea e Joanie. Ne-am întâlnit la o întrunire a acționarilor, cred că acolo a fost. Ea este fiica noastră, Alex.

Zâmbetul larg îi îngheață pe buze. Se uită scurt la Alex și-apoi o mai privește o dată, observând poate asemănarea cu amanta lui.

— Matt este cel despre care ți-am vorbit. El l-a salvat pe Christopher.

Brian se uită lung la mine.

— Eu mă duceam să aduc băuturile, spune Julie. Și să spăl asta. Ridică spatula de metal în aer. Observ că are pete de rugină pe partea de dedesubt.

— Bine, bine, spune Brian. O bate pe Julie pe spate. Bine.

Îi deschide ușa. Poți să-ți dai seama că nu face niciodată gestul ăsta, pentru că ei îi trebuie un moment ca să se prindă.

— Ai nevoie de-ajutor? o întreabă Alex.

Ușa de plasă se închide în urma ei.

— Nu, nu, strigă ea.

Imediat ce Julie nu ne mai poate auzi, zic:

— E pe moarte. M-am gândit să-ți dau o șansă să-ți iei rămas-bun.

Corpul i se încordează. Punga de chifle din grâu integral pe care o ține în mână arată ridicol.

— Am venit aici ca să-ți spun. De-asta am venit.

— Tata nu vrea să-i facă rău familiei tale, spune ea. Nu facem decât ceea ce credem că și-ar dori ea, și ea te dorea pe tine, evident.

Se uită la chipul lui, apoi la chiflele pe care le ține în mână.

— Dumnezeu știe de ce, adaugă ea și se uită la mine. De ce să-l vrea pe ăsta?

— Ajunge, Alex, după care zic: Nu știu.

— Nu pot, spune Brian, uitându-se la ușă. Îmi pare rău. N-am crezut niciodată că se va ajunge aici.

— Îți pare rău, spune Alex. Asta îmbunătățește lucrurile. Îți pare rău să afli că mama mea o să moară, îți pare rău că ți-ai tras-o cu mama mea sau îți pare rău că i-ai tras-o lui taică-meu?

— Nu, spune el. Se holbează la spațiul din fața lui. Da, îmi pare rău pentru toate astea.

— E un avion care decolează la nouă și un sfert, zic. Sunt sigur că te poți gândi la o scuză bună ca să-l prinzi.

— Probabil ești foarte priceput la asta, spune Alex.

— Alex, zic, deși remarcile ei îi trec pe la ureche. E cufundat în propriile gânduri.

— Poți să te duci la spital în seara asta sau mâine-dimineață, zic. Sunt sigur că vrei s-o vezi și să-i spui orice ai avea să-i spui. O să fii singur cu ea.

— Ce? spune el.

— Poți s-o vezi singur.

— OK, spune el. Uite ce e. Se întoarce spre ușa de plasă, apoi cu fața la mine, și coboară vocea. Nu puteți rămâne aici. Mă-nțelegeți.

Julie revine cu un pahar cu vin roșu și un suc pentru Alex.

— Sper că astea-s bune, spune ea. Zâmbetul ei pălește puțin când ne vede expresia fețelor.

— Perfect, zic și iau o înghițitură de vin.

— Brian, să nu vorbim despre afaceri. Am făcut eu deja greșeala asta, zice ea, se uită la Alex și-i face cu ochiul.

— Ce zici, Julie? spune Brian. Despre ce vorbești?

— Nimic, spune ea. Păreați cu toții atât de serioși, așa că am crezut că vorbeați despre… despre vânzare.

— Nu, spune Alex. Vorbeam despre iubire.

— Ca să vezi, spune Julie. Se împinge cu umărul în Brian, care se uită la ea, cu sprâncenele încă încruntate și un rid adânc străbătându-i fruntea pe mijloc. Ce-i cu iubirea? întreabă ea.

Nimeni nu răspunde și nu se mișcă. Brian privește peste capul lui Julie și se încruntă la mine. Îmi vine să-i zic că la mine nu e cazul să se încrunte.

— Ești îndrăgostită? o întreabă Julie. De băiatul de pe plută.

Stăm cu toții în picioare, cu excepția lui Alex.

— Nu, spune ea. E prietenul meu. Avem chestii în comun, atâta tot.

— Uneori așa începe, spune Julie. Își ia soțul de după talie cu un braț și-l apasă pe piept cu mâna cealaltă, gest pe care îl făcea și Joanie când voia să-mi dea de-nțeles c-ar trebui să iau parte la discuție.

— Nu, spune Alex. Noi avem o relație de prietenie la care nu trebuie să lucrăm.

— Dar l-am văzut sărutându-te, zic, după care îmi dau seama că n-ar trebui să lungesc conversația asta. E doar o șmecherie pe care a inițiat-o Alex și căreia unul dintre noi trebuie să-i pună capăt. Dar nu mă pot abține. Vreau să știu.

— E, haide, spune ea. Suntem prieteni, dar bineînțeles c-o să vrea să facem sex. Orice tip vrea asta.

Se uită la Brian.

— Asta ne-așteaptă și pe noi, nu-i așa? spune Julie, privindu-și soțul.

— Ce?

— Cu băieții. Băieții noștri. Că tot veni vorba de ei, ar trebui să-i chemăm. Cheamă-i la masă.

— Se simt bine, spune Brian. Lasă-i să se joace.

Se îndepărtează de ea. Brațul ei cade pe lângă corp. Așază chiflele pe masă lângă un bol plin cu cioburi rotunjite de valuri.

Îl aud pe unul din băieți strigând: „Nu! Dă-te înapoi! Dă-te înapoi!”

Ne uităm cu toții la ocean.

Alex îmi aruncă o privire insistentă și eu i-o întorc: *Ce-ar trebui să fac*?

— Ce-mi place casa asta veche, spune Alex, uitându-se din nou la mine, îndemnându-mă să fac ceva.

— Da, zic. E un loc vechi și frumos. Mă uit prin fereastră înăuntrul salonului. N-am mai fost de mult aici. Știți, străbunica mea locuia aici. (În momentul ăsta, Brian ar putea să fie cel mai furios om de pe pământ. Puteam să-i dau telefon. Puteam să procedez altfel, dar am venit aici ca să-i văd reacția.) Mă întreb dacă interiorul casei s-a schimbat mult. Dacă au făcut ceva cu lemnul ăla nefinisat. Când eram mici, obișnuiam să stăm aici câteva săptămâni vara și vărului Hugh îi intrau mereu în degete așchii de lemn de la pereți.

— Pot să-ți arăt casa, spune Julie.

— Sau, Brian, spune Alex, ai putea să-i arăți tu casa lui tata, ca eu și Julie să putem vorbi despre iubire.

Cele două femei își zâmbesc una alteia.

— Hei, asta ar fi grozav, zic.

— Sigur, spune Brian, dar nu e ca și cum aș locui aici. Ești binevenit să…

Trebuie că soția lui i-a aruncat o privire, pentru că se oprește, îmi deschide ușa și eu intru. Alex dă din cap spre mine și eu nu înțeleg ce ar trebui să însemne asta și faptul că nu știu îmi face inima să bată cu putere. Mă uit la spatele lui Brian ca și cum ar avea un răspuns prins de tricoul lui bleumarin.

— Iat-o, spune el, făcând o mișcare largă cu brațul înspre camera deschisă și călduroasă.

Pereții au fost șlefuiți. Grinzile de pe tavan arată mai deschise la culoare decât mi le aminteam.

Mă duc la capătul îndepărtat al camerei și mă așez în balansoarul din lemn de koa. Niciuna din piesele de mobilier din casă nu este confortabilă. Aparțineau toate misionarilor și căsuțele noastre de oaspeți par doar niște spații de depozitare pentru taburetele și sofalele vechi, pentru coșurile de cusut, pledurile hawaiiene și plasele de țânțari. Casa de peste drum

de biserică mai are încă aceeași sobă și ușile olandeze, un putinei de bătut untul și lămpi cu grăsime de balenă. Tavanele sunt joase, scara îngustă și periculoasă, iar casa are un acoperiș care amintește de pălăria unui pelerin.

Brian își ține mâinile în șolduri. E amuzant că a întins brațul ca să-mi prezinte camera. Mă întreb dacă e un tip cu simțul umorului.

— Deci, Brian. După cum spuneam, înțeleg dacă vrei să vorbești cu ea singur. În privința celorlalte lucruri, nu pot face nimic. Așa că iată-mă aici. Îți spun că știu despre tine și știu că te-a iubit și că aveați de gând să… Dau din mână, indicând orice ar fi vrut ei să facă după ce ne părăseau. Ești binevenit să-ți iei rămas-bun. Doctorul a oprit ieri aparatul de ventilație artificială. Mai are cam o săptămână, poate mai mult.

Arată de parcă l-am păcălit, și chiar crede că vreau cu-adevărat să văd interiorul casei.

— Cum v-ați cunoscut? îl întreb. Sunt curios.

— Nu pot face asta, spune el.

— Crede-mă. Nici eu.

— Ai venit aici după mine?

— Da, am venit să te iau cu mine. I-am adus pe toți cei care contau pentru ea și tu erai pe listă. Îl întreb din nou: Nu prea pot s-o întreb pe ea toate detaliile, așa că trebuie să te întreb pe tine. Vreau să știu. Cum v-ați cunoscut?

— Credeam c-ai zis că ai venit aici doar ca să mă anunți. Că asta era tot ce voiai să faci.

— M-am răzgândit, zic. Cum v-ați cunoscut?

Am avut dreptate. El e impecabil. Părul îi e dat pe spate, cu șuvițele de deasupra grele de gel, și-acum îmi place faptul că nu m-am ras. Îmi place că am sare pe piele și că respirația îmi miroase a tărie. Aș vrea să fi avut una dintre țigările lui Sid. M-ar fi făcut să arăt și mai bine.

— La o petrecere, spune el. După ce a dat drumul cuvintelor, se așază pe sofa, la stânga mea. Îmi vine să-i spun să se ridice de pe sofa. E a mea.

— Ce petrecere?

— O petrecere. Una de Super Bowl[{22}].

Știu exact despre ce petrecere vorbește. Cu ocazia Super Bowlului de anul trecut. New England versus Carolina. Dar pentru mine a fost *Statul versus Doreen Wellington.* Procesul de a doua zi. Am rămas treaz toată noaptea. Joanie a venit acasă la șase seara, într-o dispoziție excelentă, și-apoi până la sfârșitul cinei a fost supărată pe mine și nerăbdătoare cu Scottie.

— Chiar trebuie să mâncăm întotdeauna fajitas duminica? Zău așa.

Am întrebat-o despre petrecere, gândindu-mă că se întâmplase ceva acolo ce o supărase.

— A fost cea mai reușită zi din ultimul timp, a spus ea. M-am distrat grozav.

Avea o expresie tristă.

De ce-mi amintesc de toate astea? De expresia ei tristă, de fajitas?

— Petrecerea de la familia Mitchell, zic.

Brian dă din cap aprobator, privindu-mă de parcă aș fi o pacoste.

— Da, spune el. Aia.

Mă legăn în balansoar și încerc să-l poziționez astfel încât să stau cu fața la el. Așez paharul cu vin pe unul din brațele lui, ceva ce noi nu aveam niciodată voie să facem.

— Te ajută cu ceva? întreabă el. Să știi chestia asta?

— Hei, zic. Eu îți fac ție o favoare. Iau o înghițitură de vin. Schimbă-ți atitudinea. Soarbe din vin. Ai o bere? întreb. Nu pot să beau asta.

— Nici eu. Se ridică să aducă altceva. Mă legăn cu balansoarul. Am un avantaj net asupra lui. Închid ochii pentru o clipă, simțindu-mă bine chiar și în scaunul ăsta tare și alunecos. Aerul e cald, dar nu înăbușitor sau umed, și în casa asta simt că am oameni de partea mea; străbunica Lucy, bunicii și părinții lui Hugh, oameni care m-au iubit, deși acum sunt morți. Brian se întoarce cu berea și, când mi-o întinde, ne uităm unul la celălalt și pentru o secundă el e doar un tip care-mi întinde o bere și poate că în ochii lui nu sunt decât un tip care ia din mâna lui o bere. Intenționam să-i dau paharul

cu vin, în schimb îl așez pe podea.

— Și-apoi? îl întreb. Țineați cu aceeași echipă? Ți-a plăcut cum arăta? Ai fost uimit că o tipă putea să fie atât de relaxată, să se uite la fotbal și să aibă habar despre ce vorbea?

— Tot despre asta vorbim, spune el.

— Unele femei se îmbracă sexy sau își pun silicoane. Joanie se uita la fotbal și participa la curse de ambarcațiuni. Era felul ei de a-i face pe bărbați s-o placă. Nu e ceva așa de extraordinar.

Se uită la sticla lui de bere.

— Cum de ai avut tupeul să te dai la ea?

Scutură din cap.

— Nu, vorbesc serios. Vreau să știu ce-i determină pe oameni să depășească limita.

Nu-mi răspunde și știu că n-o va face niciodată. Se uită la fereastră, în partea opusă a camerei. Îi urmăresc privirea și o văd pe soția lui. Expresia ei e incredulă și încântată; o aud pe fiica mea râzând. Julie ia o înghițitură de vin. S-o văd pe Julie stând de vorbă cu fiica mea mă întristează. Deși Alex pare să se distreze cu adevărat afară acolo, o înșală pe Julie. Cu toții o înșelăm.

— Am aflat despre noua ta oportunitate de afaceri. Rămân cu ochii ațintiți asupra ferestrei. Joanie a muncit din greu ca să mă determine să-mi placă de Don. Ce mai plan ți-ai făcut!

— Nu e ceea ce crezi, spune el.

— Și ce cred eu, mă rog? De unde știi tu ce cred eu?

— Crezi că sunt fără milă, spune el. Că puneam ceva la cale. Asta crezi. Eu și Joanie. S-a întâmplat, pur și simplu.

— Nimic nu se întâmplă pur și simplu, zic.

— Ba da, spune el.

— Deci atunci când ai aflat care era legătura ei cu mine te-ai hotărât să comiți adulterul, sau te hotărâseși deja? Tu i-ai cerut să mă îmbrobodească? Pentru că, băiete, chiar se aprinsese după Holitzer ăla. Asta nu se întâmplă așa, pur și simplu.

Nu spune nimic. Se uită din nou la fereastră, ignorându-mi expresia întrebătoare. Iau o înghițitură zdravănă de bere. O

văd pe Julie descoperind grătarul și împungând hamburgerii cu spatula. Îmi dă prin minte că probabil tot ea a aprins și grătarul, ceva ce mă cam uimește. Nu mai pare atât de delicată și de naivă.

— Uite ce e, zic. Mă bucur că era îndrăgostită, așa cred. Mă bucur că ai făcut-o fericită. Trebuie că ți-e greu acum. Să afli așa.

El se uită afară în continuare. Alex și Julie stau cu spatele la noi, uitându-se la golf. Îmi dau seama de tactica lui – nu răspunde, ceea ce mă face să vorbesc încontinuu, să dau înapoi și să-l iert fără ca el să miște un deget.

— Avea de gând să mă părăsească? întreb.

Nu mă aștept ca el să-mi spună adevărul sau să-mi răspundă măcar, dar el spune:

— Ea ar fi vrut. Dar asta nu s-ar fi întâmplat.

— De ce? Pentru Scottie, sau ce? Ți-era frică să-i zici lui Julie?

— Nu, spune el. N-aș părăsi-o pe Julie, pentru că o iubesc. Se apleacă puțin în față și o nouă expresie îi apare pe chip. Te rog, nu-i spune. Te rog. Nu știu de ce am făcut-o.

Iată suferința pentru care am venit, dar ea nu e pentru soția mea sau pentru ceea ce am aflat, și îmi vine o idee pe care n-am luat-o în calcul până acum.

— Te-a iubit? întreb.

El dă din cap că da și-și ridică berea la gură. O urmă de umezeală în formă de cerc i-a apărut pe pantaloni.

— Ai iubit-o? întreb.

Soarbe îndelung din bere și își așază din nou sticla pe picior, potrivindu-i fundul în haloul de umezeală.

— N-ai iubit-o. Trebuie s-o spun din nou: N-ai iubit-o. Aud resacul cum se lovește de țărm și o briză aducând miros de sare și de alge intră în cameră.

— Te-ai folosit de ea doar, zic. Ca să ajungi la mine.

Scoate un oftat.

— Nu, n-am încercat să ajung la tine. A fost o aventură. Atracție. Sex. Se uită la chipul meu ca să vadă dacă sunt mânios. Ea a fost cea care a sugerat restul și eu am fost de

acord.

Își lasă umerii în jos și e ca și cum am juca șarade și el ar fi mimat în sfârșit bine, așa încât eu am putut ghici răspunsul corect.

— Și după vânzare urma să te descotorosești de ea, zic. Bănuiesc că lucrurile s-au aranjat de minune pentru tine. Buzele ei sunt pecetluite și tu nici nu mai trebuie să-ți bați capul cum s-o părăsești.

— Nici măcar n-am încercat să mă folosesc de ea pentru vreo relație! spune el, ridicându-se în picioare. Era obsedată de chestia asta. Nu i-am cerut niciodată să mă ajute. Nu i-am cerut niciodată nimic.

Se duce până la capătul sofalei, apoi se întoarce, uitându-se în tavan.

Recunosc chestia asta a lui Joanie. Preia proiecte care nu sunt ale ei. Modelează lucruri. Mă gândesc la Alex – și chiar și la mine – și la dorința ei de a ne modela după voia ei. Mă ridic și eu și mă duc la fereastră, dar mă opresc în mijlocul camerei.

— Sărăcuța de ea, zic. Soția mea a fost cea prostuță. Nu va ști niciodată cât de rău au stat lucrurile. Pentru prima dată în viață, Joanie îmi pare cea vulnerabilă.

Mă uit la profilul lui Alex. Întoarce capul, mă vede și eu mă înfior. Fiica mea se uită la mine, gândesc. Eu am făcut-o, pe fata aia de-acolo.

— Deci bănuiesc că nu simți nevoia să-ți iei rămas-bun.

— O iubesc pe Julie foarte mult, spune el. Îmi iubesc familia.

— Și eu îmi iubesc familia.

Traversez camera către ușă. Îi întind lui Brian sticla de bere goală.

— N-ar trebui să… face un gest înspre ușa de plasă. Mai ai ceva să-mi spui?

Dau din cap că nu.

— N-ar trebui să fii lângă ea? întreabă el.

— Ba da, zic, și mă duc la ușă, trecând pe lângă pozele strămoșilor mei care atârnă pe pereți, în dagherotipurile lor

sinistre, în care arată cu toții prost dispuși. Trec pe lângă străstră-străbunicul meu, care pare ofensat și necruțător. În timp ce trec prin fața lui, îmi imaginez cum mă urmăresc ochii lui reci întunecați.

Brian se duce la bucătărie ca să arunce sticlele și să pună paharele în chiuvetă. Deschid ușa de plasă dintr-o mișcare și ies din casă.

— Mulțumim pentru tratație, îi zic lui Julie Speer.

— Mulțumim de vizită, spune ea. Simt că te cunosc foarte bine acum, după toate câte s-au întâmplat astăzi și din ce mi-a povestit Alex.

Îi zâmbește lui Alex prietenos.

— Și eu simt că te cunosc bine, zic. Mă uit la Brian prin ușa de plasă, la fața lui agitată și întrebătoare. Avem multe în comun, cred.

Îi iau mâna și i-o strâng ușor. Ea mi-o reține, cu palma umedă, după care îmi dă drumul cu blândețe.

— Pa, pa, Alex, spune ea. Poate ne vedem mâine pe plajă.

— Noapte bună, spune Alex. Coboară treptele și pășește pe peluza întunecată. Cerul s-a umplut de stele și luna e subțire ca o aschie.

În timp ce Alex pleacă, mă întorc încă o dată la Julie și o sărut. Mă aplec înainte, îmi desfac buzele și o sărut. Pentru că vreau să fac asta, pentru că e a lui Brian, pentru că avem o soartă asemănătoare, pentru că vreau ca ei să-i placă, pentru că vreau să se simtă insultată, confuză, agasată, fără apărare, fericită. Pentru că așa vreau.

N-o privesc în ochi când mă îndepărtez de ea, dar mă uit la buzele ei, și vârful limbii ei îi iese din gură ca să șteargă urma lăsată de mine. Fără un cuvânt, mă întorc și-o las în urmă, pe ea și familia ei. În timp ce mă îndrept spre plajă, simt că în mine se rupe un zăgaz, și asta nu pentru că m-am relaxat. E pentru că ceva din mine a renunțat și a eșuat, și eu mă întorc acum fără niciun dar pentru Joanie.

34.

Avionul de nouă și un sfert e surprinzător de plin. Turiștii au pungi de cumpărături ticsite cu suveniruri care să dovedească faptul că au fost aici. Îmi imaginez insignele cu fetele Hula, tricourile și nucile de macadamia din pungile lor de plastic. Au și brățări de aur gravate cu numele lor hawaiiene și se vor întoarce acasă și-și vor boteza copiii sau câinii Lani și Koa. Credeam că îi vom aduce soției mele un bărbat drept amintire, dar nu avem niciun suvenir, nimic din tot ce se află aici.

Fetele stau încovoiate. Scottie a slăbit vizibil în doar câteva zile. Doarme lângă mine. Și-a tras pătura gri și aspră din avion peste cap, ca o glugă, și, cum stă sub ea, pare bolnavă. Ca un copil născut de o mamă drogată, ca Moartea. E cazul să-mi reamintesc că trebuie să-mi hrănesc copiii. Trebuie să mă asigur că fac duș și că se spală pe dinți, că se duc la doctor și că au manuale școlare. Trebuie să le conving să facă sport și să aibă prieteni buni, să învețe și să citească de plăcere. Trebuie să le spun să nu fumeze și să nu facă sex, să nu se urce în mașinile unor străini sau ale prietenilor care au băut. Trebuie să scrie bilete de mulțumire și să mănânce ceea ce li se pune în față. Trebuie să spună „da”, și nu „mda”, să-și pună șervetele în poală la masă și să-și mestece guma cu gurile închise. Îmi trebuie mai mult timp pentru toate astea.

Alex întreabă:

— Ce s-a întâmplat?

Arăt cu degetul spre Scottie și îmi duc degetul la gură ca să evit răspunsul.

— E bine, spune Alex. Spune-mi, el când se întoarce?

Sid se apleacă înainte. Mă uit drept în față și le simt privirile ațintite asupra-mi. Nu știu ce să spun. Asta e la fel ca problema pe care am avut-o cu povestea cu rechinul. Simt că e imperativ să nu dezvălui toate informațiile, să le las pe fete să aibă o impresie bună despre mama lor. Totuși, nu știu ce impresie ar fi de preferat – cea despre o Joanie îndrăgostită și iubită pasional și nesăbuit de către un altul sau cea despre Joanie cea înșelată și disperată. Nu va ști niciodată ce greșeală a făcut, și nu știu dacă asta mă mulțumește sau mă face să mă

simt trădat.

— A fost șocat, zic.

— I-a părut rău? întreabă Sid. Sper că i-a părut rău, frate. Puteai să-i zici nevesti-sii și n-ai făcut-o. Sper că știe cât de norocos e. Eu i-aș fi spus totul. Merită să știe. Altfel o să rămână o cățea proastă pentru tot restul vieții ei.

— Calmează-te, fiule, zic. Nu-i nevoie să fim siniștri.

Alex pune o mână pe piciorul lui Sid și-l văd cum tresare. Îl ține bine în frâu. Mă întreb de ce e așa de furios. Îmi amintesc că pe drumul încoace era foarte concentrat asupra instrucțiunilor de salvare. Scot instrucțiunile laminate din buzunarul scaunului din față, sperând să le distrag atenția lui Alex și lui Sid. Mă uit la pasagerii care se urcă pe o plută din mijlocul oceanului, fără ca pământul să se vadă la orizont. Poartă veste de salvare care sunt deja umflate. Un asiatic zâmbește de-abia perceptibil.

Alex se uită și ea.

— Nici măcar n-au hainele ude.

Încerc să prind cu degetul umbra avionului plutind pe apă.

— Deci, vine înapoi s-o vadă, sau ce? întreabă Sid.

— Nu prea cred, zic.

Slabă, vulnerabilă, suferindă, folosită. Mă întreb dacă în ochii lui Alex lucrurile astea n-o s-o facă pe mama ei mai demnă de a fi iubită, mai umană.

— Cred că încă o iubește pe Julie foarte mult, zic.

Sid pufnește pe nas:

— Foarte rău. Se uită într-o parte în timp ce spune asta, pe fereastra ovală a avionului. Dacă ar fi iubit-o, n-ar fi futut-o pe nevastă-ta.

— Sid, spune Alex, și vocea îi e surprinzător de calmă. Te rog să taci.

— Da, zic, încercând să-i copiez tonul răbdător.

O porțiune din Honolulu apare în zare și văd lumini alergând de-a lungul dealurilor, apoi un spațiu întunecat, gol și încă un șir de case luminate. E întotdeauna ciudat când ți se amintește că alte vieți își urmează firesc cursul. Pentru fiecare lumină pe care o văd, există o persoană, o familie sau cineva

ca mine care îndură ceva. Simt cum avionul pierde din altitudine și-apoi un mănunchi de nori acoperă priveliștea, făcând să resimțim viteza cu care înaintăm.

— Cred că ar trebui să te duci acasă la tine, îi zic lui Sid. S-o vezi pe mama ta. El se uită pe geam. Sid, ai auzit ce-am zis?

— Nu pot, spune el.

— Sigur că poți. E mama ta. Vrea să te duci acasă.

— M-a dat afară, spune el.

Încerc să-i prind privirea lui Alex, dar ea evită să se uite în direcția mea. Mâna ei se află încă pe piciorul lui Sid și cei doi la un loc sunt absolut de nedescifrat. Pistele se întind undeva în apropiere. Ne-am întors la realitate, la multe mile depărtare de insula unde viața curge lent și fără griji.

Partea a patra

GĂSIREA CĂII

35.

Mă întâlnesc cu verii mei în casa Vărului Șase. I se spune Vărul Șase pentru că la un moment dat în copilărie a dat peste cap șase beri, apoi și-a tras singur un pumn în nas. Acum are în jur de șaptezeci de ani și – la fel ca porecla – rezistă bine. Stă în sufragerie, care e o încăpere asemănătoare cu a mea – uși glisante din sticlă, ce dau spre curtea din spate. De fiecare dată când ne întâlnim, îmi povestește cum le dădea lecții de surfing soldaților ca să-l lase să meargă în locul lui preferat, închis în timpul războiului. Așa că am ieșit în curte, la piscină, și încerc să-l evit. Îmi povestește despre soldați de parcă e prima dată și asta mă întristează, îmi creează o senzație de disconfort și de ușoară furie.

Stau în dreptul piscinei cu pixul deasupra documentelor și declarației de presă, dar n-am semnat încă nimic. Mintea îmi e în altă parte, evident. Din clipă în clipă aș putea să devin văduv. Fetele mă așteaptă la spital, îmi țin locul în cele două zile și o noapte cât lipsesc. Nu l-am văzut pe Sid de aseară. Mă întreb ce așteaptă de la mine. M-am gândit s-o sun pe mama lui, dar ar fi doar o altă persoană în plus în viața mea. Sunt o mulțime de oameni în gândurile mele care n-au ce căuta acolo. Îi pun deoparte pe Sid și pe fete. Azi trebuie să mă ocup de moștenire.

Câțiva dintre veri vor să accepte oferta cea mai avantajoasă, fără să le pese că pe parcela de *táro* se va construi un Wal-Mart, dar majoritatea îl vor pe Holitzer, singurul ofertant local. Nu-mi place ce se întâmplă. Vreau ca tot pământul ăsta să încapă pe mâini bune, nu-mi place modul

în care luăm deciziile, nu-mi plac nici variantele pe care le am la dispoziție și nici tatălui meu nu i-ar fi plăcut. Holitzer a câștigat. Brian a câștigat.

Ceilalți veri ies pe alee. Poartă pantaloni scurți, marca Spooners, papuci de plastic și au în mână cocteiluri cu care sărbătoresc. Soția Vărului Șase îi servește pe toți dintr-un bol de snackuri *mochi crunch,* după care tuturor le miroase respirația a sos de soia.

— Nu ne-am mai văzut de mult.

Hugh se așază lângă mine cu hârtiile lui. Ține un pix în gură.

— Ne-am văzut aseară, zic. Pe Kauai.

— Asta a fost aseară? Doamne! Se uită la scaun. Oare mă ține ăsta?

Mă uit la scaunul uzat, făcut din corzi de plastic. Eu m-am cufundat în al meu și simt cum corzile mi s-au imprimat în carnea coapselor.

— Ar trebui să țină, zic.

Se așază pe scaun și aud cum se întinde plasticul.

— E ca un hamac pentru fund, spune el, apoi începe să răsfoiască hârtiile. Uite așa se duce.

Netezește hârtiile și apasă capătul pixului, ca să iasă vârful.

E totul așa o mare baftă, ne-a lovit norocul. Mă uit la verii care stau la piscină. Au dinții albi și pielea arămie. Ce s-a întâmplat cu mine? Eu de ce nu sunt ca ei?

— Te simți vreodată vinovat? îl întreb. Pentru toate astea?

Ridic în aer documentele.

— Nu, spune Hugh. Eu n-am făcut nimic.

— Știu, zic, și are dreptate.

E ca și când te-ai simți vinovat pentru culoarea ochilor tăi. Singurul lucru pentru care mă simt vinovat eu este acela că soția mea a crezut că va avea parte de un alt gen de viață. Ar fi trebuit să fie cu cineva mai carismatic decât mine. Cineva mai puternic și mai zgomotos, cineva care mănâncă foarte repede și-și șterge gura cu dosul palmei. Mă gândesc cum a intrat în casa lui Brian pe Black Point și asta mă duce cu gândul la Julie. Parcă o văd pe Joanie cum le cercetează casa

și râde de bibelourile lui Julie sau de desenele de pe pereți, gândindu-se probabil cum ar redecora-o ea. Aș vrea să-i spun să înceteze. E casa lui Julie. Julie știe să aprindă singură grătarul.

— Joanie nu e deloc bine, îi zic lui Hugh.

Pixul se mișcă pe prima pagină și văd cum lasă în urmă semnătura lui ca de copil. E perfect lizibilă. Își pune mâna peste a mea preț de o clipă. Brațul arată de parcă pielea ar fi fost trasă înapoi. E aspră și plină de pete.

— O să fie bine, spune. E o luptătoare.

— Nu, zic. N-o să fie bine. O să moară. Am deconectat-o de la aparate.

Sorb o înghițitură din cocteilul lui Hugh, pentru că e acolo și nu-l am pe al meu la îndemână. Hugh e liderul verilor, șeful tribului, și el ne-a spus dintotdeauna ce să credem și ce să facem. Ce construim, ce dărâmăm și, în cazul ăsta, ce vindem și cui. Vreau să aud ce are de spus despre situația asta, despre moartea soției mele. Îi pun paharul înapoi pe masă.

Se uită la pahar, apoi la mine.

— Mai ia, spune.

— E de-ajuns. Mă uit insistent la hârtii, apoi la pixul pe care scrie HNL TRAVEL. Nu pot să semnez, zic.

Își ia paharul, agită băutura, după care îl duce iar la gură. Soarbe o dată, apoi scuipă un cub de gheață.

— O să ne preia și datoriile, spune el. Tu doar semnează, întoarce-te la soția ta și gata.

— Nu vreau s-ajungă la Holitzer. Nu vreau s-ajungă la Brian Speer. Putem să scăpăm de datorie, vreau să păstrez pământul.

Se încruntă.

— Avem nevoie de aprobarea ta ca să mergem mai departe.

Dau din cap că nu. N-o să aibă aprobarea mea. Nimeni n-o să aibă nimic de la mine.

— Nu pot, zic. N-o să semnez.

Mă gândesc la prințesă. Când a murit, a vrut ca pe terenul ăsta să se înființeze o școală pentru copiii localnicilor de origine hawaiiană. E o dorință pe care și-a exprimat-o verbal,

dar n-a mai apucat s-o treacă și-ntr-un contract. Nu mă interesează dorința asta, a unei școli numai pentru hawaiieni. Există deja câteva astfel de școli, care sunt elitiste și, în plus, neconstituționale. Dar acum mă găsesc în situația de a nu vrea să renunț – la pământ, la amintirea bogată a tribului nostru, la cei dispăruți. Ultima bucată de pământ deținută de hawaiieni se va pierde și parte din vină îmi va aparține. Chiar dacă nu mai arătăm ca populațiile native, chiar dacă încrucișându-ne mereu cu alții s-au pierdut urmele originii noastre etnice, am căpătat chipuri neinteresante, părul creț ni s-a îndreptat, chiar dacă ne purtăm ca albii, mergem la școli particulare și cluburi și nu stăpânim engleza stricată din Pacific, fetele mele și cu mine suntem hawaiieni și pământul acesta e al nostru.

— De ce faci asta acum?

Hugh se apleacă în față, sprijinindu-se pe antebrațe. Îi văd porii de pe fața lui roșie, iar sprâncenele cărunte și sălbatice i se înalță spre fruntea lucioasă și surprinzător de netedă. Un strop de transpirație i se scurge din păr, pe nas, apoi cade pe masă. Ne uităm amândoi la punctul în care a aterizat, apoi mă apucă de umăr într-un gest afectuos, dar și dureros.

— Care e adevăratul motiv? mă întreabă el.

Prințesa, mă gândesc. Strămoșii mei. Dar nu, nu e în întregime asta. Mi-aș dori ca motivul să fie acesta, dar mai sunt și alte aspecte, mai puțin demne: răzbunare, egoism, dorința de a vedea că fetele mele moștenesc pământul. Că deciziile le aparțin lor. O dorință de a păstra, de a lăsa mai departe, de a mă ține cu ghearele de ceva ce mi-a fost dat mie. Nu vreau ca Brian să aibă și el o bucată. Nu vreau să ajungă pe mâna fiilor săi. Nu vreau ca istoria lor să se amestece cu a mea. Kekipi s-a răzvrătit și la fel voi face și eu.

— Vreau eu asta, zic. Nu mi-am mai dorit ceva de multă vreme. Acum îmi doresc asta.

Pare că nu mă crede sau, cel puțin, răspunsul meu e prea ambiguu și prea sentimental. Își ia mâna de pe umărul meu.

— E responsabilitatea noastră, zic. Tipul ăsta o să vină aici să ne salveze. Toată averea noastră constă în pământ. Suntem hawaiieni și e o minune că deținem atât de mult din Hawaii.

De ce să lăsăm un alb să pună mâna pe ce e al nostru? Am fost neglijenți.

— Uraganul ne-a distrus averile…

— Noi le-am distrus, Hugh. Am fost paralizați, și doar suntem oameni inteligenți. Puteam să ne salvăm. E problema noastră.

Abordarea asta funcționează un pic mai bine. Mă gândesc la Joanie, la ce ar spune ea.

— Nu fi fraier, mai zic.

Hugh zâmbește cu întârziere.

— Mulți o să se supere din cauza ta, spune.

— Dar foarte mulți ar putea răsufla ușurați, zic. Ne-am mișcat prea repede. Gândește-te. Dacă-mi dau acordul pentru cumpărătorul ăsta, mâine nu mai avem nimic. Gata, se termină cu toate. Crede-mă, oamenii vor fi ușurați.

Dă aprobator din cap.

— Gândește-te, zic. Bineînțeles c-am câștiga bani, și i-am câștiga mai ușor, fără să fim nevoiți să gestionăm afacerea, dar…

— Îl vrei tu, spune.

— Da, zic, e proprietatea noastră. Ridic mâna și-i arăt. Nimic nu e mai important decât ce avem aici.

Hugh își duce degetele la gură și suflă. Un fluierat ascuțit despică aerul, iar verii încetează conversația și se întorc să se uite la mine. Arată de parcă ar ști deja.

Îmi pare rău, va trebui să le zic. *Știu că n-aș fi făcut asta dacă soția mea n-ar fi fost pe moarte, dar este. O să moară și n-o să mai fie și fetele mele n-o să mai aibă mamă. Dintr-un motiv sau altul, printr-o împrejurare norocoasă, aveți nevoie de aprobarea mea. Știu că înțelegeți natura complicată a moștenirilor, care sunt întâmplătoare și nemeritate. Eu am hotărât ca voi să nu primiți niciun ban, iar noi toți vom păstra ceva și-l vom transmite mai departe.*

Mă uit la oamenii ăștia, la rudele mele, și sper că vor înțelege.

36.

Am găsit flori proaspete: flori de ghimbir, gardenii, tuberoze. Joanie a mai avut câțiva vizitatori de la cocteilul organizat de mine. O mulțime de trandafiri, deși nici măcar unul nu e roșu. Parcă-i vedeam pe bărbați spunându-le soțiilor lor: „Dar ea n-o să vadă niciodată florile astea”. Și eu aș spune la fel. Mă bucur că n-am fost aici în ultimele două zile. Scottie nu i-ar fi înțeles pe vizitatori, cu lacrimile lor, iar eu și Alex am evitat stânjeneala care însoțește astfel de momente.

Mă văd împreună cu fetele, cum ne plimbam pe plajă. Mi-e dor de camera noastră de hotel.

— Tată, spune Scottie. La ce te gândești?

— La voi, zic. Mă gândesc la voi.

Alex a plecat să cumpere niște sticle cu apă, e singurul lucru pe care-l putem înghiți, și aș vrea să se întoarcă mai repede.

Joanie arată altfel. E trasă la față, palidă și pare absentă. Nu mai are niciun tub în gură. Scottie n-a spus nimic despre asta și mă bucur, pentru că încă nu știu ce să-i spun.

— Și la mine? spune Scottie. La ce te gândeai legat de mine?

— Mă gândeam la cât de repede ai crescut.

— Ba deloc, spune ea. Sunt printre cei care au crescut cel mai puțin. Și Reina a crescut puțin, totuși. Reina spune că…

— Hai să nu mai vorbim despre Reina. Adu-ți aminte ce-am zis despre ea.

— Bine. Dar vreau să vină la spital mâine. Alex are voie să aibă un prieten, așa că și eu am voie.

— Scottie, nu poate veni aici mâine.

— De ce?!

— Nu știi ce se întâmplă? Scottie se duce la rucsacul ei, scotocește prin el și scoate câteva lucruri.

— Scottie, te-am întrebat ceva.

— Da, tată. Doamne!

— Și atunci ce-i cu tine? Spune-mi de ce suntem aici. Nu-mi

povesti despre Reina, nu scormoni în geantă. Spune-mi de ce suntem aici și de ce nu vrei să o atingi pe mama ta sau să vorbești cu ea.

— Tată!

Mă întorc și o văd pe Alex în ușă. Îmi întinde sticla cu apă. Scottie stă pe scaun în fundul camerei, cu fața la perete. Vreau s-o iau în brațe, dar nu pot. Simt c-ar trebui să-mi îngădui momentul ăsta de furie.

— De ce țipai? spune Alex.

— Nu-i nimic. Sora ta vorbea despre Reina, atâta tot. M-am enervat. Vreau să trecem cât mai ușor prin asta, fetelor. Nu vreau să fiu nevoit să… să mă mai ocup și de voi. Apropo, unde-i Sid? Vreau să vorbesc ceva cu el.

— Probabil că e cu alte fete, spune Scottie. Aseară prietenele alea ale tale erau pe plajă și Sid s-a dus cu ele, când tu erai în casa aia.

— Despre ce vorbești acolo? spune Alex și văd în ochii ei că suferă.

— Probabil c-au făcut o orgie, spune Scottie solemnă.

— Nu mă interesează, spune Alex, deși e evident că nu e așa. Dumnezeule!

Se uită către patul soției mele și-i urmăresc privirea. Joanie a ridicat o mână, de parcă ar face un jurământ.

Mă uit imediat la chipul ei, dar ochii îi sunt închiși. Câteodată se mai întâmplă să se mai miște, dar Alex n-a văzut asta niciodată până acum. Scottie stă cu fața la perete.

— Vino încoace, Scottie, zic.

Mă uit atent la mâna lui Joanie. E palidă și uscată. Unghiile sunt mai lungi. Dintr-odată respiră zgomotos, de parcă ar încerca să-și tragă răsuflarea.

— Nu poate să respire! strigă Scottie.

— Vino încoace, zic încă o dată apăsat.

— Tată! spune Alex.

Scottie vine lângă mine cu capul plecat.

— Ba poate să respire, zic. Doctorul spune că e doar un reflex. Nu se zbate, nu suferă. Ce-ar fi s-o ții de mână.

Observ părul subțire de pe brațul lui Joanie și ridurile de la

încheietură. O iau pe Scottie de mână și o trag lângă mama ei. Se trage înapoi și Alex strigă la mine să încetez, dar nu o fac. Eliberez din strânsoare încheietura lui Scottie, apoi îi potrivesc mâna în cea a mamei sale și apoi strâng palma lui Joanie peste a ei. Lui Scottie încep să i se scurgă lacrimi pe obraji. Are pete roșii pe față, ceea ce mi se întâmplă și mie când mă înfurii sau când fac sex. Joanie respiră greu în continuare. Sună de parcă ar da o luptă. De parcă ar suferi. O țin nemișcată pe Scottie.

— Tată! strigă Alex. Oprește-te!

— Apuc-o de mâna cealaltă, îi zic lui Alex și îi fac semn să se ducă de cealaltă parte a patului. Acum. Du-te acum.

Alex mă ascultă și se uită în jos, la mama ei. Ridică cearșaful și îi caută mâna cu ochii închiși. Pe față are o grimasă de parcă ar fi pe punctul să înghită ceva rău la gust, după ce a pierdut un pariu. Eliberează mâna mamei ei, o lasă pe pat și pe urmă își așază palma ei deasupra. Și apoi o apucă. Văd cât de puternic o strânge. Alex își ține în continuare capul plecat, astfel încât nu pot să-i văd fața. Scottie tremură. O sprijin din spate, îmi înfășor brațele în jurul ei de parcă suntem pe punctul de a ne prăbuși. Fetele trebuie să facă asta acum, sau o vor regreta tot restul vieții.

— Spune ceva, îi zic lui Scottie.

— Nu, răspunde ea cu vocea plină de suferință. Mă doare.

Mă uit la Alex. Încă are capul plecat și umerii îi tremură ușor.

— Spune ceva, Alex.

— Ba tu să spui ceva, strigă ea și văd că plânge.

Mă aplec un pic și vorbesc blând cu Joanie.

— Îmi pare rău, zic. Nu ți-am oferit tot ce ți-ai dorit. N-am fost tot ce ți-ai dorit tu să fiu. Tu ai fost tot ce mi-am dorit eu să fii.

Mormăi de parcă aș spune o rugăciune. Capul și gâtul îmi zvâcnesc înfierbântate. Încerc să mă gândesc la amintiri, să găsesc cuvinte-cheie despre care să pot spune că vor readuce la viață momente importante, dar nu-mi vine nimic în minte. Ne cunoaștem de când eu aveam douăzeci și șase de ani, iar

ea nouăsprezece. De ce nu găsesc nicio amintire?

— Zilnic, zic. Acasă. Acolo te găsesc. Cina, vasele, televizorul. Week-end-uri pe plajă. Tu te duci încolo, eu vin încoace. Petreceri. Acasă ne plângem de petreceri. Ne întoarcem acasă cu mașina prin Pali, înainte să existe acolo felinare. Nu mă pot gândi la altceva. Doar viața noastră obișnuită împreună. Mi-a plăcut la nebunie, zic, și o strâng mai tare de mână.

Nu vorbesc niciodată așa. Simt că-și râde de mine, ridic privirea și văd cât de stânjenită se simte Alex. Și Scottie la fel, are pe chip o expresie ciudată, plină de teamă.

— Te iert, zic, și simt că Joanie își râde și mai tare de mine.

Alex dă târcoale patului și o trage pe Scottie de lângă mine. Eu rămân acolo și mă uit la fața lui Joanie, la expresia ei mulțumită. Încerc s-o citesc, s-o înțeleg; mă enervează s-o văd atât de mulțumită. Mă aplec, astfel încât fața mea e în dreptul feței ei, și zic:

— El nu te-a iubit. Eu te iubesc.

37.

De ce este atât de greu să-ți arăți iubirea și totuși atât de ușor să-ți exprimi dezamăgirea? Ies din încăpere fără să le spun nimic fetelor. În stânga camerei e un perete subțire de sticlă, și privesc prin el la siluetele întunecate ale palmierilor și la băncile goale din parc. Mă uit la arborele uriaș de *albizia*; coroana lui pare că atârnă suspendată în aer. Ceva strălucește printre ramurile lui, dar nu știu ce. Mă îndrept spre rândul de scaune și mă așez, de fapt mă prăbușesc pe unul dintre ele. Închid ochii. Când îi deschid, văd cum un tânăr așază o bucată de hârtie pe scaunul de lângă mine. Se îndreaptă către hol, iar în drumul lui le dă și altor trecători din aceleași hârtii. Mă aștept ca pe foaia de lângă mine să găsesc o reclamă la un magazin cu reduceri uriașe sau un meniu de la un restaurant chinezesc cu livrare la domiciliu. În schimb, văd o listă cu

variante pentru înmormântare:

„Fii parte dintr-un recif de corali după ce-ai plecat de pe lumea asta!

Înmormântări Aloha pe mare – vei fi dus în larg într-o canoe și împrăștiat pe apă!

Aruncă-ți cenușa pe orbita Pământului!

Împrăștie-ți cenușa în cele patru colțuri ale lumii dintr-un balon cu aer cald!

Desparte-te de lume sub forma unui foc de artificii!”

Ultima nu are semnul exclamării. Spune așa: *Amestecă rămășițele persoanei dragi ție în solul de la baza unui foarte frumos bonsai. Unul care crește și trăiește timp de sute de ani cu o îngrijire minimă.*

La baza paginii se află un nume, Vern Ashbury{23}, și un număr de telefon la care pot suna pentru informații legate de preț.

— Ce e aia?

Mă întorc și o văd pe Alex. E așezată lângă mine.

— Nu știu, zic. O reclamă la ceva. O pun cu fața în jos de cealaltă parte a mea, astfel încât ea să n-o poată vedea. Închid din nou ochii.

— N-ai procedat bine, spune. N-ar fi trebuit să te porți așa. Scottie e supărată. E doar o copilă.

— Nu e o copilă.

— Ba acum este, spune Alex.

— Trebuie să mă duc acasă. Mă ridic și închid ochii. Trebuie să vorbesc cu Sid. Am niște treburi de făcut.

— De ce trebuie să vorbești cu Sid?

— De ce a fost dat afară?

— Va trebui să-l întrebi pe el, spune ea.

— Te întreb pe tine.

— Nu știu de ce, răspunde ea. Și eu o cred.

— N-avem timp pentru el, Alex. Îmi pare rău că suferă, dar n-am timp de asta. Spune-i să nu ne stea în cale, să nu pună porcăriile lui mai presus de ale noastre. Mai ales dacă te

rănește și pe tine sufletește.

— Bine, spune ea. Mi-e indiferent.

Se întinde peste mine și ia fluturașul. O urmăresc în timp ce citește variantele. Spune:

— Ăsta glumește? Vern Ashbury. Dumnezeule. Cred că-mi place asta cu bonsaiul. E tristă.

— Știu, zic. Ce i-ai spus lui Scottie? Știe ce se întâmplă?

— Chestia de acum, cu mâna. Ea crede că înseamnă ceva. Crede că mama o să se facă bine.

— E-n regulă, zic.

— Ba nu, spune. Nu e-n regulă. Chiar deloc. Trebuie să vorbești cu ea, tată. Țipi la ea degeaba, că nu se poartă cum trebuie, dar ea nici măcar nu știe ce se întâmplă. N-o mai lăsa în seama mea. Are nevoie de tine.

Alex se ridică și pleacă.

— Unde te duci?

Nu mă bagă în seamă, iar eu o urmăresc, lăsând pe scaun fluturașul cu variantele de înmormântare. Trecem pe lângă salonul pacientului cel popular, pare și mai gol decât cele neocupate. Baloanele sunt ușor zbârcite. Câteva dintre florile din vaze se apleacă spre podea și o ghirlandă atârnată de clanța unei uși lasă să se vadă șnurul alb dintre florile ofilite de *plumeria*.

La capătul patului e o femeie.

— Sunt doar o voluntară, îi spune ea pacientului. N-am voie să vă ating.

Alex se îndreaptă către liftul din fața magazinului de cadouri.

— Te-am găsit acolo.

Arăt înspre magazin și durează o vreme până ce ea vede cărțile poștale.

— Grozav, spune ea. Nu că-i grozav?

— Le-am cumpărat și apoi le-am aruncat.

— Mersi, spune ea.

Mă uit pe coridor, sperând s-o văd pe Scottie, dar nu e aici. E încă în salon. Va trebui acum să mă ocup de una din fete și s-o las pe cealaltă.

O aleg pe Scottie, copila, cea care a tremurat în brațele mele. Ușa liftului se deschide. Un bărbat agățat de o perfuzie iese împleticitindu-se. Mă surprind dorindu-mi să se grăbească și mă gândesc la Sid, la nerăbdarea lui vinovată față de oamenii care se mișcă încet, chiar și-atunci când sunt lipsiți de vlagă.

— Ne întâlnim la mașină, îi spun lui Alex. Mă duc să vorbesc cu Scottie.

•

Mi-e rușine să dau ochii cu ea. Știu că ar fi cazul să-mi cer scuze, dar trebuia să se întâmple, trebuia ca ea s-o atingă.

Când mă apropii de rezervă, o aud pe Scottie cum spune:

— Am un ochi foarte bun.

Mă opresc în ușă. Vorbește cu mama ei. Mă dau un pic înapoi, dar nu pot să plec. Vreau să mă uit. Vreau să știu ce spune. O văd ghemuită lângă mama ei. A manevrat brațul lui Joanie astfel încât s-o cuprindă. Mă surprind gândindu-mă: *E în viață.* Aproape că nu suport s-o văd pe Scottie în îmbrățișarea mamei sale.

— E pe tavan, o aud pe Scottie spunând. Cel mai frumos cuib. E foarte auriu și pare moale și călduros.

Mă uit în sus și-l văd și eu, numai că nu este un cuib, ci o bucată maronie de banană, o rămășiță a jocului nostru, încă lipită de tavan. O chestie pe care obișnuiam s-o fac împreună cu Joanie și pe care de-acum o voi face cu fiica mea.

Scottie se sprijină într-un cot, apoi se apleacă și-o sărută pe mama sa pe buze, îi privește chipul, apoi o sărută din nou. Repetă mișcarea de câteva ori, o variantă extrem de fină de respirație gură la gură, fiecare sărut plin de speranță, aproape medicinal, iar eu știu că ea încă mai speră. O las să continue această fantezie, această nădejde în finaluri magice, această credință că iubirea poate dărui viață cuiva. O las să încerce. Îi urmăresc efortul o bună bucată de vreme. Chiar o susțin, dar după un timp știu că nu mai poate continua. Trebuie să intru. Trebuie s-o învăț pe Scottie să spună lucrurilor pe nume. Trebuie să-i zic adevărul.

Bat la ușă.

— Scottie, spun.

Stă sub brațul mamei sale, cu spatele la mine. Mă așez pe marginea patului, îmi lipesc urechea de spatele ei și ascult cum respiră.

— Scottie, zic.

— Ce e, tată? spune ea și eu îi vorbesc despre tot ce s-a întâmplat și tot ce-o să se întâmple și mă simt cea mai crudă persoană din lume. Dar îmi fac datoria cât pot de bine și, după ce termin, rămânem acolo o vreme care pare îndelungată, ea cu capul pe pieptul lui Joanie, eu cu capul pe spatele ei, care se mișcă în sus și în jos în ritmul suspinelor ei. Corpul ei micuț e ca un mușchi tensionat, încordat și stresat, care încă opune rezistență, și știu că nu mă crede pe deplin. Cum ar putea?

38.

În seara asta stau cu fetele și cu Esther la masa din sufragerie, ceva ce n-am mai făcut de multă vreme, dacă nu punem la socoteală Ziua Recunoștinței și Crăciunul. Esther n-a mai luat masa cu noi până acum.

— Cât timp a trecut? întreb. De când n-am mai făcut asta?

— De la Crăciun, spune Alex.

Când era mică, Alex a scris o poveste și în fiecare an în Ajunul Crăciunului o citim la masă, în fața musafirilor, iar la sfârșit dezvăluim autorul. Povestea este despre Iosif și cum a văzut el noaptea în care s-a născut Isus. La început îi întreabă pe păstori și pe animalele din staul cum să aibă grijă de bebeluș și cu toții îi dau sfaturi. Până la sfârșitul poveștii, Iosif e pregătit pentru Isus și chiar îl înfașă, după cum l-a învățat măgărușul. Anul trecut de Crăciun, când Joanie s-a ridicat să citească povestea, Alex i-a smuls hârtiile din mână. Nu cred că vreunul dintre oaspeți și-a dat seama că Joanie era pe punctul de a face ceva, în afară de vecinul de alături, Bill Tigue, care credea că va citi o rugăciune. El și-a plecat capul și a închis ochii. Crăciunul a fost atunci o zi în care Alex a văzut-o pe

mama ei intrând în casa unui alt bărbat. Prin urmare nu putem socoti asta ca fiind „data trecută” și presupun că nici de data asta nu se pune, pentru că nu mai suntem și nu vom mai fi niciodată cu toții împreună.

— Păi, atunci… zic. Noroc.

Nimeni nu ridică paharul. Esther bea o bere. Ia cutia cu ambele mâini și o ține în poală.

— Sid nu vrea să mănânce? întreb.

Sid se uită la televizor în living și nimeni n-a pomenit nimic de el, ceea ce mă face să mă simt prost. Mă întreb dacă nu cumva Alex i-a spus să nu se apropie de mine.

— E-n regulă, spune Alex.

Mâncăm ce-am gătit eu pentru cină: o salată, pui la grătar, orez și broccoli cu sos olandez. Tot aștept să mi se spună că mâncarea e bună și mă abțin să întreb chiar eu cum e.

— Atunci o să-i păstrăm și lui o porție. Dacă vrea.

Esther scoate legume din salată cu furculița – roșii, avocado – și le împinge către marginea farfuriei. Fetele și-au picurat sos de soia pe orez. Porția lui Esther are o linguriță de unt pe deasupra.

— Ai sunat la școli? întreabă Esther. Lipsit ele zile.

— Da, zic.

— Alex, când întorci la școală?

— Nu se întoarce, zic.

— Aaa, spune ea. Necazuri. Știu eu. Imediat.

— Ai putea, te rog, să legi o propoziție întreagă?

Dă din cap.

— Doar dacă. Dacă.

— Esther, ce vrei să spui? Vrei să rămâi? De ce n-o spui, pur și simplu?

Fetele s-au oprit din mâncat. De când le-am forțat s-o țină de mână pe mama lor, se uită la mine într-un fel care mă face să simt că sunt alt om. Se uită la mine de parcă aș fi tatăl lor.

— Vreau să rămân, spune Esther. Gata. Eu leg o propoziție. Bagă un deget în gaura cutiei de bere.

— Bine, zic. Atunci rămâi.

Nu dă niciun semn c-ar fi mulțumită. Fetele par indiferente.

— Vreau să mă ridic acum, spune Esther. Nu vreau să mănânc în felul ăsta, aici.

— Bine, zic.

Vrea să-și ia farfuria.

— Las-o, zic. O să strâng eu.

— Nu, mai mănânc. Își ia farfuria și berea și împinge ușa batantă a bucătăriei. Câteva minute mai târziu auzim o mulțime de oameni strigând „Roata Norocului!”

Din bârnele acoperișului se aude un gecko.

— Nu mă întorc la internat? întreabă Alex.

— Nu, zic. O să stai aici.

O termită se urcă pe castronul meu cu orez.

— Ai observat că Sid bagă tot timpul lucruri în gură? întreb. Părul, bluza, portofelul.

— Ca un bebeluș, spune Alex. Știu.

Observ cum o altă termită se urcă pe paharul cu apă. Ne-au găsit. Masa noastră e luminată de deasupra. Fetele le culeg din mâncare. Scottie se joacă cu câteva pe masă, le rupe aripile.

— Arată ca niște viermi, spune ea.

Casa noastră are tot ce și-ar putea dori vreodată o termită: umezeală în aer și pe obiecte, rezerve de mâncare. Dacă vor apărea în continuare, va trebui să pun o fumigenă, să învelesc casa într-un cort și să le las acolo să inhaleze otravă. Oare unde ne-am duce noi? Îmi imaginez cum ar fi să stăm pe stradă. Alex dă un bobârnac uneia din orez, Scottie ridică o alta de pe carnea de pui; sosul roșu i-a stricat aripile. Mă ridic și sting lumina, apoi o aprind pe cea de la piscină. Vor fi atrase de lumină și vor sfârși prin a se îneca.

Mă așez înapoi la masa cufundată în întuneric și continuăm să mâncăm. Abia le pot deosebi pe fete. Una din ele râgâie, încep să râdă amândouă.

Iau o înghițitură de vin și paharul îmi amintește de mama, de ce i-am pregătit odată de Ziua Mamei, când eram foarte mic. Am pregătit micul dejun și i l-am dus la pat. Am așezat frunze de salată pe fundul unui pahar pentru vin, apoi am pus în pahar musli și lapte. Mă gândeam că e ceva foarte sofisticat, ceva ce o mamă și-ar dori cu adevărat: cereale cu o

garnitură elegantă. Când și-a văzut cadoul, a început să râdă, și eu am crezut că râde de încântare. Am urmărit-o cum își mănâncă cerealele din paharul drăguț, cu salata verde băltind în lapte. Când fetele erau mai mici, mă întrebam oare ce lucruri prostești vor face pentru mine, cum îmi vor interpreta dorințele, dar darurile lor erau întotdeauna sigure. Doar vederi, de fapt.

— Cum de nu mi-ați pregătit niciodată cadouri nebunești de Ziua Tatălui? le întreb pe fete.

— Nu-ți plac obiectele inutile, spune Alex.

— Nu-ți plac porcăriile ieftine, spune Scottie.

— Ei bine, de-acum îmi plac, zic. Voiam să știți. Îmi plac obiectele inutile și porcăriile ieftine.

— Bine, spune Scottie.

— E chiar bună, spune Alex. Carnea de pui.

Complimentul mă umple de mândrie. Mă simt ca Iosif din poveste, de parcă aș fi învățat să am grijă de cineva. La finalul poveștii lui Alex, Iosif îl ia în brațe pe Isus și-l leagănă până adoarme. „Nu plânge, copilaș”, spune el. „Sunt aici, cu tine.”

•

În timp ce fetele strâng masa, mă duc în living, cu o farfurie cu mâncare pentru Sid. Când mă vede, își dă jos picioarele de pe măsuța de cafea și observ că vorbește la telefon. Mă întorc, ca să-l las singur, dar apoi aud că-și ia la revedere.

— Era mama ta? îl întreb.

— Nu, spune.

Se uită la farfuria din mâna mea. I-o întind.

— Mulțumesc, spune.

— Ai fi putut să stai la masă cu noi, zic.

— E în regulă, spune.

În bătaia luminilor televizorului, fața lui devine albastră, apoi verde, pe urmă neagră. Mă gândesc să aprind un bec, dar văd o termită care străbate ecranul și-mi amintesc că trebuie să rămânem în întuneric.

— Uite ce e, zic. Apreciez că te-ai dat la o parte, dar las-o baltă. Poartă-te normal, cum te porți de obicei. Era mai bine așa.

Își pune picioarele la loc pe măsuța de cafea. Îi văd noroiul din șanțurile de pe tălpi.

— E totul în regulă cu tine și Alex?

— Da, spune. De ce?

— Scottie spune că te-ai dus cu prietenele alea ale ei.

— Hai, mai lasă-mă. Fetele alea nu sunt bune de nimic. Le-am dat să fumeze.

— Grozav, Sid. Ce mă bucur că le-ai dat droguri.

— Scuze, spune. Mereu uit că ești… tată, cum ar veni.

— De ce te-a dat afară maică-ta? întreb.

— Nu i-a plăcut ce-am avut de zis.

— Și ce-ai avut de zis?

— Că faptul că taică-meu a murit e cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat. N-am vorbit serios, dar am zis-o.

Se uită la mâncarea din poală și ia o bucată de carne de pui cu mâna.

— De ce i-ai spune una ca asta?

Buzele îi sunt roșii de la sosul pentru grătar. Mestecă, iar eu aștept să înghită, dar durează mult.

— Vrei să stai jos? mă întreabă cu gura plină.

Mă așez lângă el și-mi întind picioarele pe măsuța de cafea, care de fapt este un taburet mare de piele, pentru că Joanie era de părere că măsuțele de cafea adevărate sunt răsuflate.

— Lara ține o tăviță pe al ei. Îmi place cum arată, a spus.

— Dar abia poate să stea ceva pe el, am zis.

— Dar arată frumos, a spus ea.

Nu-mi amintesc ce altceva am mai spus despre taburetul de piele, cred că asta e tot.

Mă uit la televizor. Într-o sală de aerobic aglomerată, niște femei se înalță pe băncuțe, apoi coboară în ritmul muzicii. Lidera le spune:

— Și unu, doi, strânge! Arată spre fund.

Sid schimbă canalul. Imaginile apar și dispar una după alta, până când se oprește la un bărbat bărbos care pictează o pajiște.

— Tipul ăsta e bun, spune Sid.

— Știi, Sid, nici lui Alex nu-i este ușor.

Mă întrerupe înainte să pot continua.

— Nu mai spune.

— Poate ar trebui să ai și tu grijă de ea tot atât cât pare că are și ea grijă de tine.

— Stă cu mine numai pentru că nu trebuie să ne consolăm unul pe celălalt, spune. Mizeriile noastre se anulează una pe alta.

Mă gândesc la relația mea cu Joanie. Oare oamenii se mai îndrăgostesc în ziua de azi?

— Voiai să-mi zici de ce i-ai arunca astfel de vorbe mamei tale, după ce tocmai și-a pierdut soțul.

— Ba nu, nu voiam, spune.

— Sid, îți cer să-mi spui.

— Bine, spune el. Își scoate ceva dintre dinți și respiră adânc. Am o prietenă. Sau am avut o prietenă, Eliza. Aveam cincisprezece ani. Stăteam mult timp împreună. Fetei ăleia îi plăcea să stea printre băieți. Nu m-am încurcat cu ea niciodată, deși voiam, și cred că și ea voia. Își șterge gura cu șervețelul de hârtie, apoi îl mototolește și-l aruncă la coș. Nu nimerește. Îl iau mai încolo, spune el. Și Eliza rămânea peste noapte la mine destul de des. Nu în camera mea. Dormea pe canapeaua din sufragerie. Și lui taică-meu îi plăcea de ea. Glumeau împreună mereu. Odată tata ne-a dat bere și noi ne-am bucurat foarte tare, pentru că pasiunea vieții noastre, cum ar veni, era să facem cumva rost de bere. Dar el mi-a șoptit că era o glumă, băutura nu era bere adevărată, dar urma s-o testăm pe Eliza să vedem dacă se preface că e beată. Pe măsură ce ne beam berile, Eliza a început să râdă tot mai mult, să spună lucruri prostești, ba chiar s-a împiedicat de pragul de la bucătărie. Când tata i-a spus în cele din urmă, s-a apărat, spunând că s-ar fi purtat la fel, indiferent dacă berea ar fi fost adevărată sau nu.

— Se simțea stingherită.

— Da. Adică a fost penibil, dacă stau să mă gândesc acum la asta. Așa că data următoare când a venit, tata a vrut să se revanșeze față de ea și ne-a oferit un Budweiser de modă veche. Am băut afară, pe băncuța de picnic. Apoi au venit

câțiva prieteni la tata și au început să bea bere. Noi ne-am dus în camera mea și am pus muzică. Eram amândoi destul de amețiți și am avut o scuză bună să începem să ne pupăm. Era inevitabil. Sid zâmbește ca pentru el. Îmi amintesc cât m-am simțit de ușurat că puteam în sfârșit să nu ne mai prefacem că suntem doar prieteni.

Mă întreb dacă simte la fel și în legătură cu Alex. Mă întreb cum sunt ei de fapt.

— Așa că i-am dat drumul. Adică, nu chiar. Doar ne sărutam, dar eram destul de porniți. Destul de insistenți, știi ce zic, și apoi cu coada ochiului am văzut ceva. Era tata, care stătea în prag. Ea era peste mine pe podea, eram îmbrăcați, dar știi tu, le luasem pe rând. Tata privea pur și simplu și, când a văzut că mă uit la el, a avut nevoie de o clipă să-și dea seama că pot să-l văd, pentru că se uita la spatele Elizei. Am împins-o de pe mine, iar el s-a uitat la noi cu o privire ciudată. Ca și când el ar fi fost prins asupra faptului. Eliza pur și simplu stătea acolo și nu-mi amintesc ce-a făcut. Apoi tata a spus: „Eliza, mai bine ți-ai găsi un loc unde să dormi”, și asta a fost tot și el a stat acolo până când ea s-a ridicat, a trecut pe lângă el și a coborât în camera cu canapeaua. Când ea a plecat, tata s-a uitat la mine, dar nu părea supărat. Arăta de parcă el era cel care se jena pentru că făcuse ceva rău. Apoi m-am culcat. Eram bucuros, dar și deprimat, pentru că acum urma să-i spună mamei, iar Eliza nu mai putea să rămână peste noapte la noi. Nu mai era doar o prietenă.

Sid se uită la televizor o vreme, și, fără să-și ia ochii de la ecran, îmi spune restul poveștii cu o voce egală și distantă. E o voce pe care nu i-am mai auzit-o până acum. Nu folosește cuvinte argotice sau ironice. Îl privește în continuare pe pictor, a cărui voce este și ea calmă și hipnotică.

Sid îmi povestește cum tatăl său a coborât după Eliza, care leșinase pe canapea. Îmi povestește cum ea s-a trezit și l-a găsit pe tatăl lui peste ea, sărutând-o, mișcându-se deasupra ei. Îmi spune cum ea l-a evitat pe Sid a doua zi și apoi săptămâni întregi și cum el a crezut că din cauza lui. Apoi, ca să fiu scurt, în cele din urmă, Eliza i-a spus lui Sid. El s-a

înfuriat. N-a crezut-o. Elizei nu i-a păsat că el n-a crezut-o. Apoi Sid a crezut-o și l-a urât pe tatăl său și a urât-o pe mama sa că-l iubea pe tatăl său. Tatăl a murit și Sid i-a spus mamei tot, despre bere, despre sărut, despre cum tatăl a încercat să profite de prietena lui beată. De iubita lui. Și asta e povestea. Asta e povestea lui Sid.

— Alex nu știe nimic din toate astea, spune. Crede doar că mama m-a dat afară pentru că e supărată.

— De ce nu i-ai spus?

— Are treabă, spune. Cum ai zis și tu.

— De ce-mi spui mie?

— Pentru c-ai întrebat, spune. Și ca să nu te mai uiți la mine de parc-aș fi pe punctul de a scoate o pușcă.

— Mama ta te-a crezut? întreb. Când i-ai spus?

— Bineînțeles că nu.

Butonează din nou telecomanda. Văd o girafă, un burete animat, pe cineva care sudează, un gardian care îi face un semn aprobator unui judecător.

— De ce i-ai spus? De ce să-i spui după ce-a murit el?

Se hotărăște asupra unui post – un prezentator de știri anunță un cutremur cu victime în Etiopia, iar pe banda de la baza ecranului scrie: *Cinci zile până la Oscaruri*! *Cinci zile până la Oscaruri*!

— Pentru că o respect, spune el. Nu s-a purtat niciodată frumos cu ea, în casă era mereu o atmosferă tensionată.

— Dar i-ai distrus viața.

Mă gândesc la Julie. Îmi imaginez cum informația asta a distrus-o, la propriu, sau i-a făcut rău într-un fel sau altul.

— Nu i-am distrus viața, spune. De-acum știe și ea, la fel cum știu și eu. Încă îl iubesc pe tata. Încă mai avem viața de dinainte de partea urâtă. Asta nu înseamnă că el e rău cu totul, nu? Se uită la mine pentru prima oară. Nu trebuie să urăsc tot, nu?

Caut să-i întâlnesc privirea, dar văd că are ochii în lacrimi. N-ar trebui să-l văd așa. Nimeni n-ar trebui. Mă uit la prezentatorul de știri.

— Trebuie să simți ceea ce simți, zic. Ai voie să-ți fie dor de

el. Să-l iubești.

Îl văd cu coada ochiului cum se uită în tavan. Mă ridic.

— Mulțumesc, zic. Apreciez că mi-ai zis toate astea.

— Nicio problemă, spune el și-și drege vocea.

Îi spun să țină lumina stinsă din cauza termitelor și-i urez noapte bună. O pornesc spre camera mea și o ușoară neliniște mă face să scotocesc în minte după ceva de zis, care să facă totul să fie în regulă. *Nu plânge. Sunt aici, cu tine.*

Când ajung la ușă, mă întorc.

— Nu ți-e frig în camera asta? Mai sunt pături, să știi. Dacă ai nevoie.

— E în regulă, spune Sid. Mi-e bine.

— Ai remarcat ceva la televizor în ultima vreme? întreb. Ai de formulat vreo observație interesantă, vreo părere?

Își dă ochii peste cap și-și reține un zâmbet.

— Haide, spune, insist eu.

— Personajele de desene animate care reprezintă diferite boli, spune. În reclame apar tot felul de boli, herpes, micoze, din astea, care sunt personaje de desene animate și țipă și amenință și fac ravagii pe corpurile oamenilor. E ciudat. Ai remarcat vreodată reclamele alea?

— Le-am remarcat, zic.

Se uită în ochii mei.

— Ar trebui să-ți spună pur și simplu ce-ți oferă ca să te vindece. Desenele alea sunt dezgustătoare. Pur și simplu zi-ne cum să scăpăm de ce avem.

Se concentrează din nou asupra ecranului și-l las singur în camera întunecată.

39.

Doctorul Johnston intră în rezerva lui Joanie și mă uit la bărbatul care vine în urma lui, zâmbindu-le copiilor mei într-un mod care mă înspăimântă. Înainte să plec ieri de la spital l-am rugat pe doctorul Johnston să mă ajute. Cum să-i spun

fetei mele celei mici că nu mai există speranță?

— Adică nu știe? a întrebat el.

— Știe, am spus repede.

M-am gândit cum o săruta Scottie pe mama ei părând că încearcă s-o readucă la viață.

Numai că ea încă mai are impresia că mai există o șansă. Chiar și după ce i-am explicat totul. Vedeți dumneavoastră, mâna lui Joanie s-a mișcat. Cred că în momentul ăsta pur și simplu nu știu ce să mai fac.

Stătea la birou și mi-am dat seama că se străduia să nu mă privească, de parcă aș fi greșit cu ceva. Era în mod clar dezamăgit de mine. Ba chiar am trecut peste mândrie și i-am spus despre ariciul de mare și despre meduză, dar nu și despre filmele cu masturbare și felul în care se privea în oglindă, totuși. A spus că va vorbi cu amândouă fetele și ne va prezenta un terapeut pentru copii, despre care unii pacienți au spus că le-a fost de folos.

Pleoapele terapeutului sunt grele, iar gura îi e ușor arcuită în sus. Arată de parcă ar fi primit o lovitură strașnică. Are fața bronzată și pistruiată, bătută de soare, iar trăsăturile sunt fine, deci n-are nimic cu adevărat distinctiv.

Sid stă pe un scaun sub fereastră și răsfoiește o revistă. Văd pe coperta ei o fată îmbrăcată într-o rochie scurtă și roșie, care se târăște pe capota unui Mustang.

— Vi-l prezint pe doctorul Gerard, spune doctorul Johnston.

— Salutare tuturor, spune doctorul Gerard, fixându-ne cu privirea pe fiecare dintre noi, pe rând. Probabil că tu ești Scottie.

Vocea abia i se aude. Întinde mâna și Scottie o întinde pe a ei, dar el nu i-o strânge, ci doar i-o apucă ușor, apoi își aduce și cealaltă mână peste a fetei. Scottie se trage un pic înapoi, dar el o ține acolo.

— Și tu probabil că ești Alex, spune el, lăsând-o pe Scottie și pășind în lateral către Alex.

— Bună.

Alex îi prinde mâna și i-o scutură viguros.

Doctorul Gerard se apleacă ușor spre mine. Observ că are un pix în buzunar și, agățată de pix, o caracatiță din cauciuc, își dă seama că mă uit insistent, așa că scoate caracatița și, foarte teatral, se pregătește să mi-o arunce, apoi îi face vânt înspre mine. O las să-mi cadă la picioare și, când se lovește de podea, caracatița se aprinde.

— Se aprinde, spune el.

Scottie o recuperează. Jucăria de gumă strălucește în mâna ei.

— Jucărioara mea stupidă, spune el.

Scottie o trage de un picior, apoi îi dă drumul, astfel încât piciorul plesnește.

— Ce creatură caraghioasă, spune doctorul Gerard. Cu atâtea mecanisme defensive. Are și sacul cu cerneală, bineînțeles. Sunt sigur că știți despre ce e vorba. Folosește cerneala ca să se facă nevăzută și să-i păcălească pe prădători.

Doctorul Johnston se uită lung în jos, la podea. Sid privește pe deasupra revistei, apoi se ascunde la loc după ea.

— De asemenea, pot să se camufleze, ca să nu-i găsească prădătorii. Unele pot emana otravă, altele pot imita animale mai periculoase, cum ar fi țiparul. Cred că port cu mine caracatița ca să-mi amintească de toate mecanismele noastre de apărare – cerneala, otrava noastră, variantele de camuflare pentru a scăpa de ceea ce ne face rău. Ridică din umeri de parcă acum s-a gândit pentru prima oară la asta.

— Ce-i asta? întreabă Sid. *Caracatițele pe înțelesul tuturor*?

Încerc să-mi rețin un zâmbet. Mă bucur că Sid s-a întors. Are o expresie de mândrie și dezgust pe față și știu că e din cauza zâmbetului meu, a aprobării mele.

— Ai dreptate, spune doctorul Gerard. M-am luat cu vorba, își împreunează mâinile în formă de clopotniță în dreptul pieptului. Am venit aici ca să vă cunosc pe voi, fetelor. Am auzit multe lucruri despre voi și mi-ar plăcea să stăm de vorbă, dacă vreți și voi.

— Ce-ați auzit? întreabă Scottie.

Își sprijină bărbia pe degete și continuă să vorbească, pe un ton liniștit și degajat.

— Ei bine, am auzit că-ți place oceanul și muzica și că ești o fată minunată și foarte talentată.

Scottie se gândește la această afirmație.

— Am mai auzit că mama ta e într-o situație dificilă și c-o să moară.

Fetele se uită la mine și eu mă uit la doctorul Johnston. A spus ceva simplu și adevărat, dar pe mine m-a speriat. A mai zis-o cineva până acum atât de limpede?

— E de înțeles că vă este greu, spune el. Și am venit să mă întâlnesc cu voi și să vă spun că, dacă vreți să vorbiți, mi-ar plăcea să înfruntăm prezentul împreună, fără mecanismele stupide de apărare. Mi-ar plăcea să vă ajut să fiți stăpâne pe această perioadă și aș vrea să vă ajut să vă continuați viața. Să vă continuați *viața*, nu să continuați.

— Bine, spune doctorul Johnston. Mulțumim, domnule Gerard.

Scottie îi dă caracatița înapoi doctorului Gerard. Îi mai strânge mâna o dată și gura i se strâmbă într-un „mulțumesc”.

Se îndreaptă către ușă și-i face cu mâna lui Alex, care se uită lung la el și-l reduce la o caracatiță, o făptură fără schelet intern, o ciudățenie hidoasă.

— Ce-a fost asta? întreabă ea, după plecarea lui.

Doctorul Johnston e stânjenit, dar nu vrea să-și ceară scuze. E un lucru căruia trebuie să-i facă față.

— Da. Păi, doctorul Gerard e dispus să discute.

— Da, e doctor de calamari, spune Sid. Tipul ăsta tot merge-așa împleticit de la Woodstock încoace, frate.

— Da, păi ce să zic?

Doctorul Johnston se uită în spate după un scaun. Ezită, dar îi fac semn către scaun și el se așază.

— Cum vă mai merge? întreabă el.

Alex stă la capătul patului. Fața lui Joanie e lipsită de culoare și buzele îi sunt uscate și albe. Cutia toracică i se mișcă sporadic, de parcă are coșmaruri. Arată ca o femeie bătrână. O trag pe Scottie lângă mine, sperând c-a uitat cum am forțat-o să-și exprime afecțiunea față de mama ei. Alunecă din îmbrățișarea mea.

— Sunt sigur că se poartă diferit când e singur cu pacientul, spune doctorul Johnston. Acesta a fost discursul introductiv, încercați să vedeți dincolo de el.

— Mie mi-a plăcut de el, spune Scottie.

— Bine. O apuc de umăr. Ne facem o programare și mergem să vorbim cu el, bine?

Mă uit la Sid și Alex, ca să mă asigur că nu vor comenta nimic.

— Bine, spune doctorul Johnston. Și o să mă pun și eu la dispoziția voastră. Dacă aveți întrebări despre ce-o să se întâmple, despre cum o să rezolvăm lucrurile. Orice.

Simt cum pieptul lui Scottie se umflă și se dezumflă.

— Dar e sigur că mama o să moară? întreabă ea.

Spre surprinderea mea, doctorul Johnston spune:

— Da. Facem exact ceea ce și-ar dori mama ta să facem. Hotărâm să nu mai luptăm cu ceea ce vrea corpul său. Se uită la Joanie și pare adâncit în gânduri. Am încercat din răsputeri s-o facem bine, dar am descoperit că părți importante ale corpului ei au cedat. Sunt pe moarte sau deja moarte.

Se uită către mine pentru încuviințare și nu sunt convins c-ar trebui să-l aprob.

— Împreună cu un alt doctor am stabilit că mama ta e în comă ireversibilă. Și în momentul în care am stabilit asta, a intrat în vigoare testamentul său. A cerut să întrerupem orice tratament care o menține în viață sau care amână în mod artificial momentul morții.

— Așa e cel mai bine, Scottie, spune Alex. Nu e fericită în felul ăsta.

— Știu, spune Scottie. Știu tot ce-ați zis. Se încordează în brațele mele. Nu mai are creier.

— Vreau să înțelegeți, spune doctorul Johnston, Scottie, și tu, Alex, că nu spunem că mama voastră e lipsită de valoare. Doar că tratamentele medicale nu mai au nicio valoare. Scopul meu e să vindec, și de data asta nu sunt în stare s-o fac.

— Înțelegeți? le întreb eu.

— Da, spune Alex.

— Da, spune Scottie.

— N-a vrut să fie ținută în viață în starea în care se află. Chiar dacă ar ieși din comă, ceea ce nu e deloc probabil să se întâmple…

— Ar fi o legumă, spune Scottie.

— Nu vrea să trăiască în felul ăsta, zic.

— Știu deja toate astea, spune Scottie.

— Mama voastră primește doze generoase de morfină, deci nu simte niciun fel de durere, dar altfel nu mai putem face mare lucru.

Stăm și așteptăm să moară, mă gândesc.

— Pot să vă mai răspund la alte întrebări?

Alex dă din cap că nu.

— Ce-o să faceți cu corpul ei? întreabă Scottie.

Doctorul Johnston dă aprobator din cap, lucru din care înțeleg c-ar trebui să răspund eu. O strâng de umeri pe Scottie. Cum pot să-i spun c-o să ardem corpul mamei ei, c-o s-o reducem pe mama ei la o grămăjoară de cenușă gri, de oase? Cum e posibil ca asta să se aleagă de noi?

— Îi împrăștiem cenușa în ocean, zic.

Pieptul lui Scottie încetează pentru o clipă să se ridice și să se lase.

— Când o să moară? întreabă ea.

Doctorul pare gata să se lanseze într-un discurs, dar dă semne că se va abține.

— Este a treia zi de când e pe cont propriu. Mă tem că nu mai rezistă mult. Totuși veți mai avea timp să stați cu ea.

Ne uităm cu toții la Joanie, întinsă pe pat.

— Unii oameni își iau rămas-bun imediat și apoi nu se mai întorc la spital, spune doctorul Johnston. Deși unii rămân până în ultima clipă.

— Noi ce-o să facem? întreabă Scottie.

— Ce vreți voi, zic. E alegerea voastră.

Doctorul Johnston se ridică în picioare.

— Să-mi spuneți dacă mai aveți întrebări. Indiferent despre ce ar fi vorba.

Văd o pată pe halatul lui alb, nu e sânge, ci o pată cafenie care seamănă cu untul de arahide. Mi-l imaginez la cantină

mâncând un sendviș cu unt de arahide și jeleu și imaginea asta mă reconfortează cumva. Lui Joanie îi plăcea untul de arahide pe *tortillas* făcute la aburi, asta mânca atunci când era deprimată. Aș vrea să poată mânca ceva. Aș vrea să poată mânca o ultimă masă copioasă, așa cum primește un deținut înainte de execuție. Gogoși *malasadas,* înghețată hawaiiană, orez cu carne, ton la grătar de la Buzz's, cotlete de porc *kiawe* de la Hoku's, un hamburger *teri* și un shake Dreamsicle. Astea erau mâncărurile ei preferate.

— Mersi, Sam, zic.

— Îmi pare rău, spune el, și chiar arată de parcă i-ar părea rău, nu numai pentru noi, dar și pentru el.

Am uitat că pentru un medic moartea înseamnă un eșec. A fost înfrânt. N-a reușit s-o salveze pe Joanie și n-a reușit să ne salveze nici pe noi.

— Nu-i nimic, îi zic, ceea ce sună ciudat.

— Nu vă grăbiți, spune el.

După ce pleacă el, încăperea rămâne cufundată-n tăcere. Alex stă lângă mine pe pat. Deși am impresia că fața lui Joanie a intrat la apă, că ea devine din ce în ce mai mică, îmi dau seama că în realitate nu s-a schimbat atât de mult. Acestea sunt proiecțiile mele – că ea va îmbătrâni și corpul i se va deteriora înainte să plece. Dar nu este adevărat. A înghețat în timp. Nu pot să nu mă gândesc că ea încă are grijă de noi, că se mai ocupă de noi cu o putere imensă, fără egal. Scottie are o privire fixă, care-mi spune că de fapt nu se uită la nimic. Pare să fie în transă.

— Acum ce facem? întreabă Alex.

— Îi așteptăm pe unchiul Barry și pe bunicii voștri, zic. Își iau rămas-bun astăzi.

— Și noi ce-o să facem? întreabă ea. O să așteptăm până la sfârșit?

Sid își lasă revista mai jos.

— Voi ce vreți? le întreb. Voi ce vreți să facem?

Nu-mi răspund. Mă întreb dacă le e prea rușine să spună că nu vor să stea până la sfârșit. Ne tot luăm rămas-bun de ceva vreme.

Mă întreb cum va arăta sfârșitul. Oare ea o să alunece dincolo pur și simplu? Sau se va lupta pentru viață? Oare i se vor deschide ochii, mâna i se va încleșta pe încheietura noastră?

— Cred că voi n-ar trebui să stați până la sfârșit, zic. (Nu vreau ca ele s-o vadă murind.) O să alegem un moment și o să ne luăm cu toții la revedere atunci. Dacă e în regulă. Dacă asta vreți și voi. Putem rămâne aici sau putem pleca, dar să ne întoarcem de câte ori e nevoie, până simțiți că a sosit momentul. Numai să-mi spuneți voi când.

— Aveți grijă să fiți pregătiți, spune Sid. Alex se scoală de pe pat și se îndreaptă către el, dar el ridică revista, care-i acoperă fața. O văd pe fata care se târăște pe capotă. Vreau s-o întreb: *De ce ești acolo*? *Dă-te naibii jos de pe capotă și du-te acasă.*

— Cred că e un plan bun, spune Alex. Fiecare să-și aleagă un moment pentru el însuși.

— Ochii ard? întreabă Scottie.

N-am nici cea mai vagă idee ce se va întâmpla cu ochii ei și n-aș îndrăzni niciodată să întreb. Cred că ard. Pur și simplu nu știu.

— Ce-i? întreabă Scottie. De ce vă uitați așa la mine?

— Va trebui să-l întrebi pe doctor, Scottie.

— N-ar trebui să te gândești la chestii din astea, spune Sid.

Mă întreb ce-au făcut cu tatăl lui, dacă l-au îngropat sau l-au incinerat. Mă întreb dacă Sid și-a pus aceeași întrebare în legătură cu ochii tatălui său.

40.

Inima îmi bate de parcă aș fi pe o scenă. O aud pe mama lui Joanie.

— Joanie! o strigă ea. Joanie!

Ies pe hol. Scott își ține mâinile în buzunare și se uită în jos la podea, bâțâindu-se de pe un picior pe altul ca un copil mic.

Alice s-a îmbrăcat frumos. Ori infirmiera ei, ori Scott a îmbrăcat-o frumos, cu un pulover negru și o fustă lungă, roșu cu alb. Poartă brățările de aur și părul îi stă de parcă tocmai a fost aranjat. Mă întreb dacă știe unde se află.

— Joanie! Joanie! Leprosule, îi spune unui om care trece pe lângă noi într-un scaun cu rotile.

Bărbatul o privește, dar Alice continuă să meargă de parcă n-ar fi zis nimic.

— Bună, Alice, zic.

Trece pe lângă mine și continuă să meargă, până când Scott o cuprinde cu brațul și o trage în încăpere.

— Barry ar trebui să ajungă și el imediat, spune.

Se uită la pat, apoi merge la fereastră, ridică perdeaua, lăsând-o să cadă la loc. Se uită de jur împrejur și rămâne în spatele rezervei. Se poartă de parcă ar însoți o femeie la cumpăratul lenjeriei intime. Nu știe ce să facă.

— Scottie, lasă-l pe bunicul să stea jos.

— Hei! Bingo, spune Scott. Nu v-am văzut. Se uită la Alex și Sid. Ne întâlnim din nou, îi spune lui Sid.

Scott se așază și o trage pe Scottie pe genunchi.

Alice stă lângă pat. Se apleacă și vorbește încet. Aud: „Ce obții dacă împerechezi un aligator cu un copil?”, dar nu deslușesc răspunsul. Mă tot întreb: *Chiar, ce obții*? Bănuiesc că un aligator. Pa, pa, copile. Dintr-un motiv sau altul, ghicitoarea ei îmi sfâșie inima.

•

Barry intră în rezervă cu un buchet de flori în mână și cu ceea ce pare a fi un album foto. Plânge. Trece pe la fiecare dintre noi, dă din cap, apoi se prăbușește în brațele noastre. Când îl îmbrățișez, îmi apăs pe spatele lui palma desfăcută, și nu strânsă în pumn.

— Bună, fiule, spune Scott.

Îi iau florile lui Barry. Se duce la Joanie și se așază alături de Alice.

— Ce-ai hotărât? întreabă Scott.

— Ce-ai spus, Scott?

— Ce-ai hotărât?

— Cred c-o să așteptăm să vedem ce se întâmplă. Să vedem când simțim c-a venit momentul potrivit.

— Vreau să zic ce-ai hotărât în legătură cu vânzarea? Cui îi vinzi?

— Strângătoareo, spune Alice către ghirlanda de *pikake*.

Fetele mele par și ele curioase. Nu suport să le văd așa curioase. Vor să știe cât. Câți bani o să primim.

— Chiar ți se pare nimerit să vorbim despre asta acum?

— Cât o să primești? întreabă Scott.

Mă uit la Barry, poate mă ajută să-l facem să tacă pe taică-său, dar el nu spune decât:

— Tată, o să scrie în ziar, sunt sigur.

— Nu e nevoie să citesc în ziar, spune el. Pot să aflu chiar aici.

— N-o să vorbesc despre asta acum, Scott. E deplasat.

— Pentru tine bănuiesc că n-are importanță. Nu-i mare lucru. Un milion de aici, un milion de acolo.

— Și care-i problema?

Scottie e împietrită pe genunchii lui. El dă să se scoale și ea i se dă jos din poală, dar apoi el se așază la loc pe scaun. Nu se uită la mine. Are o expresie crudă și batjocoritoare pe chip.

— E amuzant că lui Joanie i se întâmplă această nenorocire tocmai când ție ți se întâmplă o mare fericire.

— Ba nu e deloc amuzant, zic. Nu e nimic câtuși de puțin amuzant în toată povestea asta.

Ieri, verii s-au adunat în jurul lui Hugh, care le-a dat vestea, iar eu am apreciat modul în care a făcut-o. Pe un ton egal și imparțial, autoritar. Vocea lui nu era deloc binevoitoare. Nimeni nu s-a împotrivit și n-a oftat dramatic. Știu că unul dintre motive a fost Joanie. Dacă ea ar fi fost sănătoasă ar fi protestat. Acum vor aștepta până când va mai trece o perioadă. Hugh m-a făcut să par tulburat, dar hotărât. M-a făcut să par optimist și curajos. Ralph m-a bătut pe spate. Vărul Șase a spus:

— Pentru mine n-are importanță. Mai am puțin și mor.

— Ai fost egoist față de ea, spune Scott. Ți-a oferit totul. Un cămin bun și fericit.

— Scott, ce vrei să spui?

Mă uit din nou la Barry, care-și face de lucru cu Joanie, și știu că trebuie să fie de acord cu tatăl lui, pentru că altfel ar însemna că mă ajută pe mine.

— Am trăit bine, zic. Mai mult decât bine. Crezi că era nefericită pentru că nu i-am oferit suficient? Chiar ești supărat din cauza asta?

— Voia să aibă propria ei ambarcațiune.

— Dar nu ne-am putut permite una! Nu am atâția bani la dispoziție. Nu-mi permit să fac risipă. Trăim din salariul meu. O să plătesc pentru colegiu din banii fondului, și tot din banii fondului plătesc și la Punahou, care costă douăzeci și opt de mii pentru amândouă. Plus lecții de canto și dans, taberele de vară și lista e lungă.

Fetele sunt surprinse și ofensate. Asta-i problema cu copiii privilegiați – uită că profesorii lor primesc bani. Uită că totul are un preț: să joci într-o piesă, să sufli într-un balon de sticlă incandescentă, ca să-l modelezi. Orice lucru, cât de mic. Mă uit la peretele de deasupra capului lui Scott și-mi vine să dau cu pumnul. De ce vorbesc acum despre taxe de școlarizare? De ce mă justific?

— Ar fi trebuit să aibă propria ei barcă, pe care-ar fi cunoscut-o foarte bine. Altfel n-ar fi ajuns așa…

Arată către fiica sa.

— În primul rând, nu ea conducea, și nu poți să dai vina pe mine pentru ce s-a întâmplat. N-am pus eu la cale toate astea!

— Merita mai mult de la tine, spune el, uitându-se drept în ochii mei.

Nu pot să cred că vorbește așa, mai ales în fața fetelor, dar sunt pe punctul de a ceda. Adevărul îmi stă pe vârful limbii. Aș putea să-i spun lui Scott că mă înșela, că și eu meritam mai mult. Aș putea să-i spun că ne-a frânt inimile tuturor.

— Știu, zic. Merita mai mult.

Și-mi dau seama că e adevărat, nu e doar o afirmație pe care o fac așa, ca să-i țin lui piept. Respir adânc și-mi amintesc că el este tatăl ei. Nu pot să mi-o imaginez pe una din fete întinsă în patul acela.

— Ai dreptate, zic. Îmi pare rău.

— Fir-ar să fie, nu-l lua așa tare, spune Sid.

— Da, bunicule, spune Scottie.

— Tata a făcut tot ce-a putut, spune Alex.

Sunt șocat, aproape stânjenit, îngrijorat că Scott ar putea crede că le-am plătit pe fete să vorbească așa. Frontul nostru unit pare ciudat, de parcă am fi altă familie. Una dintre acele familii fericite pe care le mai văd din când în când. Și apoi mă gândesc: Oare chiar așa suntem? În ciuda a tot ce s-a întâmplat, oare se leagă ceva între noi? Și totuși, oriunde am fi și orice am fi, asta s-ar întâmpla numai datorită absenței lui Joanie. Toate au devenit posibile odată cu tăcerea ei. Mă gândesc la cum i-a spus Sid mamei sale că moartea tatălui lui e cel mai bun lucru care li s-a întâmplat și-mi dau seama că n-a spus-o cu intenția de a fi rău sau obraznic. A spus-o pentru că era în parte adevărat. Dureros, dar adevărat. De cât curaj o fi avut nevoie ca să poată vorbi așa…

Aș putea să-i spun lui Scott că nu banii îmi vor face viața mai bună, ci moartea fiicei sale. Undeva, în adâncul meu, știu că așa e. Nu vreau să fiu în situația asta, nu-mi doresc ca ei să i se fi întâmplat asta, dar acum că s-a întâmplat, acum că știu ce urmează, sunt încrezător că fetele vor reuși și vor deveni niște persoane puternice și interesante, iar eu voi fi un tată bun și vom avea o viață mai bună împreună decât credeam că ne-a fost sortit. Noi trei o să ne descurcăm bine, Joanie. Îmi pare rău.

— Încă nu m-am hotărât, îi zic lui Scott. N-am vândut.

Fetele îmi caută privirea. Alex zâmbește. Nu sunt sigur de ce, și nici ce înseamnă decizia mea pentru ea, dar mă bucur că am aprobarea ei.

— Prefer să rămână în familie, deși o să ne dea bătăi de cap, să am o groază de lucru.

— Nu e treaba mea, spune Scott.

Vreau să strig în gura mare că mă țin cu dinții de moștenire, că mă țin cu dinții de toate, că viața m-a luat prin surprindere și o s-o surprind și eu, la rândul meu, în felul meu mărunt. Scott se ridică și se îndreaptă către Joanie. Se uită la

flori de parcă s-ar uita la cărțile de pe un raft, apoi începe să râdă.

— Probabil c-ai enervat o mulțime de oameni.

Pare aproape mândru.

— Chiar așa a și fost. Și probabil că nu s-a terminat încă. Deși tot ce-am făcut e perfect valid și conform legii, nu exclud varianta ca vreun nenorocit de procuror să găsească un nod în papură și să agațe de el.

Alice se uită la revista lui Sid. Ochii ei sunt uriași, ca de bufniță.

— Gata, putem pleca? întreabă ea.

— Nu, mamă, spune Barry.

— De ce nu? întreabă ea.

— Mamă, pentru că…

— Da, Alice, răspunde Scott. Suntem gata să mergem. Își ține mâinile împreunate și se uită în jos, către fiica sa. Fetele mă privesc speriate.

— Fetelor, Sid…

Le fac un semn spre ușă, iar ei mă urmează în hol.

— Își ia rămas-bun acum? întreabă Alex.

— Cred că da, zic.

Afară, pe hol, facem câțiva pași într-o direcție, apoi ne întoarcem și o luăm în direcția opusă. Scottie e singura care stă nemișcată și se uită. După un timp ne luăm și noi după ea, deși rămânem cu privirile în pământ, încercând poate să ascundem că ne interesează să vedem cum se face. Scott închide ochii și-i atinge umărul, dar nu vorbește. Barry îl privește și el, cu teamă și respect.

— Se roagă? întreabă Sid.

— Nu, zic eu.

Alice se îndepărtează de pat, Scott se uită la ea, apoi își coboară din nou privirea către fiica sa, își acoperă gura cu mâna, apoi strânge tare din ochi. Deschide ochii și pune palma pe fruntea lui Joanie, îi dă părul pe spate și mai ține mâna pe capul ei o vreme. Apoi se duce la Alice, o ia de mână și se îndreaptă spre ușă. Ne dăm cu toții înapoi. El se uită scurt la mine înainte să iasă pe hol. E o privire pe care o

recunosc – privirea unui avocat care pierde un proces în favoarea mea. E o privire în care citesc iritarea că eu am scăpat după ce am făcut ceva. E o privire care spune că e prostesc de evident că sunt un om norocos.

41.

Joanie arată diferit, acum că tatăl său și-a luat rămas-bun de la ea. De parcă acest gest a împins-o cu un pas mai aproape de neființă și mi-e greu să mă uit la ea, știind că părinții săi n-o vor mai vedea niciodată. Totul pare diferit. Rămânem pe hol și-l lăsăm pe Barry singur cu ea.

— Bunicului măcar îi mai place de noi? întreabă Scottie, o întrebare pe care mi-am pus-o și eu.

Mă gândesc dacă o să mai țină legătura cu noi, deși bănuiesc că depinde mai mult de mine. Trebuie să mă asigur c-o să continue să-și vadă nepoatele. Trebuie să mă asigur că cineva are grijă de el. Acum e și al meu, cred. Creștetele fetelor sunt identice. Acum le observ pentru prima dată: o fâșie albă de piele în mijloc și părul dat pe partea dreaptă.

— Bineînțeles că-i place de noi. E pur și simplu trist. Spunem tot felul de lucruri când suntem triști.

Sid se uită întruna de-a lungul holului, către lifturi, și îmi distrage atenția.

— Eu plec, spune Barry, ieșind din rezervă.

— Bine, zic, abținându-mă să spun *Gata*? *Ești sigur*? Totul se întâmplă prea repede.

— S-ar putea să mă întorc, spune el. O să plec și o să las totul să se așeze. Dacă simt că mai e ceva, mă întorc. Dar în momentul ăsta o să plec.

— Bine, Barry, zic.

Mă îmbrățișează și apoi le îmbrățișează și pe fete.

— Putem să facem orice, le spune el. Putem să ne purtăm cum vrem, dar nu trebuie să fim furioși. Nu putem fi urâți.

Recunosc cuvintele acestea. Eu făceam o friptură și Esther

pregătea *empanadas* și se uita la Oprah, și în emisiune o femeie al cărei fiu fusese ucis le spunea membrilor familiei sale exact același lucru, imediat după moartea băiatului. Îmi amintesc că m-am oprit să mă uit la femeia asta, pentru că părea atât de puternică și de deșteaptă, și chiar am crezut-o, am crezut ce spunea ea familiei ei și am crezut că ce spunea avea efect, dar cuvintele nu mai sună atât de convingător atunci când le zice Barry. A citit multe cărți de autoeducare, dar erau despre dragoste, nu despre moarte. Cred că va cădea pradă durerii și furiei dintr-odată. Iar ele vor veni în forma lor brută și cuvintele nu-l vor mai ajuta. Toți vom fi loviți și nu vom ști să lovim înapoi. Aș vrea să cunosc răspunsurile, cum să mă ajut pe mine și cum să-i ajut pe cei care vor suferi în jurul meu.

— Fetelor, zic. Am rămas doar noi acum.

— Voi și cu mine, spune Scottie.

— Și cu mine, spune Sid.

— Sunteți bine? întreb. Intrăm?

Toți se uită înăuntru, dar nimeni nu se îndreaptă spre rezervă.

— Nu merge așa, spune Alex. Mă simt de parcă am sta și ne-am uita la ea. Și-am aștepta să…

— Știu, zic. Știu.

Îl văd pe Sid cum cercetează holul cu privirea și-și verifică din nou ceasul și telefonul mobil.

— Aștepți pe cineva? întreb.

— Nu, spune el.

Îmi dau seama că e dezamăgit de mine. Crede c-ar trebui să „iau atitudine” și să-l înfrunt pe Brian, care, după cum spune Sid, „n-ar fi în stare să strivească un strugure într-o bătaie cu fructe”. Crede că m-aș simți mai bine dacă i-aș spune lui Julie despre aventură, ceea ce mă amuză, dar mă și întristează, pentru că tot nu înțelege nimic. Dacă cineva în lumea asta ar trebui să știe cât e de zadarnică răzbunarea, atunci acela e Sid.

— Poate n-ar fi rău să ieșim la aer. Să mâncăm ceva? Am putea lua niște orez cu carne.

— Ar trebui să ne luăm rămas-bun ca și când ar fi ultima dată? întreabă Scottie. Pentru orice eventualitate.

Mă uit prin încăpere.

— Nu, zic. E în regulă. Ne întoarcem imediat. Ar putea fi epuizant să ne luăm rămas-bun ca și când asta ar fi ultima dată, așa că plecăm. Mergem pur și simplu, sperând că ea va mai fi aici și ne temem să recunoaștem că am putea să ne înșelăm.

42.

Era tot acolo când ne-am întors după masa de prânz și e încă aici în dimineața asta. Și noi suntem aici din nou, încă o zi în care stăm în camera întunecată, uitându-ne la Joanie, așteptând. Unele flori s-au ofilit, cele de ghimbir și de *pikake,* însă tot mai miroase frumos de la ele. Joanie are vârfurile degetelor albăstrii. Mă întreb dacă a mai observat cineva. A fost deconectată de la aparate de cinci zile.

Joy apare în prag. Sunt ușurat că o văd.

— Joy, zic.

— Domnule King, soția dumneavoastră are un vizitator.

Am privit un tată care și-a luat un rămas-bun tăcut de la fiica sa, dar ce se întâmplă acum e și mai îngrijorător, Joy are o figură solemnă și nu mă poate privi în ochi.

— Cine e? întreb.

— O femeie. Nu știu cum o cheamă. S-o trimit aici, sau ați vrea să fiți singuri?

Încerc să mă gândesc la cine ar putea să fie. Toți cei cărora le-am spus au trecut deja, deși e posibil ca Shelley să mai vină să vadă ce facem.

— Desigur, zic. Spune-i să vină.

— Bine, domnule King.

Joy se îndepărtează și mă întreb dacă e tristă din cauza situației în care ne aflăm sau pentru că n-o să mai fim clienții lor. Așteaptă pur și simplu să plecăm ca să eliberăm patul

pentru următorul pacient.

— Cine e? întreabă Alex.

Își dă părul după ureche și-și netezește cămașa. Abia acum observ cât de drăguț arată. E îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri și o bluză cu guler alb și apretat. Și Sid poartă o bluză cu guler și blugi care nu cad de pe el. Nimeni nu le-a spus să se îmbrace frumos, sau solemn, și sunt uimit, deși aproape trist, că n-au avut nevoie de mine să le dau indicații. Totuși, încă mă mai ocup de Scottie, ceea ce se vede clar din faptul că e îmbrăcată cu un tricou foarte mare care e mai lung decât pantalonii scurți, așa că pare că nu e îmbrăcată decât cu tricoul. Pe spatele acestuia scrie „FIOROS” și dedesubt e un desen cu un taur cu spume la gură, care ridică un picior din spate deasupra unei margarete.

— Și dacă nu vrem s-o primim? întreabă Scottie. Sunt orele noastre de vizită.

— E cam târziu acum să ne răzgândim, spune Alex.

— Dacă este de la Agenția pentru protecția copilului? întreabă Scottie.

— Pentru ce, Scottie? De ce ar veni cineva de-acolo? Mă uit la tricou, la bluza și la unghiile ei.

— Ca să ne ia, spune.

— Dar de ce să facă una ca asta?

— Glumeam și eu. Dumnezeule, stai calm.

Sid e așezat pe același scaun și bate cu piciorul în podea; pare agitat. Apoi piciorul i se oprește dintr-odată, el se îndreaptă și o privire mulțumită îi înseninează fața. Mă uit înspre ușă și văd un buchet uriaș de trandafiri albi, atât de mari încât acoperă fața femeii, dar recunosc imediat părul arămiu și brațele albe ale lui Julie Speer.

•

Pune vaza cu flori pe podea și se uită la puloverul său bleu.

— Am dat apă pe mine, spune ea. Apa se scurge pe pulover, formând în mod ironic o pată care aduce cu un trandafir cu tulpină.

— Stai așa, spune Scottie. Deschide un sertar de lângă patul lui Joanie și scoate un halat de spital. Ia ăsta.

Julie ezită, dar apoi spune „Mulțumesc” și se șterge repede pe pulover. Se oprește și se uită la noi toți, apoi la Joanie. Îmi amintesc că i-am spus că soția mea e bolnavă, dar nu pot să cred c-a venit. Alex ia vaza de pe jos și o așază pe raftul din fundul camerei, pentru că noptiera de lângă Joanie e plină.

— E drăguț din partea ta c-ai venit, zic. Nu mă așteptam…

— Știu, spune ea. Doar ce ne-am cunoscut, dar m-am gândit la voi, fetelor, în ultimele zile, și știam că mama voastră e aici și am simțit c-ar trebui să vin.

Mâinile îi tremură ușor. Își duce o mână la piept și respiră adânc. O iau de braț și o conduc spre scaunul pe care stă Sid. El dă din cap înspre ea.

— Ti-l prezint pe Sid, zic. Sid, doamna Speer.

— Julie, spune ea.

El întinde mâna, o întinde și ea pe a ei, și nu știu din ce motiv o aud spunând:

— Mulțumesc.

— Unde sunt copiii tăi? întreabă Scottie.

Julie pare că se gândește cu atenție la întrebare.

— Au rămas în Kauai cu soțul meu. Se întorc în după-amiaza asta.

— Ești prietenă cu mama mea? întreabă Scottie.

Julie o studiază pe Joanie de parcă răspunsul la întrebarea ei depinde de ceea ce vede.

— Nu, spune ea. Nu ne-am întâlnit niciodată.

Alex și cu mine ne uităm uimiți unul la altul, și am tot făcut asta în ultima vreme. De câte ori se întâmplă ceva ciudat, enervant sau nostim, privirea ei o caut mai întâi. *Ce caută Julie aici*? e întrebarea de pe chipul meu.

— Mulțumim c-ai adus flori, zic. Mulțumim c-ai trecut pe-aici.

— Alex, Scottie, hai să-i lăsăm un pic singuri, spune Sid.

— Ce zici? întreb eu. Nu, e în regulă, nu trebuie să plecați.

Sid pune mâna pe spatele lui Alex și o conduce către ușă.

Scottie pleacă și ea, apoi Sid închide ușa și mă lasă singur cu Julie. Trebuie să-i spun că soția mea n-o să-și revină, după cum am zis și mai înainte. Trebuie să-i spun c-ar trebui să

plece. Mă duc lângă patul în care se află soția mea.

— Știu, spune Julie.

Stă lângă fereastră, lângă jaluzelele verticale, cele pe care Joanie nu le putea suporta. La început aveam și eu din astea în living. „Arată foarte ieftin”, a spus Joanie când s-a mutat și le-a văzut prima oară. Erau acolo când am cumpărat casa și eu nu intenționam să schimb nimic – podele, dulapuri, pavaje, garaj, acoperiș –, până când Joanie mi-a explicat ce nu era în regulă. A prelungit cărarea din fața casei, a plantat trei feluri de ferigi, a extins acoperișul și a instalat stâlpi mari de lemn astfel încât fațada să pară grandioasă și totuși primitoare. A smuls covoarele, a dat jos tapetul floral din dormitoare, a reamenajat bucătăria și băile. S-a târguit cu constructorii, a cerut să i se facă favoruri. A muncit mult și a transformat casa cea veche într-un loc încântător și, odată ce l-am văzut, nu mi-am mai putut imagina cum aș putea trăi în decorul de dinainte.

— Matt? spune Julie.

— Da, Julie, zic.

— De aceea am venit, spune ea. Pentru că știu. Am venit eu pentru că soțul meu n-o s-o facă.

O ascult cu interes, scotocind – nu știu de ce – în buzunarul pantalonilor. Găsesc o biluță de ceva – o scamă sau un ambalaj mototolit. Mă întreb ce-o fi.

— Știu că se culcau împreună. Știu că ea… nu e bine.

— E pe moarte, zic.

— Nu știu ce caut aici.

— Îmi pare rău, spun.

— Nu asta întrebam. Vreau să zic, de ce îți pare rău?

— N-ar fi trebuit să vin așa la tine acasă, îi spun. Nu știam că are familie. Îmi pare rău. Se uită la piciorul patului, apoi în sus, la chipul lui Joanie.

— Joanie e frumoasă, zic. Nu arată așa în mod normal.

Dă din cap aprobator.

— Mă simt groaznic, spune. Dar sunt atât de furioasă.

Începe să plângă.

— Sunt furioasă pe amândoi.

— Și eu sunt furios. Și e ciudat, e un sentiment foarte dăunător.

Își șterge lacrimile de pe față.

— Când ți-a spus? întreb.

Pare surprinsă.

— Soțul meu?

— Da. Ți-a spus după ce-am plecat? S-a întâmplat ceva?

— Nu mi-a zis el, spune. Sid mi-a spus. A sunat la noi ieri. Eu și soțul meu am luat-o razna, îți dai seama.

— Sid, zic. Păi…

— Numai că…

Începe să râdă și să-și facă vânt cu mâna. Am impresia c-ar trebui s-o las un pic singură, așa că mă uit în tavan, dar apoi îmi întorc privirea către ea și nu pot să-mi ascund iritarea.

— De ce râzi? întreb.

— E cumplit, spune.

— Julie, zic. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, serios, dar nu pot să fac asta. Trebuie să rămân cu soția mea acum.

— Știu, spune ea, aproape furioasă. Mi s-a părut îngrozitor că soțul meu n-a venit aici. Am venit pentru că nu mi s-a părut în regulă. Voiam să-i spun soției tale că-mi pare rău.

Mă întreb dacă o parte din ea e mulțumită în vreun fel de soarta pe care o are soția mea. Nu-mi place cum arată, cum stă acolo lângă Joanie; contrastul dintre o femeie sănătoasă și una pe moarte devine tot mai pronunțat. Fața lui Julie e bronzată după vacanța la plajă. Joanie pare minusculă în comparație cu ea. Devin foarte protector cu Joanie, simt că suntem uniți, sunt îndrăgostit nebunește de ea. Vreau să o țin de mână și să-i fac semn lui Julie către ușă.

— Mi-a zis tot, spune Julie către mine sau Joanie. Te iert pentru c-ai încercat să mi-l iei, pentru c-ai încercat să-mi destrami familia.

— Oprește-te, zic. Nu face asta.

Dă să mai spună ceva, o replică pe care a exersat-o probabil, dar n-o s-o las să se lupte cu o femeie care nu poate riposta. Grația și amabilitatea ei au dispărut. Se iluzionează că

face ceva nobil, dar în realitate totul ține de furie. Simte și ea la fel ca mine, cred, nevoia de a păzi ce e al ei. Acesta e un război. Mereu e un război.

Mă duc la ușă, o deschid și aștept ca ea să plece. Se uită în jos la Joanie și mă întreb dacă trebuie s-o iau de-acolo cu forța. Se uită lung la florile ei, apoi se întoarce.

— El n-a iubit-o, spune ea.

— Știu, dar o vreme nu te-a iubit nici pe tine.

Se oprește în fața mea.

— Am venit aici. N-am vrut să mă port așa. Îmi iubesc familia, asta-i tot.

— E soția mea, zic.

Așteaptă să continui, dar nu mai am nimic de zis. Voiam să spun *Ea e dragostea vieții mele. Poți să te întorci la familia ta. Eu, unul, nu pot.* Dar nu vreau să mai vorbesc cu ea. În ultimele zile am încercat să-i scot pe toți ceilalți din poveste. Pleacă. Plecați toți, vă rog.

Ezită, întrebându-se poate dacă ar trebui să-mi strângă mâna sau să mă îmbrățișeze, dar îi dau de înțeles că nu vreau să facă nimic. Mă gândesc la cum am sărutat-o, lăsând o urmă, la fel cum a lăsat și soțul ei. Mi-e silă de această răzbunare răsuflată și de gândul că Julie ar putea fi ultima femeie care-mi răspunde la un sărut.

Iese, iar eu închid ușa încă o dată și mă uit la florile ei care se înalță în fundul încăperii. Apoi mă duc lângă soția mea, care arată ca fantoma unei femei. Mă așez lângă ea pe pat. O iau de mână, iar mâna nu mai pare a fi a ei. Îi ating chipul, mă uit la buzele ei, la cutele pe care le fac acestea. O mângâi pe frunte și pe păr, la fel cum a făcut și tatăl ei. O rog în gând să mă ierte și apoi îmi dau seama că nu e o zeitate și că trebuie s-o spun cu voce tare.

— Iartă-mă, zic. Te iubesc. Știu c-am făcut ceva bun împreună.

Mi-am ales momentul. Nu vreau s-o îmbrățișez, pentru că știu că n-o să-mi placă senzația că nu mi se răspunde la îmbrățișare și nu vreau s-o sărut, pentru că n-o să mi se răspundă la sărut, și totuși o fac. Îmi lipesc buzele de ale ei și

apoi îmi pun mâna pe abdomenul ei, pentru că se pare că de aici vin toate, aici simt iubire și durere, furie și mândrie și, deși nu-mi imaginasem că va fi așa, îmi iau rămas-bun. Mă întind mai mult și gura mea ajunge pe gâtul ei și capul meu e lipit de al ei. La revedere, Joanie. La revedere, iubirea mea, prietena mea, durerea mea, fericirea mea. La revedere. La revedere. La revedere.

43.

Pregătesc un gin cu apă tonică și mă uit prin fereastra uriașă la gardul viu din iasomie, apoi mai jos de fereastră, la canapeaua pe care e așezată mama lui Sid. E îmbrăcată cu pantaloni și o bluză și e evident că nu e obișnuită să se îmbrace așa. Se încheie la nasturele de sus, apoi se descheie încă o dată și își aranjează lănțișorul. Îmi întorc privirea înainte să-și dea seama că mă uit insistent la ea.

M-am gândit că, dacă Sid a putut s-o facă, pot s-o fac și eu. El a sunat-o pe Julie. Eu am sunat-o pe maică-sa. Așa funcționează treaba.

Îi duc paharul. Mă bucur c-a acceptat să bea ceva. Și eu beau ceva, deși e foarte rece și nu vreau să ating paharul înghețat. E neobișnuit de frig pe întreaga insulă zilele astea, plouă mult și cerul e acoperit de nori aproape negri – vremea perfectă pentru ceea ce se întâmplă acum.

Mary ține paharul în poală, cu ambele mâini. Îmi dau seama că nu i-am dat un suport pentru pahare și se teme să pună băutura pe măsuța de lemn. A mototolit șervețelul de cocteil în mână și bucăți din el sunt lipite de paharul ud.

— Puteți să-l puneți jos, zic.

Se uită la măsuța lungă de lemn din fața ei și la cărțile grele: *În căutarea paradisului*, *Locul de care aparții, Atlasul lumii* și *Drept american.* Ezită și încearcă să salveze ce-a mai rămas din șervețelul ud, dar se oprește și lasă paharul jos. Își dă probabil seama că poate face orice și se poate purta oricum

dorește. Nu știe că soția mea a murit acum două zile. Cu soțul ei mort și cu fiul ei renegat, ea este câștigătorul aici.

— De obicei nu beau, spune. Mai ales așa devreme.

— Știu.

Remarc asemănările dintre ea și Sid: nasul ascuțit și ochii mari, ușor alungiți.

— A fost în regulă? întreabă. S-a purtat bine?

Mă gândesc c-a fumat iarbă și țigări, a plesnit-o peste fund pe fiica mea, a stat bosumflat, a trăncănit aiurea, i-a stricat căsnicia lui Brian și „și-a luat-o", după cum spune Scottie, de la socrul meu.

— Da, zic. În mod surprinzător, ne-a fost de ajutor.

— Pot să vă dau bani, spune ea. Pentru alimente și tot ce-ați cheltuit cu el.

— Nu, nu, zic. Stați liniștită.

Se uită de jur împrejur la casă, apoi prin ușa de plasă la curte, la piscină, la munți. Mă uit și eu într-acolo, apoi o întreb dacă vrea să mă duc să văd de ce întârzie Sid.

— V-a spus de ce l-am dat afară din casă?

— Mi-a spus că tatăl lui a murit și că i-e dor de el.

— Tatăl său a fost o persoană dificilă, spune ea. Dar a avut grijă de noi. Îl iubea pe Sid.

— Sunt convins, zic.

— Probabil credeți că sunt o femeie groaznică, din moment ce l-am dat afară.

Chipul său pare obosit. Probabil că arată mai bătrână decât este în realitate.

— Nu cred asta. Cu copiii nu-i ușor. Câteodată, un astfel de gest e singurul lucru care funcționează. Mai ales cu Sid. Cu el nu e floare la ureche.

— Nu, nu e.

Râde și ne simțim amândoi de parcă recunoaștem că avem copii dificili, dar n-am dori să fie altfel. Văd că i-a adus lui Sid o revistă din acelea care îi plac lui, cu fete în mașini sau în elicoptere.

— Trebuie să-i spun că-l cred, zice ea.

Se uită în spatele meu și știu că el trebuie să fie acolo, a

venit pe coridorul pavat, a trecut pe lângă pozele cu noi de pe perete, pe lângă masa cu felicitări de compasiune, pe lângă ghiveciul japonez negru, care sună ca un gong când e lovit cu o lingură de lemn învelită într-un prosop de vase, așa cum făcea Joanie când ne chema la masă. „Cina e gata!” striga ea după sunetul grav al gongului. „E gata!”

— Bună, mamă, spune Sid.

Ea se ridică, dar rămâne unde se află, în fața canapelei și în spatele măsuței de cafea, protejată. El e lângă mine. Mă ridic și mă uit la el încurajator. Îmi dau seama că nu vrea să plec, dar asta nu mai e problema mea, e doar un lucru pe care-l avem în comun, nevoia de a ne împăca cu cei morți, așa cum erau ei cu adevărat ca oameni. Vrem să evoluăm, să facem din cei morți niște monarhi mai puțin puternici, să nu-i lăsăm să ne mai dirijeze viețile, deși știu că e imposibil, mie îmi dirijează viața de secole.

— Mulțumesc c-ai venit, Mary, zic.

Plec. Le aud vocile. Vreau să cred că-i aud și cum se îmbrățișează, dar sunt sigur că n-aud asta. Îmbrățișările nu se aud.

Alex stă lângă gong, dar eu o trag deoparte.

— Vorbesc? întreabă ea.

— Cred că da.

Trecem pe lângă pozele cu Joanie. Nu mă uit la ele, dar știu în ce ordine sunt. Joanie pe Mauna Kea cu Alex pe umeri, Joanie cu mine și cu niște prieteni luând cina la un restaurant care se rotea și care ne-a provocat grețuri tuturor, Alex pe bicicleta ei de teren străbătând o plantație de banane, Joanie în bikini, pe o barcă, Scottie aplecându-se peste margine, făcându-se că vomită, Joanie într-o canoe pe creasta unui val, aplecându-se într-o parte pentru ca barca să nu se răstoarne.

Scottie e pe canapea, învelită cu un pled pe care l-a adus de pe patul ei. Se uită la televizor; cam asta am făcut în ultimele două zile. Îmi scot pantofii și mă urc lângă ea și la fel face și Alex. Mă las pe spate și mă uit la o vedetă frumoasă care acceptă un premiu pentru rolul unei femei urâte.

Îmi pun câteva perne sub cap și trag cuverturile. Aș putea

să stau așa pentru totdeauna. Observ că Scottie s-a apucat din nou de album, care se află acum pe abdomenul ei. Îl iau și-i întorc paginile. Timpul trece. Timpul a trecut. Îmi dau seama din fotografii – Troy la barul clubului în ziua cu meduza, Alex în piscină, țipând la Scottie, în prima ei zi acasă. Sunt nenumărate poze cu Sid care face lucruri banale. Sid lângă piscină citind una dintre revistele lui cu mașini, Sid mâncând chipsuri, Sid dormind la prânz.

— Sid se duce acasă? întreabă Scottie.

— Da, zic.

— Încă mai ieși cu el? întreabă Scottie. După ce s-a dus cu împuțitele alea?

— Suntem doar prieteni, spune Alex, dar într-un moment de sinceritate adaugă: Nu știu ce suntem, cred că suntem împreună acum. Arată către album: Apare destul de des.

— E fotogenic, spune Scottie.

Își ia albumul înapoi și dă paginile, uimită de munca ei. Ține albumul aproape de ea și nu mă lasă să dau și eu paginile. De parcă ar fi păzitoarea relicvelor noastre. Tutorele nostru.

Pagina următoare. O poză veche cu mine în biroul meu, înconjurată de decupaje ale unor lucruri care mă definesc: o servietă, o bere.

Va trebui să petrec mult timp la birou acum, să mă familiarizez cu propriul meu pământ, să încerc să recuperez anii în care am neglijat darurile ce ne-au fost încredințate.

Scottie m-a așezat sub mama și tata. Joanie e lângă mine, într-o fotografie de acum mulți ani, după o cursă de canoe din Molokai până în Oahu, dinainte să se nască Scottie. În fotografie e însăși imaginea sănătății – dinții, pielea ei, strălucirea de pe chipul ei. E tânără, frumoasă și fericită și-mi dau seama că poza e făcută înainte să ne cunoaștem.

Îi răvășesc părul lui Scottie și ea se lipește de mine.

— Tu ești păzitorul nostru, îi spun. Cronicarul familiei noastre.

— Doamna Chun o să spună că nu e chiar un album cu colaje. Nu am material textil și nici n-am scris nimic.

— Mie îmi place așa cum e, zic.
— Și mie.
— La ce oră mergem mâine? întreabă Alex.
— Devreme, zic.
— Și dacă plouă în continuare?
— Tot o să mergem, zic. Trebuie.

Cenușa e într-o cutie. Cutia e într-un săculeț violet și, de câte ori văd săculețul, mă gândesc la o băutură scumpă și-apoi îmi zic: *Nu, e cenușă. Cenușa soției mele.*

Încă nu sunt sigur cum și-au luat rămas-bun fetele, cum a arătat momentul lor, dar nici nu vreau să întreb, pentru c-ar fi prea dureros să știu. Fiecare din ele a intrat singură. Fiecare a zis ceva, apoi a ieșit și s-a uitat la mine, căutând un răspuns clar. Apoi am plecat de la spital și am venit acasă. Scottie a dat drumul la televizorul din living. Alex s-a dus în camera ei. M-am dus și eu în camera mea, dar n-am putut să stau în patul acela, așa că m-am dus să mă uit la televizor împreună cu Scottie. Alex era acolo, lângă ea, și am știut că acesta e cel mai bun loc în care m-aș putea afla. Probabil că Joanie ne aștepta. După ce ne-am luat cu toții la revedere, a doua zi a murit.

Pe ecran se succed imagini ale unor oameni care au lucrat în industria filmului, acum dispăruți. Unii au parte de aplauze puternice, alții de nimic. Scottie își atinge degetele de la picioare de gamba mea.

— Ai degetele reci, îi zic.

Își lipește întreaga talpă de gamba mea și mă ia cu frig.

— Încetează, zic.

Râde cu putere și-mi întind mâna către ea, astfel încât le ating creștetele amândurora. Seamănă cu un gest calculat și timid, pe care îl faci la o primă întâlnire.

Îmi amintesc cum mă plimbam cu Joanie pe plaja retrasă din dreptul stațiunii Kahala. Tocmai mâncasem de prânz la Hoku's și băuserăm fiecare câte un pahar de vin. Îmi amintesc că mergeam aproape de ea și i-am atins mâna cu a mea, sperând că se vor lipi cumva, și în cele din urmă am cuprins-o cu brațul și am fost cât se poate de mulțumit când s-a dat mai

aproape și a rămas acolo. Hotelul frumos se vedea lângă noi și ne simțeam de parcă eram în vacanță, turiști pe un tărâm exotic. E ciudat când mă gândesc c-am fost vreodată timizi unul față de celălalt.

— Mă bucur că n-ai vândut pământul, spune Scottie.

— Serios? De ce?

— Fiindcă altfel nu l-am mai avea, spune ea.

— Într-o bună zi o să fie al vostru, zic. Voi două o s-aveți pământul.

— E o avere mare, spune Alex.

Scottie ajunge la ultima pagină a albumului și acolo se află cei doi cu care a început totul, Prințesa Kekipi și Edward King.

— De ce sunt la sfârșit? întreb. N-ar trebui să fie la început?

— Ba cred că da, spune Scottie. Pune mâna pe portretul prințesei. O să mă ocup mai târziu.

— E în regulă, totuși, zic. Îmi cam place să-i văd la sfârșit.

E amuzant că mă gândesc la ei ca fiind începutul, pentru că și ei au fost descendenții cuiva, ADN-ul lor e plin de generații de amprente, de urme ale migrațiilor umane. N-au apărut din senin. Fiecare vine din cineva, care vine din altcineva, iar pentru mine acest proces e remarcabil. Nu putem ști ce oameni sunt în noi. Vom avea cu toții momentul nostru de glorie în vârful arborelui. Matthew și Joan. Într-o zi, noi vom fi cei doi.

Vreme de o clipă mă las purtat de val. Nu știu cât durează, dar când deschid ochii, la televizor sunt în continuare Oscarurile, iar Alex îmi spune că Sid a plecat și asta mă întristează un pic. Orice ar fi fost între noi patru, s-a terminat. El e iubitul fiicei mele, iar eu sunt tatăl. Tatăl văduv. N-o să mai permit iarba și țigările și nopțile petrecute la noi. Vor trebui să-și găsească moduri inventive de a-și face treaba, cel mai probabil în locuri deloc confortabile, la fel ca toți ceilalți. Îl las să plece, împreună cu vechiul meu fel de a fi. Toți îl lăsăm să plece, împreună cu persoanele care eram noi înainte să se întâmple ce s-a întâmplat, și acum am rămas doar noi trei. Mă uit lung la fete și privesc ce-a mai rămas din noi.

44.

Țin cârma micii canoe și nu mă descurc deloc bine. Am luat-o pe un traseu aiurea prin apele oceanului și fetele au obosit de la atâta vâslit. Strămoșii mei polinezieni ar fi dezamăgiți de mine. De noi toți. Nu am darul de a găsi calea, de a mă folosi de soare, stele și valuri pentru a naviga în apele largi ale oceanului. Acele aptitudini și instincte s-au pierdut.

— N-ar trebui să le lăsăm aici? strigă Alex peste umăr. E pe locul din față și-i văd mușchii spatelui cum se mișcă.

— E un om în apă, tată, spune Scottie. E un om în apă!

Văd o cască de înot albă care se îndreaptă înspre noi, mișcându-se în sus și în jos, dar apoi plutește spre catamarane.

— Hai să trecem de geamandură, zic. Să scăpăm de traficul ăsta.

— Atunci ține-o drept înainte, spune Alex.

— Încerc.

— Străduie-te mai tare. Trebuie să-ți dai seama când se întoarce, și nu corecta prea mult. Te miști prea încet.

Joanie știa să țină cârma cum trebuie. Sunt aproape sigur că la asta ne gândim cu toții.

Încerc să-mi iau ca reper mâneca de vânt portocalie. Văd bucăți de recif care ies la suprafață ca niște fălci. Soarele e un punct de lumină difuză sub norii gri. Apa este întunecată, iar formele și mai întunecate de pe fundul oceanului par că se mișcă pe sub noi. Vâsla mea răzuie o bucată de recif în formă de fagure și încerc s-o iau spre dreapta, ca s-ajungem la apă mai adâncă. Cenușa e în săculeț și săculețul e la mine în poală. Din când în când mă uit la ea și simt că se întâmplă o nedreptate. Nu e corect că ea stă în brațele mele în felul ăsta. Abia pot s-o simt. Mă gândesc la toate opțiunile de înmormântare. *Dus în larg într-o canoe și împrăștiat pe apă*!

Valuri mari se mișcă pe lângă mâneca de vânt, totuși nu se sparg. Unul trece pe sub noi și barca alunecă pe coama lui, după care cade înapoi cu putere. Vârful taie apa, și pe măsură ce ne apropiem de următorul val, care pare mai mare, strâng

mai bine săculețul cu cenușă între picioare. Scottie se oprește din vâslit.

— Vâslește mai departe, zic, cu enervare în glas. Trebuie să păstrăm ritmul, pentru ca valul să nu ne răstoarne. Urcăm pe creasta valului, care ne stropește, astfel încât nu mai văd nimic, apoi coborâm pe spinarea sa rotundă, și cădem puternic, sărind cu toții de pe locurile noastre.

— Hai să plecăm de aici, zic.

Fetele nu spun nimic și-mi dau seama că sunt îngrijorate. Își scufundă vâslele adânc, încercând să deplaseze cât de multă apă pot, având în vedere corpurile lor micuțe. Au încheieturile sub apă și vâslesc repede. Vâslim mai mult decât ar trebui, așa că ne îndepărtăm mult de geamandură. Apa e și mai întunecată, iar pietrele de pe fundul oceanului arată ca niște creaturi adormite. Pare prea întunecat, rece și însingurat pentru ca ea să rămână aici pe vecie, dar nu spun nimic.

Fetele se opresc din vâslit. Mă uit spre regiunea Waikiki. Pare diferită de fiecare dată când o văd, deși nu s-a schimbat așa de mult: o mulțime de oameni, apă de un albastru-turcoaz, surferi pe valuri, nisip alb ca porțelanul. Dar pentru mine înseamnă ceva diferit, de fiecare dată când o văd. Azi înseamnă Joanie. Plaja lui Joanie.

Iau săculețul. A avut inclusă și o lopățică de argint și o țin în mână, uitându-mă la ea de parcă ar fi o glumă.

M-am gândit la cum o să facem asta.

— Alex, zic, vino mai aproape de sora ta. Poți să stai pe lateral.

Se întoarce, pășește peste scaunul ei și stă în picioare în canoe, ținându-se cu mâinile de ambele părți, pentru echilibru. Și-a strâns părul ud pe cap, care acum arată ca un stup, ceea ce mă face să mă gândesc la recif.

— Uite aici, zic și deschid săculețul, dându-i lui Alex lopățica. Ezită, apoi o ia, și mâna ei dispare în pungă. Scoate cenușa nisipoasă și o parte din ea zboară. Ne uităm la cenușa care se mișcă asemenea fumului, iar Alex îndreaptă apoi lopățica în jos, astfel încât cenușa cade grea într-un singur loc, adunându-se toată deasupra apei, afundându-se încet, în

ploaie, înnegrind apa oceanului, apoi dispărând.

Alex îi dă lopățica lui Scottie și eu țin săculețul deschis în fața ei. Spre surprinderea mea, Scottie ia lopățica, o afundă în sac și răscolește cu ea de parcă ar căuta un premiu. Aș fi zis că se teme. Scoate o grămăjoară de cenușă și-și răsucește încheietura, iar cenușa zboară în aer. Privim spre apă și, când nu se mai vede nimic, fetele se uită la mine. Scottie clănțăne din dinți și are pielea de găină. Stau amândouă în picioare în barca îngustă, încercând să-și țină echilibrul, pe măsură ce valurile mici ne mișcă în sus și în jos. Mă gândesc la toată cenușa din dreptul regiunii Waikiki, la florile aruncate pe apă pentru cei dispăruți, și mă întreb unde ajung toate. Afund lopățica în pungă și-i simt greutatea. Arunc cenușa în mare și mă cuprinde o durere aproape fizică. Mă ustură gâtul, mă dor abdomenul și brațele. Nu știu cum m-aș purta în momentul acesta dacă n-ar fi fetele. Nu pot să mă uit la ele fără s-o iau razna. Știu că plâng și nu pot să mă uit la ele. Dacă mă uit, durerea o să mă sfâșie. Iau săculețul și-l răstorn și cade atât de multă cenușă, încât se aude când lovește apa. Ne uităm cum se duce la fund cenușa gri, ca un nisip aspru. Fetele aruncă patru ghirlande de *plumeria* și ne uităm la ele cum plutesc o vreme, apoi se pare că ne-am terminat ceremonia. Ghirlandele sunt aduse înapoi de apă și se lipesc de barcă. Scottie se apleacă după ele și le aruncă pe partea cealaltă. Ne uităm la apă încă o vreme, apoi ne privim unii pe alții, parcă pentru a ne întreba *Ce facem acum*? *Când putem să ne întoarcem*?

Poate atunci când nu se mai văd ghirlandele. Atunci o să ne întoarcem. Alex e așezată pe scaunul din față și Scottie pe marginea bărcii, aplecată în lateral. Ne întoarcem către mal și ne uităm în continuare după flori. Mai departe, pe țărm, văd oameni care iau micul dejun pe terase și mă întreb dacă n-ar trebui să facem și noi același lucru, în loc să fugim acasă să ne ascundem. Mă uit iar în apă și văd că ghirlandele galbene au dispărut. Îmi iau vâsla, dar apoi aud un fluierat și mă întorc spre linia orizontului. Văd o ambarcațiune, un iaht de petreceri, pe care se află niște tipi goi până la brâu, cu ghirlande roz în jurul gâtului, cozoroace pe cap și băuturi în

coji de nucă de cocos în mână. Nu e prea devreme pentru așa ceva? Scottie stă pe scaunul din mijloc, iar Alex își duce mâna streașină la ochi și se uită spre iaht. Câteva valuri se lovesc de barca noastră, împingându-ne înainte și înapoi.

— Iuu-huuu! îi aud strigând. Heeeei!

Ne fac cu mâna frenetic.

La proră dansează câteva fete. Aud zgomotul înfundat al muzicii.

— Eeee! strigă băieții. Își ridică paharele de parcă ar vrea să țină un toast în cinstea noastră.

Ne uităm lung la ei și ei se uită la noi, fără să înțeleagă de ce nu zicem nimic.

Alex începe să vâslească și Scottie o urmează, iar băieții de pe vas le încurajează zgomotos:

— Trage! Trage! Dă-i! Dă-i!

Un băiat cu un inel din zinc atârnându-i din nas își scoate ghirlanda și se face c-o aruncă.

— Arată-ne țâțele! strigă el și toată lumea începe să râdă.

Întorc barca astfel încât să nu-i mai vedem. Fetele vâslesc. Nu știu la ce se gândesc. Sper că această întâmplare nu le-a stricat ultimul moment împreună cu mama lor. Simt că o abandonez dacă încep să vâslesc spre țărm. „Încă te mai iubesc”, mi-a zis într-o noapte. Era chiar înainte de accident. Tocmai stinseserăm lumina, dar pe mine mă luase somnul și am mormăit un „Noapte bună” ca răspuns. Dimineață m-am apropiat de ea, am pus capul pe perna ei, mi-am amintit ce spusese în seara din urmă și m-am gândit: *Încă? Încă mă mai iubești?*

Totuși o cred. Cred că în ciuda a tot ce s-a întâmplat, încă mă iubea.

— Îmi pare rău, zic. De iaht. Momentul despărțirii a fost frumos totuși. Sper că sunteți bine.

— Cred că mamei i-ar fi plăcut de ei, spune Scottie.

— Le-ar fi arătat țâțele, spune Alex.

Scottie râde și-mi dau seama că și Alex zâmbește.

Fetele vâslesc încet, iar Scottie se oprește și-și așază vâsla pe barcă, de-a curmezișul. Stă adusă de spate uitându-se în

poală și mă întreb dacă plânge. Se întoarce, ridicând mâna.

— O am pe mama sub unghii, spune ea.

Mă uit și-ntr-adevăr, o are acolo.

Alex se întoarce și Scottie arată spre degetele ei. Alex dă din cap că nu și se uită la Scottie într-un mod ce pare că vrea să spună: *Obișnuiește-te cu ideea. Ea va fi acolo tot restul vieții tale. Va fi acolo la zilele de naștere, la sărbători, când o să-ți vină ciclul, când o să termini liceul, când o să faci sex, când o să te măriți, când o să faci copii, când o să mori. Ea va fi acolo și nu va fi acolo.*

Cred că asta vrea să spună privirea aceea; orice ar fi, afirmația din spatele ei e reconfortantă atât pentru Scottie, cât și pentru sora ei. Fetele încep din nou să vâslească și ritmul mă bagă în transă: vâslele intră în valuri, alunecă pe lângă barcă, apoi se arcuiesc în aer, împrăștiind stropi de apă. *Împroașcă, bate apa, susură. Împroașcă, bate apa, susură.* Mă gândesc la seara trecută, când Scottie a răsfoit albumul, apoi a dezlipit poza mamei ei și a lipit-o sub strămoșii mei.

— O s-o pun la sfârșit, a spus Scottie.

M-am uitat la fotografia cu Joanie pusă la sfârșitul albumului. Nu cred că Scottie a vrut să spună ceva alegând această ordine. Nu există niciun fel de ordine în albumul ei și nici nu este cu adevărat un arbore genealogic. Sunt fărâme de momente din viața noastră, adunate și puse unul lângă altul, momente pe care vrem să le ținem minte și să le uităm.

— Sfârșit, a spus Scottie.

— Sfârșit, a spus Alex.

Scottie a închis albumul.

Mă gândesc la soția mea, la sfârșit, la fotografia ei mică, un talisman, un suvenir, mărturia unei vieți. Ar fi potrivit ca ea să aibă ultimul cuvânt. *Oare care au fost ultimele ei cuvinte*? mă întreb. Detest faptul că nu știu, dar cred că acum, la sfârșit, ei îi revine ultimul cuvânt, oricare ar fi acesta, iar fetele mele și cu mine ne vom începe cu ea călătoria noastră mai departe.

Le spun fetelor să vâslească mai repede, să prindem un val mic care să ne poarte cu el. Ele iuțesc ritmul, iar valul ne prinde și alunecăm peste recif și peste siluetele întunecate de

pe fundul apei. Probabil că arătăm de parcă ne-am distra și, într-o bună zi, chiar așa va și fi. Și deși găsirea căii este o artă pierdută pe veci pentru mine, încerc să navighez înapoi spre mal pe cât de drept posibil.

Mulțumiri

Romanul acesta a pornit de la *Războaiele minore,* o povestire din prima mea carte, *House of thieves* (*Casa hoților,* n.tr.). Aș dori să mulțumesc revistei *StoryQuarterly* pentru că a acceptat *Războaiele minore,* prima mea povestire publicată, și să mulțumesc *Best American Nonrequired Reading* pentru că a retipărit-o.

Multe mulțumiri lui Kim Witherspoon și lui David Forrer pentru sprijinul și efortul lor susținut; Laurei Ford și tuturor celor de la Random House: vă sunt recunoscătoare pentru entuziasmul și îndrumarea voastră. Domnule doctor Frank Delen, vă mulțumesc pentru informațiile despre pacienții comatoși și familiile lor. Sper că am înțeles bine totul.

Familiei mele din Hawaii și cititorului și soțului meu, Andy, a cărui pricepere privitoare la toate lucrurile, de la testamente și fonduri la motociclete, m-a ajutat să scriu această carte. Îți mulțumesc pentru încurajarea și pentru sfaturile tale, și pentru simțul umorului, care pare întotdeauna să-și facă drum înspre scrierile mele.

Și, în sfârșit, o notă despre prezentul și trecutul insulei Hawaii. M-au inspirat deopotrivă evenimente istorice, dar și actuale, și, cu toate acestea, cartea de față este o îngemănare între realitate și ficțiune, iar în familia aceasta ficțiunea este cea care conduce.

Sfârșit

virtual-project.eu

mastică

{1} Document în care sunt specificate măsurile medicale care trebuie luate în situația în care o persoană („testatorul”, în limbaj juridic) se află într-o stare vegetativă și este menținută în viață în mod artificial. Un asemenea document precizează, de obicei, condițiile în care procedura de resuscitare poate fi întreruptă și autorizează, în majoritatea cazurilor, o altă persoană care să ia decizii în numele pacientului.

{2} Metodă standard de evaluare a daunelor neurologice, la pacienții comatoși și la cei cu politraumatisme. Se bazează pe evaluarea clinică a deschiderii ochilor, a răspunsului motor și a celui verbal. Poate fi cuprins între 3 și 15 puncte, un scor de 3 însemnând un prognostic foarte rezervat, iar unul de 15, un prognostic foarte bun.

{3} Scală medicală cu ajutorul căreia se evaluează pacienții care au suferit traumatisme craniene închise, incluzând traumatismele cerebrale, pe baza comportamentului lor cognitiv la momentul ieșirii din comă. Poartă numele Centrului Național de Reabilitare „Rancho Los Amigos”, de la Downey, California, din Statele Unite ale Americii. După evaluare, pacienții cu traumatisme cerebrale primesc un scor de la 1 la 8; 1 reprezintă lipsa funcțiilor cognitive și a răspunsului la stimuli, iar 8 indică funcții cognitive normale.

{4} Semnificația cuvântului „joy” în limba engleză este „bucurie”, „fericire”.

{5} Acronim folosit în jargonul utilizatorilor de Internet, care se traduce prin „mulțumesc foarte mult”, cel mai adesea în sens peiorativ sau cu nuanțe sarcastice.

{6} Acronim din jargonul utilizatorilor de Internet, folosit frecvent în sesiunile de chat sau în mesajele SMS, care se traduce prin „râd în hohote”.

{7} Smochin originar din India, cu numeroase rădăcini aeriene verticale.

{8} Pe curând (engl.).

{9} Jurist american (1841-1935), judecător asociat al Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite ale Americii, ale cărui opinii privind hotărârile legislative ale vremurilor sale sunt considerate printre cele mai pertinente și mai influente și sunt citate frecvent.

{10} În limba hawaiiană, cuvântul „aloha” înseamnă „afecțiune”, „iubire”, „compasiune” sau „milă”, dar este folosit și ca formulă de salut, însemnând și „bună ziua” sau „la revedere”.

{11} Specie de pește marin din regiunile tropicale și subtropicale, din familia perciformelor.

{12} Numele comun al unei plante din specia Prosopis Pallida. Originară din Columbia, Ecuador și Peru, are un aspect de tufiș cu țepi, flori de culoare galben-verzuie și păstăi cu semințe mici de culoare maronie.

{13} Specie de pește care trăiește în apele Mării Caraibilor.

{14} Referire ironică la teoriile *self-help,* categorie căreia îi aparține și zicala *When life gives you lemons, make lemonade*!, care se traduce prin „Când viața îți dă lămâi, fă limonadă!”

{15} Cuvântul „king” din limba engleză, care în cazul de față este și numele de familie al personajelor, înseamnă „rege”.

{16} Emisiune de televiziune în genul *reality show* care prezintă o competiție muzicală națională, al cărei scop este găsirea unui talent muzical ce poate fi transformat într-un nou star. Este una dintre cele mai de succes emisiuni din istoria televiziunii americane, al cărei format a fost preluat de numeroase televiziuni din întreaga lume.

{17} Tip de *video recorder* digital, lansat în 1999, prin intermediul căruia se pot înregistra în mod automat emisiunile televizate. De asemenea, cu ajutorul său, programele vizionate în timp real pot fi întrerupte sau reluate pentru revederea unei scene anume.

{18} Program de televiziune difuzat săptămânal în Statele Unite ale Americii, care prezintă filmulețe amuzante făcute de amatori, înfățișând adesea animale sau copii surprinși în ipostaze comice sau neașteptate.

{19} *Colocasia esculenta,* plantă ai cărei tuberculi sunt comestibili.

{20} Aluzie la teoria celor șase grade de separare (*Six Degrees of Separation*), lansată de Frigyes Karinthy și popularizată de piesa omonimă a lui John Guare. Conform teoriei, oricine se află la șase pași distanță de orice altă persoană de pe glob, astfel încât printr-un lanț uman de tipul „un prieten al unui prieten” oricare doi oameni pot fi conectați în cel mult șase pași.

{21} În limba hawaiiană, în original, expresie colocvială care se traduce prin „Încă o dată!”, folosită în sens apreciativ, sinonimă cu înțelesul exclamației „Bravo!”

{22} În fotbalul american profesionist, Super Bowl este meciul pentru campionat al NFL, National Football League. Împreună cu festivitățile aferente, are loc în duminica Super Bowl (Super Bowl Sunday). Este unul dintre cele mai urmărite programe de televiziune din Statele Unite ale Americii, cu statut (neoficial) de sărbătoare națională.

{23} Joc de cuvinte în interiorul numelui personajului, bazat pe alăturarea dintre *ash,* „cenușă”, și (*to*) *bury,* „a îngropa”.